ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ φύλλον λεπτὰ 10 | 25 Σεπτεμβρίου 1916 | Ἀριθ. 49

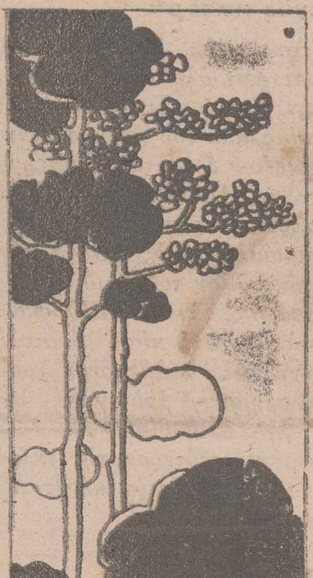

ΖΗΤΩ ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ!

Ἕνα χαριτωμένο ἄρθρο ὑπὸ τῆς χαριτωμένης Ἀγγλίδος ἠθοποιοῦ

ΠΕΓΚΥ ΠΡΙΜΡΩΣ

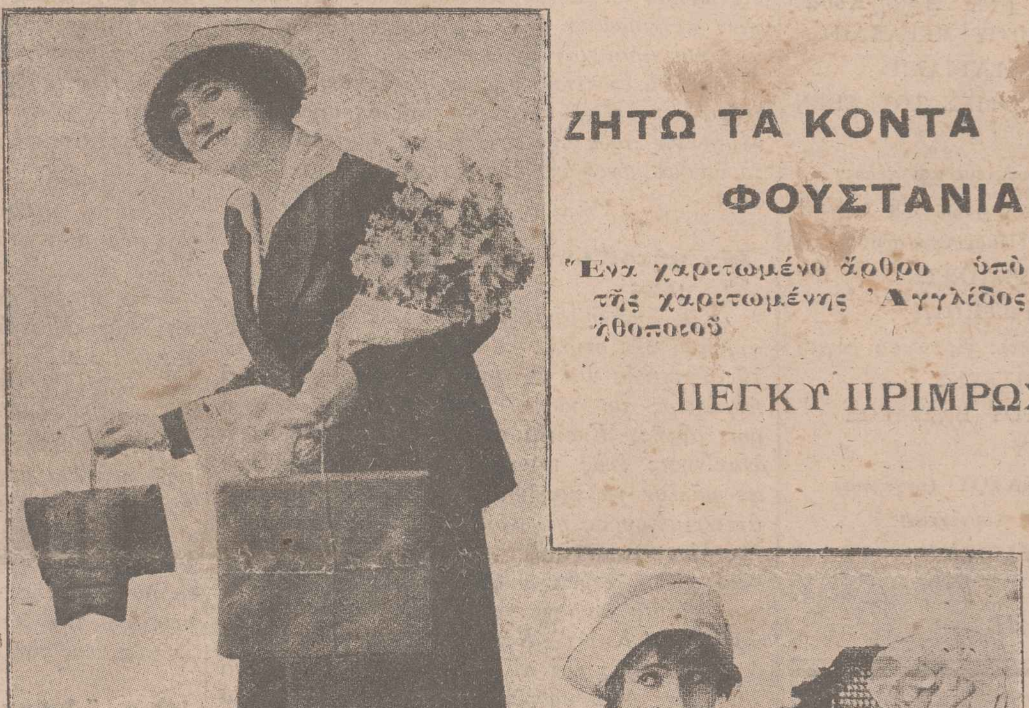

Ὅταν φορῆτε κοντὰ φουστάνια ἔχετε ἐλεύθερα τὰ χέρια σας νὰ κρατᾶτε δέματα καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, ἐπειδὴ δὲν κρατᾶτε τὴν φουστά σας. Ἀλλὰ καὶ οἱαδήποτε οἰκειακὴ ἐργασία καὶ ἂν κάνετε τὰ κοντὰ φουστάνια δὲν σᾶς ἐμποδίζουν ποτέ.

(Ἴδε σχετικὸν ἄρθρον «Ζήτω τὰ Κοντὰ Φουστάνια)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,,
Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων
τῆς «Ἀκροπόλεως»
Ἰδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

Ἔτος Α΄. 23 Σεπτεμβρίου 1916 Ἀριθ. 49

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

(Τὰ κυριώτερα τοῦ παρόντος τεύχους)

ΖΗΤΩ ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ!
ΠΤΑΙΕΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ Ἢ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ;
ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ
ΜΕ ΤΟ ΜΟΛΥΒΙ ΜΟΥ (τοῦ Ἄρχη Κόβα)
ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ
ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗ»
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΕΣ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ
ΤΥΧΑΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ (συνέχεια καὶ τέλος)
ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ (σημειώσεις καὶ σχόλια)
ΓΙΑ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ (Πρακτικαὶ συμβουλαί)
ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ—ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ
ΤΙ ΛΕΝΕ ; (Μεγάλες σκέψεις εἰς ὀλίγα λόγια)
ΣΥΖΥΓΟΙ Ἢ ΜΗΤΕΡΕΣ ;
ΟΙ 300 ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ (συνέχεια)
Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ (συνέχεια)
ΕΠΙΣΗΣ ΠΟΛΥΑΡΙΘΜΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΜΙΚΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ— ΑΣΤΕΙΑ ΚΛΠ.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ἡ ἀναλογία

Φαίνεται ὅτι ὅταν ἕνα κακὸ καταστῇ κοινὸν ἀπόκτημα ὅλου ἢ τοῦ περισσοτέρου κόσμου παύει νὰ ἐνοχλῇ καὶ θεωρεῖται ἀβλαβές. Ἀναφέρομαι εἰς τὸ συνάχι, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐφιλοδώρησαν αἱ τελευταῖαι ἰδιοτροπίαι τοῦ ἀθηναΐκοῦ κλίματος. Ὁ κόσμος— οἱ περισσότεροι ἐσυναχώθησαν. Ἔβηχαν, ἐπονοκεφάλιζαν, κατηρῶντο τὸ κλῖμα τῶν Ἀθηνῶν μέχρις ὅτου ἀνεκάλυψαν σιγὰ σιγὰ ὅ,τι τοὺς καθησύχαζε. Ἡ Κα Α. ἄνοιξε τὸ παραθύρι της τὸ πρωῒ καὶ βλέποντας τὴν Κα Β— τὴν ἀπέναντι γειτόνισσα ἀνέκραξε μετὰ τὸ τυπικὸ κελάδημα τοῦ καλημερίσματος· «Τί νέα Κα Β ; Πῶς ; Συναχομένη ; Κι' ἐγὼ κι' ἄνδρας μου καὶ τὰ κορίτσια καὶ ἡ ὑπηρέτρια. Καὶ σεῖς τὰ ἴδια ; Ὅλοι ; Καὶ κλείνει τὸ παράθυρο ἡ Κα Α. ἐνῷ εἰς τὸ πρόσωπόν της πλανᾶται τὸ μειδίαμα τῆς εὐχαριστήσεως, τῆς ἱκανοποιήσεως. Τὸ γεῦμα ὁ σύζυγος μεταξὺ διαφόρων γκοὺχ γκοὺχ λέγει, ὅτι στὸ γραφεῖον ὅλο τὸ προσωπικὸν εἶνε συναχωμένον. Νέον φῶς εἰς τὸ συνάχι τῆς Κας Α. Τώρα βήχῃ κανεὶς ἀκινδύνως. Βήχεις καὶχαμογελᾶςκαὶμέσα σουσχεδὸνχαίρεσαι. Μπᾶ ; Καὶ ἡ ἑκατομμυριοῦχος Κα Ζ. εἶνε συναχωμένη ; Ἔτσι ἔρχεται κανενὸς νὰ φωνάξῃ «Ζήτω τὸ συνάχι». Τί νέα Κα Ψ ; Πῶς ; Δὲν εἶσθε συναχωμένη ; Εἶσθε βεβαία ; Περίεργο. Γκοὺχ γκοὺχ. Ἀπίστευτο· Τί συμβαίνει ; Καὶ ἡ Κα Ψ, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἦλθεν ἡ ἔμπνευσις νὰ συναχωθῇ, τρομάζει, βγαίνει ἔξω συναχώνεται καὶ ἡσυχάζει ἐπὶ τέλους. Καὶ μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, μ' αὐτὴ τή προπαγάνδα ὕἄλεγα, τὸ συνάχι σατανικὰ χαμογελῶντας καὶ οἰκτεῖρον ὡρισμένως τὴν ἀνθρωπίνην παλαβομάραν εἰσέρχεται εἰς ὅλες τὴς μύτες καὶ τὰ στόματα καὶ κατακτᾷ ὅλους μας. Ἔτσι τὸ συνάχι καταντᾷ πλέον μιὰ ἐκδήλωσις ψυχολογικοῦ φαινομένου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάλυσις μπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὅπως κατ' ἀναλογίαν ἐξηγήσαμεν ἄλλο φαινόμενον— τὴν ἀνοχὴν καὶ ἀπάθειαν τοῦ κόσμου δι' ὅ,τι λέγομεν Μόδα. Τὸ ἔνστικτον τῆς ἀτομικότητος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔνστικτον ποῦ σπρώχνει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν ἀγέλη εἶνε, φαίνεται,κάτι τὸ ὁποῖον μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς φύσεις ἀνθίζει.

Κατοπτρίζουν τὴν ἀμάθειάν μας

Καὶ ἡ «Κυριακὴ» καὶ ἡ «Ν. Γενεὰ» πολλάκις ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἔθιξαν τὸ ζήτημα τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἐτόνισαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποφάσεως τοῦ κοινοῦ πρὸς βελτίωσιν τῶν ὅρων αὐτῆς. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ἡ ἀνακίνησις ἑνὸς τοιούτου ζητήματος θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειξις ἑνὸς ἀντικειμένου συζητήσεως ἂς κυττάξουν τὴν τελευταίαν στατιστικὴν τῶν θανάτων καὶ ἂς ἴδουν πόσοι ἀπέθανον φθισικοί· Ἐδιαβάσατε ποτὲ τέτοια νούμερα εἰς τὴν στατιστικὴν ἄλλου κράτους ; Καὶ τὰ Κράτη ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ αἱ πυκνοκατῳκημέναι μεγαλουπόλεις δημιουργοῦν πρόσφορον ἔδαφος διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς ἀπαισίου νόσου μᾶς ὑπερβαίνουν. Στὴν Ἀγγλία, στὴν Ἀμερικὴ καὶ σὲ κάθε μεγάλο κράτος θὰ σᾶς ποῦν ὅτι ὁ ἀλκοολισμός, τὸ ψυχρὸν κλῖμα, αἱ φρικώδεις συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας ζοῦν πολλαὶ χιλιάδες ἐργατῶν ἐργαζόμενοι εἰς ὑπόγεια ἢ ἀνθυγιεινὰ ἐργοστάσια καὶ ζῶντες εἰς τρῦπες χωρὶς ἀέρα καὶ ἥλιο καὶ φῶς συντελοῦν εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς φθίσεως. Στὴν Ἑλλάδα ὅμως δὲν ὑπάρχουν τέτοια πράγματα ἀλλ' ὑπάρχει δυστυχῶς κάτι χειρότερο ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀδιαφορία μεγάλου μέρους τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ νομίζῃ ὅτι οἱ ὅροι τῆς ὑγιεινῆς εἶνε προλήψεις ἢ εἶνεἰδιοτροπίαι. Ἡ στατιστικὴ ποῦ ἐδημοσιεύθη κατοπτρίζει τὴν διανοητικήν μας ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἀμάθειάν μας καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶνε θλιβερώτερον ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας τῶν θανάτων, ποῦ ἀναφέρει. Καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀστυϊατρικῶν ἐπιθεωρήσεων καὶ αἱ στατιστικαὶ θανάτων θὰ μείνουν ὡς ἱστορικὰ ντοκουμέντα· Καὶ θὰ ὁμιλοῦν εὐγλωττότερονδιὰ τὴν ἐποχήν μας καὶ τὴν ἀμάθειάν μας ἀπὸ κάθε σελίδα ἱστορίας.

Ἕνα Κυριακάτικο φάϊβ ὁ κλὸκ

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἡ Ἀλληλογραφία μας μεταρρυθμίζεται εἰς τρόπον, ποῦ θὰ ἐνθουσιάσῃ χωρὶς ἀμφιβολίαν ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας· Δι' αὐτῆς καθιεροῦται ἕνα σαλόνι εἰς τὸ ὁποῖον χίλιες δυὸ ἀπορίες καὶ χίλια δυὸ ζητήματα θὰ ἀνακινοῦνται καὶ θὰ συζητοῦνται. Μιὰ ἰδέα ἐνδιαφέρουσα, μιὰ ἀπορία, ἕνα ζητηματάκι ὅ,τι δήποτε τέλος πάντων ἀξίζει τὸν κόπο στείλατέ το εἰς τὴν«Κυριακὴν» καὶ θὰ τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψει της. Ἡ ἀλληλογραφία τοῦ λοιποῦ θὰ μοιάζῃ ὡσὰν μιὰ ἐκλεκτὴ συναναστροφή, ἕνα «φάϊβ ὁ κλὸκ» εἰς τὸ ὁποῖον καθένας καὶ καθεμιὰ βέβαια θὰ σπεύσουν νὰ λάβουν μέρος. Κι' ἓν ἄλλο, ποῦ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ ὄχι ὀλίγον. Τὴν διεύθυνσιν τοῦ τμήματος τῆς Ἀλληλογραφίας καὶ τὰς ἀπαντήσεις ἀναλαμβάνει ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας «Ὁ Πετεινός». Θὰ σᾶς καλῇ ὅλους εἰς μίαν Κυριακάτικην ἀπογευματινὴν καὶ ὅταν θὰ φεύγετε θὰ συλλογίζεσθε πότε νἄρθῃ ἡ ἑπομένη Κυριακὴ διὰ νὰ ξαναμαζευθῆτε νὰ τὰ πῆτε.

Ἡ φιλοσοφία ἑνὸς πατέρα

Λυρικαὶ εἰς τρυφεράδα, λεπτόταται εἰς ἁβρότητα, παλλόμεναι ἀπὸ ἀληθινὸ αἴσθημα καὶ πατρικὴν στοργὴν εἶνε ἡ «Συμβουλὲς στὴν Κόρη μου», τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου ἤρχισε δημοσιεύων ὁ φίλτατος συνεργάτης τῆς «Κυριακῆς» κ. Ἀθαν. Μίχας· Κάθε μητέρα καὶ κάθε κορίτσι πρέπει νὰ διαβάσῃ τὴς ὡραῖες αὐτὲς συνομιλίες ἑνὸς πατέρα, ποῦ βλέποντας μπροστὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ του, τῆς ἀγαπημένης του κόρης, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποῦ κυττάζει μπροστὰ μὲ χαρὰ μίαν ἀνατολὴ ποῦ ἀρχίζει νὰ φέγγῃ καὶ νὰ θαμπώνῃ, νοιώθει τὴν ψυχή του νὰ πλημμυρᾷ ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ στοργή, ἀπὸ φόβο, ἀπὸ ἐπιθυμία ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν τῆς δώσῃ περισσότερον τὴν πεῖρά του ἀπὸ τὴν ζωὴν— τὸ καλλίτερο μέρος τῆς ψυχῆς του, τὸν ἑαυτό του.

Ὁ κ. Ἄρχης Κόβας

Καίτοι μὲ ἄλλο ὄνομα ὁ κ. Ἄρχης Κόβας εἶνε γνωστὸς καὶ ἀπὸ προηγουμένας δημοσιεύσεις στὴν «Κυριακὴ». Αἱ παράγραφοί του μὲ τὸν λιτὸν καὶ μετριόφρονα τίτλον «Μὲ τὸ Μολύβι μου», τὰς ὁποίας δημοσιεύει ἡ «Κυριακὴ» εἶνε πολλάκις πεζὰ ποιήματα. Τὸ γράψιμό του προδίδει μιὰ βυζαντινὴν μυστικοπάθειαν μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία, ἕνα φῶς ποῦ μοιάζει σὰν τὴς στερνὲς ἀχτῖνες τοῦ δειλινοῦ, ποῦ μᾶς γεμίζουν τὴν ψυχὴ μὲ μιὰ ἀνεξήγητη, σιωπηλὴ νοσταλγία.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

ΠΤΩΧΕ ΓΙΑΝΝΗ

Ἡ Βιολέττα καὶ ἡ Μαργαρίτα ἤρχισαν τὰς διαχυτικότητας μόλις συνηντήθησαν εἰς τὸν δρόμον, ὅπως συνήθως, κάνουν ἡ Μαργαρίτες καὶ ἡ Βιολέττες.

— Ὦ Μαργαρίτα μου, ἀκριβῶς γιὰ σένα ἐρχόμουνα. Θέλω νὰ σὲ ρωτήσω ἂν θέλῃς νὰ μοῦ γίνῃς παράνυμφος.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, Βιολέττα μου. Θὰ εἶνε θαυμάσιο πρᾶμμα. Καὶ ποτέ μου, ξέρεις, ἄλλη φορὰ δὲν ἤμουν παράνυμφος. Τί φόρεμα νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ φορέσω ; Χλωμὸ κόκκινο....Ἀλλὰ πᾶμε λίγο παρέκει νὰ μιλήσωμε. Ἔρχετ' ἐκεῖνος ὁ βλάκας, ὁ Γιάννης Κολοκυθόσπορος καὶ νομίζω πῶς μᾶς εἶδε. Δὲν ἔχομε βέβαια καμμιὰ ὄρεξι νὰ μιλήσωμε μπροστά του...Εἶνε ἕνας ἀπελπισμένος ..γά.ι.δαρος.

— Λυποῦμαι πολύ, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα, ἀλλὰ αὐτὸν θὰ πανδρευθῶ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΖΩΗΣ

14

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

— Μὰ δὲν θὰ φύγῃ αὔριο ; ἐρώτησε ὁ Παῦλος.

— Δὲν ξέρω, δὲν εἶπε τίποτε... Ἀλλὰ δὲν πιστεύω, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ποῦ βρίσκεται.

— Μὰ τί ἔχει ; ἐρώτησε ὁ γέρω Νεκάλης.

— Μὰ ὑποφέρει, ἀπάντησε ὁ θυρωρός. Ἔχει ἄσθμα ὁ καϋμένος.

⁂

Ὁ Παῦλος μὲ τὸν πατέρα του ἐπῆγαν σ' ἕνα μικρὸ ἑστιατόριο τῆς Ὁμονοίας, γιὰ νὰ φᾶνε. Αὐτὴ ἦταν ἀπαίτησι τοῦ γέρου καὶ ὁ Παῦλος συνεμορφώθη. Αὐτός, ποῦ εἶχε τὸ ἑστιατόριο, ἦταν συμπατριώτης καὶ παλαιὸς φίλος τοῦ γέρου Νεκάλη καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἐρχότανε στὴν Ἀθήνα ἐκεῖ ἔτρωγε.

Στὸ ἑστιατόριο, μὲ τὴν περιποίησι ποῦ τοὺς κανε ὁ ξενοδόχος, ἔφαγαν θαυμάσια Ὁ Παῦλος δὲν ἐθυμότανε νὰ εἶχε φάῃ ποτέ του ἔτσι στὴν Ἀθήνα. Ροφὸ βραστὸ ἀπὸ τὴν Ραφίνα, τῆς ἡμέρας, ρετσινάτο διαμάντι καὶ ὡραίους δροσεροὺς ροδίτες....

— Ψυχή μου, φαΐ....,ἔλεγε κάθε τόσο ὁ γέρω—Νεκάλης στὸν Παῦλο. Ἔχεις φάῃ ποτέ σου τέτοιο φαΐ, πὲς τὴν ἀλήθεια :....

— Θαυμάσιο, θαυμάσιο, ἔλεγε ὁ Παῦλος καὶ δὲν ἐσήκωνε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ πιάτο του.

— Βλέπεις ; ὑπερηφανεύετο ὁ πατέρας του. Καὶ δὲν ἤθελες κιόλα νὰ 'λθοῦμε ἐδῶ... Ἤθελες νὰ μὲ πᾶς σὲ κανένα μεγαλουσιάνικο, νὰ χαλάσω τὸ στομάχι μου...

Καὶ προσέθετε, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ξενοδόχον, ἕνα χονδρὸν κατακόκκινον γέροντα, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν ποδιὰ καὶ χωρὶς σακκάκι, παρεκάθητο, ὑπερήφανος διότι οἱ φιλικοί του πελάται ἦσαν τόσον ἐνθουσιασμένοι μὲ τὸν ροφόν του.

⁂

Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ γέρω Νεκάλης, κουρασμένος, ἀπεσύρθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον του διὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀφοῦ ἔδωκε συνέντευξιν δι' αὔριον τὸ πρωῒ μὲ τὸν Παῦλον. Προτοῦ νὰ ἐπήγαινε ὁ νέος εἰς τὴν Τράπεζαν ἔπρεπε νὰ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον νὰ πάρῃ τὸν πατέρα του.

Ἦταν καὶ ἀκριβῶς ἡ ὥρα, ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Παῦλος. Ἐπλησίαζε δέκα κ' ἔπρεπε νὰ πάρῃ ἕνα ἁμάξι νὰ πάῃ γρήγορα στὸ «Τῆ ρούμ» τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὅπου τοῦ εἶχε δώσῃ ραντὲ—βοῦ μὲ τὸ γράμμα της ἡ «κερένια κοῦκλα».

Δὲν τὴν εὕρηκε ἐκεῖ κ' ἐκάθησε νὰ τὴν περιμένῃ.

Καίτοι εἶχε φάῃ τόσο πολύ, ἐν τούτοις εἶχε ἀκόμη ὄρεξι. Αὐτὴ ἡ Νεότης, ὅταν βρίσκεται στὴν φυσιολογικὴ της κατάστασι, εἶνε ἀπίστευτο τί θέλει νὰ φάῃ, γιὰ νὰ χορτάσῃ, γιὰ νὰ θρέψῃ τὸ δυνατό της κορμί, γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ τὸ κόκκινο, ὁλόθερμο αἷμα ποῦ σφυρίζει μέσα της...

Παράγγειλε ἕνα «τσά.ι. κομπλέ», καὶ τὸν ἐσέρβιρε ἕνα ὡραῖο ξανθὸ θηλυκὸ γκαρσόνι, ἀφράτο καὶ ροδοκόκκινο—πειὸ ἀφράτο ἀπὸ τὰ τσουρέκια ποῦ τὸ ἐσέρβιρε μαζὺ μὲ τὸ τσά.ι., μέσ' στὸ ἀργυρὸ σερβίτσιο...

— Εἶσθε Γαλλίς ; τὴν ἐρώτησε γαλλιστί, ἐνῷ τὰ μάτια του ἦσαν καρφωμένα στὸν λαιμό της καὶ στὰ παχουλά, πλαστικὰ της μπράτσα τὰ ὁποῖα ἐρρόδιζαν ἀπὸ τὸ πλούσιο νεανικὸ αἷμα καὶ τὸ χνοῦδι τους, ξανθὸ—ξανθό, ἐμιλοῦσε γιὰ ἡδονὴ καὶ αὐτοεγκατάλειψι.

— Ὄχι, κύριε, εἶπε ἐκείνη. Εἶμαι Ἐλβετίς.....

— Ἔχετε πολὺν καιρὸ στὴν Ἀθήνα ;

— Δυὸ μῆνες περίπου....

— Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ πόλις ;

— Πολὺ μ' ἀρέσει....

Καί, χαμογελῶντας ἕνα ὡραῖο, τσαχπίνικο χαμόγελο, ἄφησε μόνο τὸν Παῦλο νὰ πιῇ τὸ τσά.ι. του.

Ἔπινε σιγά—σιγὰ τὸ τσά.ι. του, ξαπλωμένος καλὰ στὴν ψάθινη ἀναπαυτικὴ καρέκλα... Ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε, ἦταν δέκα καὶ μισή, ἀλλὰ ἡ «κερένια κοῦκλα» δὲν ἐφαίνετο.

Ὁ Παῦλος ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Νὰ σὲ καλοῦν κάπου, νὰ σὲ παρακαλοῦν μάλιστα νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ σ' ἀφήνουν ὕστερα νὰ περιμένῃς τόσο πολὺ στὸν τόπο τοῦ ραντὲ—βοῦ, ἄ, αὐτὸ ἀπεδείκνυε ἔλλειψιν ἀνατροφῆς.

Τώρα ἄρχισε νὰ θυμώνῃ. Καμμιὰ γυναῖκα, ποτὲ στὴν ζωή του δὲν τὸν ἔκανε νὰ περιμένῃ ἔτσι.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν εἶδε τὴν Στέλλα νὰ μπαίνῃ μέσα, περισσότερο χλωμὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, μὲ τὸν τρόμο καλὰ ζωγραφισμένο στὴν μορφή της.

Ἐτρόμαξε. ποῦ τὴν εἶδε ἔτσι.

Ἐπλησίασε.

— Κύριε Νεκάλη, τρέξετε...μὲ συγχωρεῖτε ποῦ ἄργησα... Ὦ, Θεέ μου, ὁ κύριος Λουκρητίδης πεθαίνει...

— Τί λέτε ; ἔκανε τρομαγμένος ὁ Παῦλος...Τὸν καϋμένο...

Ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη ἀμέσως ἀπὸ τὴν θέσι του.

— Τρέξετε...σᾶς ζητάει ;...

— Μὲ ζητάει ; ἔκανε ὁ νέος μὲ τὰ μάτια ὁλοστρόγγυλα. Πᾶμε....

⁂

Ὁ γιατρὸς ἐκαθότανε πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τοῦ Κώστα Λουκρητίδη καὶ μ' ἕνα ἐργαλεῖο τοῦ ἔκανε τεχνητὴ ἀναπνοή.

Μόλις εἶδε τὸν Παῦλο νὰ μπαίνῃ μέσα, ἔκανε μιὰ μάταιη προσπάθεια νὰ κινηθῇ. Τὸ σκελετωμένο, κατακίτρινο χέρι του ἔκανε μιὰ χειρονομία, σὰν ἀποχαιρετισμό. Καὶ ἀμέσως ἔπεσε βαρὺ κάτω.

Ὁ γιατρὸς τοῦ ἐπέβαλε σιωπή.

Ἔφερε τὸ δάκτυλο στὰ χείλη, κυττάζοντας στὰ μάτια καὶ τὸν Παῦλο καὶ τὴν «κερένια κοῦκλα».

Ἡ ἀγωνία τοῦ ἑτοιμοθανάτου ἦταν φοβερή. Τὸ στῆθος του ἐπετάγετο ἕως ἐκεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη δύσπνοια καὶ οἱ μῦς τοῦ προσώπου του καὶ ὅλο τὸ κορμί συνεσπῶντο φρικωδῶς.

— Ὦ, τί φοβερὸ πρᾶγμα, ποῦ εἶνε ὁ θάνατος, ἔλεγε μὲ μισὴ φωνὴ ἡ Στέλλα.

Ὁ Παῦλος αἰσθανότανε ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος νὰ τοῦ διατρέχῃ ὅλο τὸ κορμί. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἔσφυγγε τὸ χέρι τῆς κόρης, καὶ τὸ ἐνοιωθε παγωμένο.

Ὁ γιατρὸς ἐξακολουθοῦσε μὲ σοβαρὸ καὶ μηχανικὸ ὕφος τὸ ἔργο του. Μὲ τὸ πρόσωπο κοκκινισμένο ἀπὸ τὴν προσπάθεια ἔτσι, ποῦ ἐκαθότανε κοντὰ στὸν ἑτοιμοθάνατο, ἔκανε μιὰ φοβερὴν ἀντίθεσι μὲ τὴν χτυπητὴν ὠχρότητα τῆς βασανισμένης μορφῆς τοῦ Λουκρητίδη.

Σὲ λίγο ὁ γιατρὸς τοὺς ἐπέβαλε νὰ βγοῦν ἔξω κ' ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰ ἔλθῃ κάποιος ὑπηρέτης, νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴς τελευταῖες θλιβερὲς ὑπηρεσίες του.

⁂

Ἡ «κερένια κοῦκλα» παρέσυρε τὸν Παῦλο, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καλὰ—καλὰ στὸ δωμάτιό της.

Τὴν εἶχε πιάσῃ ἕνας ὑστερικὸς παροξυσμός. Ἔκλαιγε μὲ λυγμούς, κρεμασμένη στὸν λαιμό του.

Ὁ νέος, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσι ἀκόμη τοῦ θεάματος τῆς τελευταίας ἀγωνίας τοῦ Κώστα Λουκρητίδη, ἀφήνετο ἀνυπεράσπιστος εἰς τὴς ζωηρὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀπελπισίας της.

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω...Σῶσετέ με, σᾶς παρακαλῶ...Εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα νὰ πεθαίνῃ κανείς.....Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ μὲ σώσετε...Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε ἀπὸ κοντά μου οὔτε στιγμή... Ἀκούσετε.. εἶχα πάῃ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Λουκρητίδη νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ σᾶς πάρῃ αὔριο μαζύ του στὴν Αἴγυπτο... Ἦταν ἄρρωστος, ἀλλὰ μ' ἐδέχτηκε...Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἤμουν μπροστὰ σὲ ὅλη τὴν τελευταία του ἀγωνία...Ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ὁ γιατρός, μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ διαρκῶς ἐζητοῦσε ἐσᾶς... «Φωνάξετε τὸν κύριο Νεκάλη» ἔλεγε «Τὸν θέλω....ἔχω νὰ τοῦ μιλήσω...Θὰ πεθάνω...Τί κρῖμα, ποῦ εἶνε, νὰ πεθάνω...» Μὲ πολὺν κόπο κατώρθωσα νὰ τοῦ ξεφύγω....Δὲν μοῦ ἄφησε τὸ χέρι μου... Κ' ἔτρεξα στοῦ Χρυσάκη καὶ σᾶς βρῆκα...Μὲ συγχωρεῖτε, ποῦ σᾶς ἔκανα νὰ περιμένετε...Δὲν τὸ ἤθελα...Ἄ, τί εὐτυχισμένη, ποῦ εἶμαι, ποῦ σᾶς ἐπρόφτασε. Μποροῦσε καὶ νὰ εἴχατε φύγῃ, καὶ τότε τί θὰ ἔκανα ἐγὼ μόνη μου ;...Ὦ, τώρα δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά μου.

Ἐμιλοῦσε γρήγορα καὶ συγκεκομμένα. Ἐβιαζότανε νὰ τοῦ τὰ εἰπῇ ὅλα. Καὶ δὲν τὸν ἄφηνε διόλου, ἦταν κρεμασμένη ἀπὸ τὸν ὦμό του.

Ἐκάθοντο σὲ μιὰ μικρὴ σαὶζ λὸγκ, χρῶματος κόκκινου. Ὁ Παῦλος ἤθελε νὰ φύγῃ. Ἤθελε ἀέρα. Αἰσθανότανε νὰ τοῦ πνίγεται ἡ ἀναπνοή, μέσα σ' ἐκείνη τὴν πολυτελῆ κρεββατοκάμαρα τῆς κόρης. Τί ἤθελε αὐτὸς ἐκεῖ μέσα : Ὁ Λουκρητίδης ἐπέθανε, καὶ δὲν ἠμπόρεσε μάλιστα ν' ἀκούσῃ τὰ τελευταῖά του λόγια. Ἴσως νὰ εἶχε νὰ τοῦ εἰπῇ καὶ τίποτε σοβαρό... Τώρα βέβαια δὲν θὰ ἔλεγε τὸ «Ἀντίο, Ἀθήνα...», γιὰ νὰ πάῃ στὴν θερμὴ Αἴγυπτο μαζὺ μὲ τὰ χελιδόνια. Θὰ ἔμενε στὴν Ἀθήνα του, τὴν γλυκειά του Ἀθήνα. Ἡ Πετροβλᾶ ἦταν σ' αὐτὸ τυχερή, θὰ τὸν εἶχε ἀκόμη κοντά της. Ἀλλὰ στὸ δωμάτιο αὐτὸ τῆς ἄρρωστης κόρης τί ἤθελε αὐτός, ἔτσι ἀργὰ τὴν νύχτα : Κι' ἂν ἐρχότανε ὁ πατέρας της ; Δὲν τὴν ἀγαποῦσε διόλου. Τὸ μυστήριό της, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν εἶχε ἑλκύσῃ, δὲν ὑπῆρχε πειά. Ἦταν μιὰ περίεργη ψυχοσύνθεσις, ἀλλὰ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀλλόκοτη στάσις της δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρρώστειας της καὶ τοῦ ὑστερισμοῦ της. Ἦταν ὡραία, ἀλλὰ ἡ ὠμορφιά της ἦταν τόσο πολὺ ἄρρωστη καὶ μεταξωτή... ἂν τὴν ἔσφιγγε μέσα στὰ δυνατά του μπράτσα, τὰ κόκκαλά της θὰ ἐθρυμματίζοντο.

Προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά της. Ἀλλὰ ἐκείνη, μὲ μιὰ δύναμι, ποῦ δὲν ἐπίστευε ποτὲ πῶς μποροῦσε νὰ εἶχε ἐκεῖνο τὸ πλάσμα, τὸν ἐκράτησε κοντά της. Τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της. Καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φιλῇ θερμὰ στὰ χείλη.

Τὰ φιλιά της τὸν ἔφεραν στὸν ἑαυτό του. Τοῦ ἔκαναν τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῇ θερμότερα μέσ' στὴς φλέβες.

— Δεσποινὶς Στέλλα....

— Μὴ μὲ λέτε ἔτσι, τὸν διέκοψε ἐκείνη Πέστε με «Στέλλα», πέστε με «Στέλλα μου»... Εἶμαι δική σας....Νά, κάνετέ με κομμάτια.... Μὴ μὲ διώχνετε ὅμως,...Κάνετέ με καλά...Ἡ ἀγάπη σας μονάχα θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ὑγεία....

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΠΤΑΙΕΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ Ή ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ;

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Σᾶς προσφέρομεν ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρον ἀγγλίδος λογογράφου, τὸ ὁποῖον ἂν πραγματεύεται συνθῆκας αἵτινες ἐν ταῖς λεπτομερείαις των δὲν εἶνε ἀκριβῶς μὲ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἡ κεντρικὴ του ὅμως ἰδέα ἔχει διεθνὲς ἐνδιαφέρον. Τὸ ἄρθρον πραγματεύεται μὲ πολὺ φωτεινὸν τρόπον ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κονιωνικὰ ζητήματα.

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ σημερινὸν γραφεῖον ἡ σχέσις μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς χρήζει πολλῶν μεταρρυθμίσεων. Τὸ γραφεῖον ὅπως εἶνε σήμερα ἀποδεικνύεται γόνιμον ἔδαφος διὰ τὴν γέννησιν καὶ καλλιέργειαν πολλῶν ἐπιπολαίων σχέσεων. Δὲν ὁμιλῶ φυσικὰ διὰ τὰ μεγάλα καὶ δημόσια γραφεῖα καίτοι καὶ ταῦτα δὲν στεροῦνται τοιούτων προϊόντων. Ἀναφέρομαι εἰς τὸ συνηθισμένο ἐμπορικό, μεγάλο γραφεῖο ἢ εἰς τὰς μεγάλας ἐργασίας ὅπου ἑκατοντάδες νέων καὶ κοριτσιῶν ἐργάζονται μαζὶ ὑπὸ μίαν κατὸ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον στενὴν οἰκειότητα· Εἶνε σπάνιο τὸ κορίτσι σήμερα, τὸ ὁποῖον βγῆκε στὸν κόσμο νὰ ἐργασθῇ καὶ δὲν ἔσχε τὴν εὐκαιρία ἢ δὲν εἶδε τὰς συναδέλφους νὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν γιὰ κόρτε ἢ ὕποπτες φιλίες μὲ ἄνδρας.

Ἂν ἐνδιαφέρεσθε νὰ ἴδητε αὐτὸ ποῦ λέγω εἰς τὴν γενικότητά του πηγαίνετε εἰς οἱονδήποτε θερινὸν ἐξοχικὸν κέντρον ἢ κάμετε ἕνα περίπατο τὸ βράδυ εἰς οἱονδήποτε κῆπον, παραθαλάσσιον μέρος ἢ ὅπου ἀλλοῦ συχνάζει ὁ κόσμος χάριν ἀναψυχῆς. Θὰ ἴδητε ὅ,τι λέγω χονδρικῶς ἢ μᾶλλον ἔχετε ἴδη πολλὰ ἤδη. Ἡ αὐτὴ δὲ εἰκὼν παρουσιάζεται ἀκόμη καὶ εἰς μικρὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα.

Εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ φταίξιμο δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς ἕνα μέρος μόνον— ἰδέα ἡ ὁποία εἶνε πολὺ διαδεδομένη παντοῦ, ὅτι δηλ. πάντοτε πταίει τὸ κορίτσι. Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀκούουν τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ἀπὸ ὅλους μας, τὴν οἰκειοποιοῦνται καὶ χωρὶς νὰ πολυσκέπτονται τὴν εὑρίσκουν σωστήν.

Καίτοι ἔσχον πάντοτε πολλοὺς φίλους, ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἐπίστευα καὶ ἐφήρμοζον ὅτι ὁ κόσμος τοῦ κοριτσιοῦ εἶνε τὰ κορίτσια καὶ ὄχι οἱ ἄνδρες. Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἰδέα μου αὐτη σιγὰ σιγὰ χάνει δημοτικότητα μεταξὺ τῶν περισσοτέρων κοριτσιῶν.

Ἐν τούτοις ἐξανίσταμαι κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι πταίουν πάντα τὰ κορίτσια, ἐκτὸς ἐὰν ὀφείλω νὰ παραδεχθῶ ἀπολύτως, ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο εἰμὴ μία τάξις ἀπὸ τὰ πλέον ἀδύνατα καὶ ἐλαφρὰ ἀνθρώπινα ὄντα— πρᾶμμα τὸ ὁποῖον ἀρνοῦμαι νὰ πιστεύσω. Ὑπάρχουν πολλαὶ περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας μοῦ φαίνεται ὅτι πάντες οἱ ἄνδρες πταίουν, ἀκόμα καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τὴν παλαιὰν πεποίθησιν ὅτι ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν ἀπὸ τὸ κορίτσι. Ἰδίως ἐννοῶ τὴν περίπτωσιν τῆς σχέσεως μεταξὺ ἑνὸς πεπειραμένυ ἐπιχειρηματίου καὶ μιᾶς πολὺ νεωτέρας του καὶ χωρὶς πεῖραν νέας, ἡ ὁποία ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἕνα πολὺ καλὸν τύπον κοριτσιοῦ ἡλικίας εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν— ἂς τὴν ὀνομάσω Μαργαρίταν. Ἦτο ὁ ἐμπιστευμένος ἰδιαίτερος γραμματεὺς ἐπιχειρηματίου τινὸς ἡλικίας σαράντα ἐτῶν, κυρίου πανδρευμένου καὶ πολυασχόλου. Πρὶν ἢ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνωτέρω θέσιν ἡ Μαργαρίτα διῆγε πενιχρὰν καὶ ἐστερημένην ἀπὸ κάθε χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν ζωήν. Πρὶν τὸ καταλάβῃ καὶ ἡ ἴδια ἐρωτεύθη τὸν προϊστάμενόν της. Εἶνε θελκτικὸς κύριος. Ἴσως ὁπωσδήποτε καὶ ἀνεξαρτήτως ἀκόμα τῆς σχέσεως καὶ οἰκειότητος ποῦ ἐδημιούργει ἡ θέσίς της θὰ τὸν ἐρωτεύονταν πάντοτε. Ἀλλ' εἶνε ἀπὸ ἐκείνους τοὺς τύπους τῶν κοριτσιῶν ποῦ καλλίτερα προτιμοῦν νὰ πεθάνουν ἢ νὰ ὁμολογήσουν εἰς ἑαυτὰς τὸν ἔρωτά των.

Ὁ ἄνδρας ὅμως ἀναμφιβόλως ἐμάντευσε τὸ πρᾶγμα ἢ ἴσως καὶ αὐτὸς ἀδιάφορος πόσον ὀλίγον δικαίωμα ἔχει, τὴν ἐρωτεύθηκε. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ δὲν γνωρίζω. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καλῶς γνωρίζω εἶνε ὅτι τὴν ὑπέβαλε εἰς μυρίας δοκιμασίας, ἀνανεώνων αὐτὰς ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ μέχρι τῆς τελευταίας δοκιμασίας, ὅταν τῆς εἶπε δηλαδὴ ὅτι εἶνε σπουδαία, ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

Μιὰ ἀνίκανος διὰ νὰ ἐργασθῇ μητέρα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κορίτσι αὐτό. Ἑπομένως τὸ κορίτσι δὲν μπορεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐργασίας της. Τώρα εἰς τὸ βάρος τῶν οἰκογενειακῶν δυσχερειῶν προστίθεται καὶ τὸ καθημερινὸν βάρος καὶ αἱ δοκιμασίαι τῆς ἐργασίας της. Καὶ ἡ κατάστασις καταντᾷ πραγματικῶς σωστὸ μαρτύριον.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑπέμεινε μὲ τρόπο, ποῦ θἄκανε κάθε κορίτσι ὑπερήφανο· οὔτε δὲν ἔγγιξε μὲ τὴς ἄκρες τῶν δακτύλων της τὴν συντροφιὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ὄχι μόνον προσέφερε, ἀλλὰ καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς δώσῃ.

Μιὰ τέτοια δοκιμασία ἐξευγενίζει βέβαια τὸ κορίτσι, ὅταν κατορθώσει νὰ τὴν νικήσῃ, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ὀλιγώτερον εἰμὴ ὅτι εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν, ἐθυσίασε τρομερὰ τὸν ἀνδρισμόν του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν του.

Γνωρίζω ἐπίσης μίαν ἄλλη ἰδιαίτερον γραμματέα ἡ ὁποία εἶνε ἀρκετὰ ἡλικιωμένη σήμερα. Ἔζουσε πάντα μιὰ ζωὴ μετρημένη, ἥσυχη, χωρὶς περιπετείας.

— Δὲν εἶμαι εἰμὴ ἕνα μεγάλο παιδὶ, μοῦ ἔλεγε.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὅταν εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖον ἐρωτεύθη τρελλὰ, ὅπως κάθε ἀθῷα καὶ γεμάτη ζωὴ ὕπαρξις θὰ ἐρωτεύονταν, τὸν προϊστάμενό της— ἕναν νέον φυσικὰ πολὺ, ἀσυγκρίτως ἀνώτερόν της κοινωνικῶς.

Ὁ τελευταῖος ἦτο ἀρραβωνιασμένος μὲ ἕνα κορίτσι τῆς τάξεώς του. Ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ λοιπὸν διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν μνηστήν του σὲ κἄποιο θερινὸ κέντρο τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ ἦλθε νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν γραμματέα του.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾷς πῶς εἶχα τὴν τρέλλα νὰ τὸν ἐρωτευθῶ, μοῦ ἔλεγε ἡ ἴδια ὅταν ἀργότερο μοὶ διηγεῖτο τὸ ἐπεισόδιον· κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Καμμιὰ φορὰ μονάχα συλλογίζομαι, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐρωτευόμουνα ἂν δὲν μοῦ ἔλεγεν ὁ ἴδιος πόσον ἀπαραίτητος τοῦ ἤμην καὶ ἂν δὲν μ' ἐφιλοῦσε ὅταν μ' ἀπεχαιρέτισε.

— Σ' ἐφίλησε ; τὴν ἠρώτησα κατάπληκτος.

— Ξέρω. Ξέρω, μοῦ ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν· ἀξίζω νὰ μοῦ πῇς ὅ,τι θέλεις· Δὲν θἄπρεπε ποτὲ νὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψω, θὰ μοῦ πῇς.

— Ὄχι—φυσικὰ ὄχι. Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀμφιβάλλῃ. Μονάχα μοῦ κάνει ἀηδία κἄπως ἡ εἰκὼν τοῦ νέου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος πηγαίνων νὰ συναντήσῃ τὴν μνηστήν του φιλεῖ λίγες ὧρες πρωτήτερα τὴν πτωχὴν ἐργάτριαν τοῦ γραφείου του ἀφίνοντάς την νὰ ξηροψήνεται μ' ἕνα αἴσθημα ποῦ ὁ ἴδιος ἐφρόντισε νὰ καλλιεργήσῃ.

Τὴς προάλλες ἐγευμάτισα μαζὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ νοστιμώτερα καὶ ἐξυπνότερα κορίτσια ἐξ ὅσων γνωρίζω. Ἔχει μόλις βγῇ εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐργασίαν ἦτο δὲ εἰς τὴν πρώτην της θέσιν δύο ἑβδομάδες τώρα. Δὲν μοῦ ἐδόθη πρωτήτερα εὐκαιρία νὰ τὴν ἐρωτήσω πῶς ἐπήγαινε ἡ ἐργασία της καὶ ἂν τῆς ἄρεσε.

— Λοιπὸν, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἐργασία σου, Χέλεν ;

— Ὤ, μ' ἀρέσει πολύ.

Ἔκλινε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ ἕνα μέρος λιγάκι σκεπτικὰ, ἔπειτα ἐξεδίπλωσε τὴν πετσέτα της, τὸ πρόσωπό της ἐζωήρεψε καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Νὰ σοῦ πῶ ὅμως ἕνα πρᾶμμα, καϋμένη. Ἔπρεπε νὰ μᾶς κατηχοῦν πρωτήτερα πρὶν μποῦμε εἰς γραφεῖα. Ἔτσι θὰ ἐγλυτώναμε ἀπὸ πολλὰ ἀπρόοπτα, ποῦ συγκλονίζουν. Θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσι, ποῦ ἀνετράφη ὅπως ἐγώ· Ἂν μοὔλεγε κανεὶς πρωτήτερα ὅτι οἱοσδήποτε ἄνθρωπος θἄρχονταν νὰ σταθῇ ἔξαφνα πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμά μου καὶ νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὸν ὦμό μου. Ὤ. Ἦταν ἀστεῖο βέβαια, ἀλλὰ Θεέ μου.

— Ἀλλὰ σὺ τὶ ἔκαμες ;

— Τὸν ἔβαλα στὴ θέσι του, ἀπεκρίθη ἡ Χέλεν μὲ ὕφος ζωηρᾶς ἱκανοποιήσεως.

Φαντασθῆτε ὅμως τί θὰ τράβηξε τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι γιὰ νὰ καταφέρῃ τέτοιο πρᾶμμα.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοὺς ὁποίους ἀνέφερα παραπάνω καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοῦ αὐτοῦ τύπου, μποροῦν φυσικὰ νὰ τεθοῦν στὴ θέσι τους ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ δυνατοὺς ἀφόβους τύπους κοριτσιῶν καὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ γιὰ πάντα.

Πιστεύω, ὅτι ἴσως κάθε κορίτσι σοβαρὸ, ποῦ τρέφει μέσα του ὑγιᾶ ἰδανικὰ, διαβάζοντας τὲς γραμμὲς αὐτὲς θὰ σκεφθῇ, ὅτι εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῶν τριῶν κορισιῶν, ποῦ ἀνέφερε— ἀκόμα καὶ εἰς τὴν τῆς τελευταίας— ὑπῆρχε κἄτι ὄχι σωστὸ, κἄτι προκλητικὸ, κἄτι σχεδὸν ἀσυνειδήτως ἐλευθέριο καὶ ἐλαστικὸ εἰδεμὴ ἀναμφιβόλως οἱ ἄνδρες δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ προχωρήσουν τόσο πολύ.

— Τέλος πάντων τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ φέρσιμο αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ, λέγομεν συχνὰ· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τούτου.

Ὄχι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἀκριβῶς αὐτὸ συμβαίνει. Γενικῶς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κορίτσι· Ἀλλ' ἐδῶ ἀκριβῶς πάλι ἔγκειται τὸ αἶσχος, αὐτὸ ἀποτελεῖ ὅλον τὸ αἶσχος εἰς τοὺς ἄνδρας.

Καὶ μιὰ φορὰ ποῦ φθάνω εἰς τὸ σημεῖο νὰ πιστεύω αὐτὸ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ στραφῶ ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ νὰ τοὺς πῶ.

— Δὲ μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ, θὰ ἐξακολουθήσετε σεῖς οἱ νέοι νὰ μεταχειρίζεσθε τὰ κορίτσια ὄχι σύμφωνα μὲ τὴν ὑποχωρητικότητα ἢ ἀδυναμίαν ποῦ θὰ συναντᾶτε ; Θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἀποδίδετε τὸ φταίξιμο εἰς τὰ κορίτσια ; Ὅταν αἱ μητέρες ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἀνόητον πρόληψιν, ὅτι ἕνα κορίτσι πάντα ἐπιτυγχάνει ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὴν συμπεριφορὰν, ποῦ τῆς ταιριάζει, θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ συμφωνᾶτε προθυμότατα μαζί των ; Θὰ ἀλλάζετε χρώματα σὰν τὸν χαμαιλαίοντα καὶ θὰ γίνεσθε πρόστυχοι καὶ ἐπιπόλαιοι μὲ μιὰ ἐπιπολαία γυναῖκα καὶ ἀξιοπρεπεῖς καὶ σοβαροὶ μὲ μίαν ἀξιοπρεπῆ κυρία : Ἐπειδὴ ἕνα ἐπιπόλαιο, φτωχὸ κορίτσι σᾶς ἐπιτρέπει νὰ πέρνετε ἐλευθερίας. θὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας καὶ ἐπειδὴ ἕνα ἄλλο δὲν σᾶς χορηγεῖ τοιαύτας θὰ σέβεσθε μόνον τὸ τελευταῖο ; Ἢ μᾶλλον θὰ ἐπωφεληθῆτε ἄλλων ἐλευθεριῶν, ποῦ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ὑγιᾶ συνείδησιν καὶ τὸν ἀνδρισμὸν ἐλευθεριῶν αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ προστατεύσητε καὶ βοηθήσετε ἕνα κορίτσι ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἑαυτόν της ; Ἂν ὅλαι αἱ ἐλευθερίαι, τὰς ὁποίας σᾶς ἐπέτρεψε ἕνα κορίτσι ἐξετίθεντο ἐδῶ λεπτομερέστατα ὑπὸ τὴν κρίσιν ὅλου τοῦ κόσμου, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ὅλοι σχεδὸν. ἄνδρες καὶ γυναῖκες, θὰ κατηγοροῦσαν παμψηφεὶ τὸ κορίτσι., τὸ κορίτσι ποῦ ὑπέφερε, ποῦ ἐπόνεσε καὶ ὄχι σᾶς. Ἀλλὰ τὸ ὑποφέρετε, τὸ ἀνέχεσθε αὐτό : Ἀναγνωρίζετε, ὑποθέτω. ὅτι ὁ ἀληθὴς λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος πιστεύει ὅτι πταίει πάντα τὸ κορίτσι εἶνε ὅτι ὁ ἄνδρας δὲν θεωρεῖται ὑπεύθυνος, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει εἰς τοιούτου εἴδους σχέσεις.

Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐξῆλθον τῶν ὁρίων τῆς ἰδέας μας. Ἄρχισα μὲ τὴν θεωρίαν ὅτι πατίει ὁ ἄνδρας καὶ καταλήγω ἀποδεικνύουσα ὅτι δὲν πταίει ὁ ἄνδρας ἀλλ' αἱ γυναῖκες ὄχι αἱ γυναῖκες ἐναντίον τῶν ὁποίων πέρνει ἐλευθερίας ὁ ἄνδρας, ἀλλ' αἱ μητέρες αἱ ὁποῖαι ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των καὶ τοὺς ἐνσταλάζουν τὴν ἀνόητον πρόληψιν.

Εἶνε ἐντελῶς βέβαιον ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν καὶ καλλιεργοῦν τὴν πρόληψιν σχετικῶς μὲ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα, εἶνε αἱ μητέρες. Αἱ μητέρες προσέχουν ἀνατρέφουσαι τὰ κορίτσια των νὰ τοὺς λέγουν, ὅτι κάθε νέα ἐπιτυγχάνει ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὴν συμπεριφορὰν ποῦ τῆς ἀξίζει ἀλλὰ πολὺ ὀλίγαι μητέρες, εἶμαι βεβαία, ἐπιμένουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς λέγουσαι εἰς τοὺς υἱούς των, ὅτι ἐπιτυγχάνουν ἀπὸ τὸ κορίτσι ἢ τὴ γυναῖκα τὸ φέρσιμο ποῦ τοὺς ταιριάζει πάλι.

Δὲν ἐννοῶ φυσικὰ νὰ συμπεριλάβω ὅλες τὴς μητέρες καὶ ὅλους τοὺς ἄνδρας. Ὑπάρχουν ἄνδρες πρὸ τῶν ὁποίων μιὰ γυναῖκα αἰσθάνεται, ὅτι ἀληθινὰ ἀνήκει εἰς ἀσθενέστερον φύλον, ὅτι ἔχει μπροστά της ἕναν ἄνθρωπον, ποῦ θὰ τὴν ἐσέβετο, ὁπωσδήποτε, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε θὰ τὴν μετεχειρίζετο ὡς ὄργανον στιγμιαίου ἢ παροδικοῦ πάθους καὶ εἰς τὴν συντροφιὰν τοῦ ὁποίου ἡ διαφορὰ τοῦ φίλου δὲν ἀποτελεῖ οὐδένα κίνδυνον, ἀλλ' οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶνε μᾶλλον ἐξαίρεσις ἢ κανών.

Τὸ δυστύχημα εἶνε ἡ πραγματικὴ ἄποψις τοῦ ζητήματος εἶνε ὅτι ἡ μητέρα στέλλουσα τὰ παιδιά της στὸν κόσμο ἀπαιτεῖ ἀπαιτεῖ ἀπὸ μὲν τὰ κορίτσια της νὰ ἔχουν σιδερένια θέλησι καὶ ἰσχυρότατο χαρακτῆρα, εἰς δὲ τοὺς υἱούς της συγχωρεῖ κάθε παράπτωμα, κάθε παραστράτημα εἰς τὴν ἠθικὴν, ἐπειδὴ εἶνε ἄνδρες. Μ' ἄλλα λόγια ἡ μητέρα σκέπτεται μὲ τρόπο, ποῦ ἀποδεικνύει φανερὰ, ὅτι παραδέχεται τοὺς υἱούς της πολὺ πλέον ἀδύνατους καὶ ἐλαφροὺς χαρακτῆρας ἀπὸ τὰς θυγατέρας ητς. Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φαίνεται τὸ γεγονός. Ἡ ἀνατροφὴ, ποῦ δίδουν αἱ μητέρες αἱ περισσότεραι, ἀποκαλύπτει τὴν πεποίθησίν των. τὸ ὅτι τὸ μὲν γυναικεῖον φῦλον εἶνε τὸ ἰσχυρὸν, τὸ δὲ ἀνδρικὸν τόσο ἀδύνατον καὶ ἐλαφρὸν ὥστε πρέπει νὰ τοῦ συγχωρῇ κανεὶς κάθε ἐπιπολαιότητα αἰσθηματικὴν καὶ παραπλάνησιν !....

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ἡ μαμᾶ. Τί ἔχει ὁ μπεμπὲς καὶ σκούζει Γιαννάκη ;

Ὁ Γιαννάκης. Τίποτε, καλὲ μαμμᾶ. Τοῦ πῆρα μονάχα τὸ μπουκάλι μὲ τὸ γάλα του καὶ τοὔδειξα πῶς νὰ τὸ πίνῃ...

* * *

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ἡ γεροντοκόρη (λαχανιασμένη). Πότε φθάνει, παρακαλῶ, τὸ τραῖνο ;

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ. Μετὰ τρεῖς ὥρας, κυρία μου.

Ἡ γεροντοκόρη (ἀναπνέει). Ἄ. Χαίρω τόσο πολὺ, ποῦ τὸ προφθάνω. Ἐνόμισα πῶς τὄχασα.

* * *

ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΙΟΝΑ

Ἡ σπιτονοικοκυρά. Λυποῦμαι πολὺ, κ. Ἀμπελόφυλλε, ποῦ δὲν σᾶς ἀρέσει καθόλου ἡ κοτ τέσουπα. Ἐγὼ εἶπα στὴ μαγείρισσα πῶς νὰ τὴν φτειάσῃ. ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἰδέα μου τῆς διέφυγε.

Ὁ Ἀμπελόφυλλος. Ἐγὼ νομίζω ὅτι μᾶλλον τῆς ξέφυγε ἡ...κόττα.

ΟΙ ΤΡΙΑΚΟΣΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

(Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ὡς πρὸς τοὺς Βασιλεῖς εἶνε ἐμφύλιος πόλεμος)

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐστεμμένους τῆς Εὐρώπης, ὁ πόλεμος αὐτὸς δύναται νὰ κληθῇ ἐμφύλιος πόλεμος.

Οἱ Βασιλικοὶ Οἶκοι τῆς Εὐρώπης συνδέονται μεταξύ των διὰ συγγενικῶν δεσμῶν καὶ πολλὲς καρδιὲς θὰ κτυποῦν μὲ ἀγωνίαν τώρα μέσα εἰς τὰ ἀνάκτορα ὅλης τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου.

Ὅπως ἡ Βασίλισσα Βικτωρία ἦτο ἡ γιαγιὰ τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅπως ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὁ θεῖός της, οὕτω καὶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἶνε ὁ ἐξάδελφος τῆς Εὐρώπης. Ἔχει ἐξαδέλφους εἰς τὴν Πρωσσίαν, Δανίαν, Ἑλλάδα, Ρωσσίαν, Νορβηγίαν, Σουηδίαν, Βέλγιον, Ἱσπανίαν, Πορτογαλίαν, Αὐστροουγγαρίαν, Ἰταλίαν, Ὀλλανδίαν, Ρουμανίαν, Βουλγαρίαν, Μαυροβούνιον, Βυττεμβέργην, Σὰξ Μέινιγγεν, Σάουμπουργκ Ἔσσην καὶ Βρονσβίχην.

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἀριθμεῖ τριακοσίους περίπου πρώτους καὶ δευτέρους ἐξαδέλφους.

Ὁ πλέον περιώνυμος τῶν ἐξαδέλφων του, φυσικὰ, εἶνε ὁ Κάιζερ, τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου. Πολὺ ὀλίγοι ἴσως ξέρουν ὅτι ὁ Κάιζερ εἶνε κατὰ σειρὰν εἰκοστὸς ἐπὶ τῶν διαδοχικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου. Εὐτυχῶς ὅμως, ὅπως λέγουν οἱ Ἄγγλοι, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἶχε πέντε τέκνα...

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς. ἀναφέρομεν ὅτι ὁ νῦν διάδοχος τοῦ Ρουμανικοῦ θρόνου. ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου ἀπὸ κάθε ἄλλο μέλος τῆς Ἀγγλικῆς Αὐλῆς. Ὁ πρίγκηψ *Κάρολος* τῆς Ρουμανίας, ὁ ὁποῖος ἄγει ἤδη τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του κατάγεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Ἐνετίαν, τὴν νεωτέραν θυγατέρα τοῦ *Καρόλου Α'*.

Εἰς τοὺς ἐξαδέλφους τοῦ Βασιλέως Γεωργίου συμπεριλαμβάνονται ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνη τῆς Ρωσσίας καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βασιλεὺς Ἀλφόνσος τῆς Ἱσπανίας εἶνε ἐξάδελφος του ἐκ γάμου. Ἕτερος ἐξάδελφός του εἶνε ὁ Βασιλεὺς Χριστιανὸς τῆς Δανίας, ὁ ὁποῖος ἐνυμφεύθη τὴν πριγκήπισσαν Ἀλεξανδρίνα τοῦ Μεκλεμβούργου. Ὁ Βασιλεὺς Χάακων τῆς Νορβηγίας εἶνε ἀνεψιὸς τῆς Βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας, ἐνυμφεύθη δὲ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

* * *

ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ;

Ὁ ἐπιβάτης. Τί ἀπέγινεν ὁ ἄνθρωπος. ποῦ εἶχε τριάντα μετάλλια ἡρωισμοῦ ἐπὶ τῇ διασώσει ἀπὸ πνιγμὸν τριάντα προσώπων ;

Ὁ ναυτικός. Ἔπεσε προχθὲς ὁ ἴδιος μέσα στὴ θάλασσα καὶ τὸ βάρος τῶν μεταλλίων τὸν πῆγεν στὸν πάτο καὶ τὸν ἔπνιξεν.

* * *

ΟΙ ΡΟΥΜΑΝΟΙ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ὑπάρχουν ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ τοὺς 20.000 Ρουμάνους, ἀλλ' ὅλοι σχεδὸν εἶνε Ἑβραιορουμάνοι. Οἱ περισσότεροι τούτων εὑρίσκονται ἐν Μάντσεστερ. Οἱ ἐν Λονδίνῳ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ράπται, ξυλουργοὶ, ἀρτοποιοὶ καὶ ὑποδηματοποιοὶ, μεταξὺ δὲ αὐτῶν δὲν ὑπάρχουν περισσότεροι τῶν 20 ἢ τριάντα καθαρῶς Ρουμάνων.

* * *

ΤΟ ΕΙΠΕ

Ὁ Τοτός. Θεέ μου. Πόσο γλυκειὰ φαίνεσαι γιὰ φίλημα σήμερα τὸ πρωΐ, *Κική*.

Ἡ *Κική*. Μόνον σήμερα τὸ πρωΐ ; Τὸ ἴδιο φαίνομαι πάντα, ὑποθέτω.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΥΣΤΕΡΑ ΕΜΑΘΑΝ

Ὁ Τοτὸς καὶ ἡ Κικὴ ἐπανδρεύθηκαν καὶ ἀπεφάσισαν σὰν εὐάρεστο καλὸ ζευγαράκι νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν σ' ἕνα σπητάκι εἰς τὰ προάστεια. Τὸ σπητάκι τους ἦταν ὡμορφοβαλμένο, μὲ ὡραῖα ἔπιπλα καὶ ἀρκετὰ ἀσημικὰ, τὰ ὁποῖα ἄλλα ἀγόρασεν ὁ Τοτὸς, ἄλλα ἔφερε ἡ προῖκα τῆς Κικῆς καὶ ἄλλα ἦσαν γαμήλια δῶρα ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους. Τὸ σαλονάκι τους ἦταν μπιζουδάκι σωστὸ, μιὰ φωλίτσα ἀληθινὴ γιὰ ἐρωτευμένους. Τὴν δευτέρα ἑβδομάδα τῆς ἐγκαταστάσεώς των ἔλαβαν δύο εἰσιτήρια δωρεὰν ἀπὸ κἄποιο θέατρο μέσα σ' ἕνα κομψὸ, χρωματιστὸ φάκελλο μὲ ἕνα μπιλλιέτο χωρὶς ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔγραφε μόνο·

— Μαντέψτε ποιὸς σᾶς τἄστειλε.

— Κἄποιος φίλος, ἀνέκραξεν ὁ Τοτὸς μὲ χαμόγελο.

Πῆγαν στὸ θέατρο ἀποφασισμένοι νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν ὁ φίλος ποῦ τοὺς ἔκαμε τὸ εὐχάριστο ἀστεῖο Ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὸ θέατρο κατὰ τὰς δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα εἶδαν ὅτι ὅλο τὸ ἀσημικὸ τῆς τραπεζαρίας καὶ τοῦ σαλονιοῦ ἔλειπε. Πάνω στὸ τραπέζι ἦταν ἕνα κομψὸ φάκελλο, χρωματιστὸ περιέχον ἕνα μπιλλιέτο χωρὶς ὄνομα καὶ ἔγραφε·

— Τώρα μπορεῖτε ἴσως νὰ μαντεύσητε.

* * *

ΜΠΑ, ΚΑΚΟ ΠΟΥ ΜΟΥΡΘΕ

Ὁ Γεράσιμος ἐψάρευε εἰς ἕνα ποτάμι, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε εἰς ἕναν πλούσιον, καὶ πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνηρτημένη ἡ ἐπιγραφή «Πᾶς παραβάτης καταδιώκεται». Ὁ Γεράσιμος ὅμως ἐψάρευε χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνη, ὅταν δὲ ἔπιασε ἕνα μεγάλο ψάρι ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του νὰ τὸ μαγειρεύσῃ. Ἕνας ἀστυφύλακας ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ νοιώθοντας τὴ μυρωδιὰ τοῦ ψαριοῦ ἐκτύπησε τὴν πόρτα.

— Ποῦ ἐψάρεψες αὐτὸ τὸ ψάρι, Γεράσιμε ; τὸν ἐρώτησε.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τὸ ποτάμι ἐκεῖνο κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ ἀφέντη ἐδεπά.

— Καὶ δὲν ξέρεις ὅτι ὅλα μέσα εἰς τὸ ποτάμι ἀνήκουν εἰς τὸν κύριον ἐκεῖνον ;

— Μπᾶ, μωρὲ τί μοῦ λές ; Ὥστε πάει νὰ πῇ ἂν πάω κι' ἐγὼ νὰ μπανιάρω μέσα στὸ ποτάμι ἀνήκω σ' αὐτοῦνον ; Μπᾶ, κακὸ ποῦ μοὖρθε.

* * *

ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΜΩΣΕ Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ἡ ὑπόθεσις πραγματικῶς ἦτο μία ἀπὸ τὰς συνήθεις, ἐν τούτοις ὅμως ὁ δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε νεαρὸς καὶ φιλόδοξος, ἦτο ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ μεγάλο κρότο μὲ τὴν δίκην αὐτήν.

Ἔτσι, ὅταν ἕνα μικροσκοπικὸ, κουρελιασμένο, παλῃόπαιδο ἐπαρουσιάσθη ὡς μάρτης ἐνώπιον του, ἐπεχείρησε νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ ὄνομα εἰς βάρος τοῦ μικροῦ ἐκείνου πιδιοῦ.

— Λὲς πῶς εἶσαι δεκαπέντε χρόνων ; τοῦ εἶπεν ἐπιπληκτικά. Ἀσχολεῖσαι εἰς τίποτε ;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς μὲ τεμπελιὰ καὶ ἀδιαφορία.

— Ὥστε πλανᾶσαι ἐδῶ κι' ἐκεῖ...Κάθεσαι καὶ χαζεύεις εἰς τὴς γωνίες τῶν δρόμων, ἔ ;

— Ἀκριβῶς.

— Χμ. Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου ;

— Ὁ γέρος ; Ὤ, ὄχι καὶ σπουδαῖα πράμματα. *Καὶ* τὸ παιδὶ ἐχαμογέλασε καθὼς εἶπε αὐτά.

— Θέλεις νὰ πῇς, εἶπεν ὁ δικηγόρος, ὅτι ὁ πατέρας σου εἶνε σὰν κι' ἐσένα—ἕνας τεμπέλης, ἄχρηστος, καλὸς γιὰ τίποτε· ἕνας ἀπ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ...

— Ἴσως ναὶ—ἴσως ὄχι, διέκοψεν ὁ μικρὸς μάρτης. Ὁπωσδήποτε μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε τὸν ἴδιον. Νὰ, κάθεται ἐκεῖ εἰς τοὺς ἐνόρκους.

ΖΗΤΩ ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ !!

ΥΠΟ ΤΗΣ **ΠΕΓΚΥ ΠΡΙΜΡΩΣ**

Σημ. Ἀρχ. Τό κοντό φουστάνι εἶνε πρακτικός ὑγιεινό, ὤμορφο—τάδε λέγει ἡ χαριτωμένη Ἀγγλὶς ἠθοποιός μὶς Πέγκυ Πρίμρες πρωταγωνίστρια εἰς τό θέατρον Πάλας τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία ὡς φαίνεται ξέρει νὰ θέλγῃ ὄχι μόνον μὲ τὴν τέχνην της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν γραφῖδά της.

γελοῦν στὰ κοντὰ φουστάνια ποῦ φοροῦμε καὶ πιστεύουν ὅτι κάθε κορίτσι ποῦ δείχνει ἕνα δυὸ δάκτυλα ἀπὸ τὴν κάλτσα της θἄπρεπε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὰς περὶ δημοσίας αἰδοῦς ἀντιλήψεις της. Καὶ ὅμως εἰς τὴν «δὲν ἔχω οὔτε δευτερόλεπτο νὰ χάσω» ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν τὰ μακρυὰ φουστάνια θὰ ἦσαν πρακτικὰ ὅσον καὶ αἱ πολυτελεῖς ἀμφιέσεις χοροῦ μέσα εἰς ἐργοστάσιον πυρομαχικῶν.

Μὲ τὰ κοντὰ φουστάνια μᾶς ἐπιτρέπεται τέλος καὶ ἡ χρῆσις τῆς ἑτέρας χειρὸς, ἡ ὁποία πρωτήτερα ἦτο καταδικασμένη εἰς τὸ νὰ κρατῇ τὴν οὐρὰν τῆς φούστας. Σήμερα ἔχομεν πραγματικῶς δύο χέρια ἐλεύθερα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶνε σπουδαῖον ἂν συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι κάθε κορίτσι καὶ κάθε κυρία ὀφείλει νὰ κρατῇ καὶ νὰ μεταφέρῃ μόνη της τὰ ψώνια της. Ἀκόμη καὶ οἱ παραδεχόμενοι ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ἀστράγαλος εἶνε θέαμα, ποῦ σοκάρει καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ κρύβεται, δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθοῦν, ὅτι τὰ μακρυὰ φουστάνια εἶνε τρομερὰ ἀνθυγιεινὰ καὶ ὅτι δὲ σκουπίζουν ὀλιγώτερο τὴς ἀκαθαρσίες τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴ σκούπα τοῦ σκουπιδιάρη

Ἰδοὺ καὶ ἔργον τοῦ κοντοῦ φουστανιοῦ —μᾶς ἔμαθε καὶ μεταχειριζόμεθα νὰ περιποιούμεθα ἐπαξίως τὰ πόδια μας. Μιὰ φορὰ, κι' ἕναν καιρὸ ὅλος ὁ κόσμος κατηγοροῦσε τὴς Ἀγγλίδες ὅτι ἔδειχναν ἄκομψα ἄσχημα πόδια μέσα σὲ ἀκαλλαίσθητα ὑποδήματα.

Τώρα ὅμως τῇ βοηθείᾳ μεταξωτῶν καλτσῶν καὶ καλῶν ὑποδηματοποιῶν, ἀλλὰ περισσότερον πάντων ὠθούμεναι ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ παπούτσια μας φαίνονται περισσότερον κατορθώσαμεν νὰ ἐξαλείψωμεν τὸ στίγμα. Φυσικὰ ὑπάρχουν κορίτσια τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον ἐλαστικὰ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοντοῦ φουστανιοῦ ὥστε φθάνουν εἰς τὸ σημεῖο νὰ μᾶς δείχνουν μιὰ τουαλέττα ὅπου τὸ ἄκρον τῆς φούστας μὲ τὸ ἄκρον τῆς κάλτσας σχεδὸν συναντῶνται, ἀλλὰ τὰ παραδείγματα αὐτὰ εἶνε σπάνια καὶ δὲν δύνανται νὰ ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ κοντὸ φουστάνι, ποῦ φοροῦν ἡ περισσότερες ἐξ ἡμῶν.

Προσωπικῶς πιστεύω ὅτι ἡ ἔμπνευσις τῆς Μόδας νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ τὰ κοντὰ φουστάνια ἦτο εὐτυχὴς Πρακτικὴ καὶ σύμφωνος πρὸς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν λόγῳ τῆς ἀπουσίας τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸ μέτωπον, ἔχομεν νὰ κάμωμεν τόσας καὶ τόσας ἀνδρικὰς ἐργασίας. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ποῦ εἴμεθα ὑποχρεωμένες νὰ κρατᾶμε ἡ ἴδιες τὴν ὀμπρέλλα μας τὸ ἐπανωφόρι μας, τὰ πακέττα μας, τὰ ψώνια μας πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε χέρι διαθέσιμο ὅπως ὑπηρετῇ ἀποκλειστικῶς τὸ μακρὺ φουστάνι ; Ὁ ὑγρὸς καιρὸς, ἡ λάσπες, ἡ βροχὴ εἶνε περισσότερον ὑποφερτὰ, ἐκτὸς δὲ τούτων δὲν εἴμεθα πλέον ὑποχρεωμένες μόλις ἐπιστρέψωμεν ἀπ' ἔξω νὰ καταναλίσκωμεν ἐργασίαν καὶ χρόνον εἰς ξελάσπωμα ἢ ξεσκώνισμα τοῦ φουστανιοῦ.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι σύμφωνῶ ἢ θέλω νὰ ὑποστηρίξω ἐκείνας, ποῦ διέστρεψαν μιὰ χαριτωμένη μόδα εἰς μασκάρεμα καὶ αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν ὡς ὑπόδειγμα τὴν σκοτσέζικην φουστανέλλα διὰ τὴς φοῦστές των. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ κοντὸ φουστάνι πρέπει νὰ εἶνε πάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλλον μόνον ὀλίγα δάκτυλα— ὄχι περισσότερον. Ἀλλὰ μερικαὶ ὡραῖαι δυστυχῶς προτιμοῦν νὰ ἀφίνουν πολὺ ὀλίγα ἢ καὶ τίποτε εἰς τὴν φαντασίαν.

Δὲν πιστεύω ποτὲ ἄλλοτε νὰ ᾐσθάνθην τὴν χρησιμότητα τοῦ κοντοῦ φουστανιοῦ ἢ ὅταν τὸ ἐφόρεσα εἰς τὰς διακοπάς μου Ἦταν θαυμάσιο, μαγευτικὸ γιὰ μένα ποῦ μποροῦσα νὰ ἀναρριχῶμαι πάνω στοὺς βράχους ἐλεύθερη, νὰ πηδῶ χαντάκια, νὰ τρέχω σὰν παιδί. Θυμοῦμαί της ἡμέρες ποῦ φοροῦσα μακρυὰ φουστάνια καὶ θυμοῦμαι μὲ φρίκη πόσο περιωρισμένη ἤμουν. Πόσες φορὲς τρέχουσα στὴν ἐξοχὴ γλυστροῦσα, πατοῦσα τὴ μακρυὰ φοῦστα κ' ἔπεφτα χάμου. Πόσες φορὲς τὸ μακρὺ φουστάνι μοῦ ἀπηγόρευε ν' ἀνεβῶ ἕνα λόφο, ἕνα δένδρο, νὰ πηδήσω ἕνα ρυάκιον.

Ἐκτὸς τούτου τὸ κοντὸ φουστάνι εἶνε πρακτικὸ καὶ χρήσιμο γιὰ κάθε ἐργασία μέσα στὸ σπῆτι. Δὲν ἔχετε νὰ ἐνοχλεῖσθε πλέον. Ἡ οὐρὰ τῆς φοῦστας σας δὲν θὰ μπερδεύεται μὲ τὰ ἔπιπλα, ἀναποδογυρίζοντες αὐτὰ οὔτε θὰ σᾶς δεσμεύῃ τὰς κινήσεις.

Ἀλλὰ— καὶ αὐτὸ εἶνε ὁ σπουδαιότερος ἴσως λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐχαιρέτισαν τὴν ἐπαναφορὰν του— τὸ κοντὸ φουστάνι ἀρέσει στοὺς ἄνδρας· ὄχι ὅταν εἶνε προκλητικῶς κοντὸ, ἀλλ' ὅταν, ὅπως φοροῦν ἡ περισσότερες εἶνε μόνον πρακτικῶς κοντό. Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ φίλοι μου μοῦ ἐξέφρασαν τὴν γνώμην των καὶ μοῦ εἶπαν, ὅτι θεωροῦν ὄχι μόνον χρήσιμο ἀλλὰ καὶ ὤμορφο τὸ κοντὸ φουστάνι.

Οὕτω ὄχι μόνον ἐξασφαλίζομεν τὴν ἄνεσίν μας, ὄχι μόνον ντυνόμεθα πρακτικώτερον, ἀλλὰ καὶ ἀρέσομεν περισσότερον εἰς τὸ ἰσχυρὸν φῦλον. Γιατὶ ἂν καὶ εἶνε τώρα στὸ μέτωπον, ἂν καὶ πολεμοῦν καὶ ἡ ἐλπίδα νὰ τοὺς ξαναΐδοῦμε εἶνε μακρυνὴ γι' αὐτοὺς ἐργαζόμεθα, γι' αὐτούς ντυνόμεθα. Μιὰ νηόπαντρη, ὅταν ἡ πεθερά της τῆς ἔκανε παρατήρησι ποῦ ἀγόρασε σὲ τέτοια ἐποχὴ καινούργιες ὤμορφες παντοῦφλες ἀπεκρίθη·

— Δὲν θάθελα ὁ Τζὰκ νὰ νομίσῃ, ὅτι πολεμᾶ γιὰ μιὰ γυναῖκα ποῦ φορεῖ ἀκάθαρτες παντοῦφλες.

Τὸ ἴδιο ἐφαρμόζεται καὶ γιὰ τὴς φοῦστες·

Φυσικὰ προκειμένου περὶ χοροῦ τὰ κοντὰ φουστάνια εἶνε πολὺ ἡ ἀπαραίτητα πάντοτε. Εἶνε ἀδύνατο νὰ χορέψῃ καλὰ μιὰ γυναῖκα μέσα σὲ μακρυὰ φουστάνια. Κι' ἐγὼ μάλιστα ποῦ ἔχω πεῖρα τῆς σκηνῆς μπορεῖ νὰ σᾶς πῶ κι' ἕνα μυστικὸ ἡ ἀξία τῶν ὤμορφων καλτσῶν καὶ κομψῶν ὑποδημάτων διπλασιάζεται μάλιστα μὲ τὰ κοντὰ φουστάνια.

Θυμοῦμαι πρό τινων ἐτῶν, ὅταν πρωτοβγῆκα στὴ σκηνὴ σὲ μιὰ ὀπερέττα, ποῦ ἐχόρευα φοροῦσα μακρυὰ φοῦστα. Στὴν ἀρχὴ ὅλα πήγαιναν καλὰ αἱ συγχωρεύτριαί μου τὰ κατάφερναν ὥστε νὰ χορεύουν μαζὶ καὶ νὰ μὴ μοῦ πατοῦν τὴν μακρυὰ οὐρὰ τῆς φούστας μου. Ἡ τραγῳδία ὅμως συνετελέσθη ὄχι ἐπὶ σκηνῆς ἀλλὰ εἰς τὸ φοαγιὲ τῶν ἠθοποιῶν. Εἷς τῶν ἠθοποιῶν, πολὺ δειλὸς καὶ ἄπειρος νέος, μὲ προσεκάλεσε νὰ μοῦ προσφέρῃ ἓν ἀναψυκτικὸν διαρκοῦντος κάποιου διαλείματος. Τὸ ἐδέχθην τὸν εὐχαρίστησα καὶ ὁ δυστυχὴς νέος ἐπροχώρησε λίγα βήματα, ἐψέλλισε μερικὰ φιλοφρονήματα, μόλις δὲ ἔκαμα ν' ἀπομακρυνθῶ— κρὰχ —πάει ὅλη ἡ οὐρὰ τῆς φούστας μου. Ὁ ἠθοποιὸς σαστισμένος πατοῦσε πάνω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη τὴ στιγμὴ ποῦ ἀπεμακρυνόμην. Ἐὰν ὁ συνάδελφός μου διέπραττε φόνον δὲν πιστεύω νὰ ἔδειχνε εἰς τὸ πρόσωπόν του μεγαλειτέραν ἔκφρασιν φρίκης. Ἐπροσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω, τοῦ εἶπα, ὅτι δὲν ἦταν τίποτε, καίτοι πραγματικῶς ἡ σχισιὰ ἦτο τέτοια, ὥστε κάθε πρόχειρος θεραπεία μὲ καρφίτσες ἢ παραμάνες δὲν θἄκανε τίποτε.

Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καὶ τὸ κοντὸ φουστάνι ἀκόμα θὰ καταργηθῇ μία μέρα. Ἡ βασιλεία του θὰ λήξῃ. Ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ γείνῃ. Δὲν θέλω νὰ πῶ βέβαια ὅτι εἶνε πιθανὸν ἡ Βουλὴ νὰ ψηφίσῃ νόμον ἀπαγορεύοντα τὴν χρῆσιν του, ἀλλ' ἄλλη νομοθετικὴ δύναμις, ἰσχυροτέρα τῆς Βουλῆς ἴσως, θὰ μᾶς τὸ ἐπιβάλῃ— ἡ Μόδα. Καὶ τότε μιὰ φορὰ ποῦ ἡ θεὰ αὐτὴ τὸ ἀπαιτήσῃ ὅλαι μας ἑκοῦσαι ἄκουσαι θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν μακρυὰ φοῦσταν. Ἐγὼ τοὐλάχιστον σᾶς βεβαιῶ, ὅτι θὰ τὴν συχαίνομαι καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ θεωρῶ πρακτικὸν ὤμορφο καὶ ὑγιεινὸν τὸ κοντὸ φουστάνι.

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἕλληνος στὴν Ἀμερική).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

Οὔτε τὸ ταξεῖδι τοῦ Τζὶμ Πάππα εἰς τὸ Γουάσιγκτων οὔτε αἱ ἐπιστολαί, ποῦ ἔγραψεν ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἔφερον κανὲν ἀποτέλεσμα· Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν ἐξέπληττε, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εὕρισκε ἀσυμβίβαστον μὲ τὸ τελευταῖόν της γράμμα, ἦταν ἡ σιωπὴ τῆς Γκλόρυ. Ἂν τὸν θεωροῦσε φίλον θὰ τοῦ ἔγραφε. Ἡ σιωπή της ὅμως ἐσήμαινε ἢ ὅτι ἀπεφάσιζε νὰ θυσιάσῃ τὸν ἔρωτά της σὲ μίαν φιλία ἢ ὅτι ἀπεφάσισε ἴσως νὰ θυσιάσῃ καὶ τὰ δύο καὶ τώρα ἔσβυσε ἀπὸ τὴν μνήμη της τὴν εἰκόνα τοῦ νέου. Ὁ Τζὶμ Πάππας ἐγνώριζεν, ὅτι ἕνας ψυχικὸς κλονισμὸς εἰς τὸν ἔρωτα συχνὰ ὁδηγεῖ εἰς τὸ τελευταῖον μᾶλλον. Ὁ ἔρως μεταβάλλεται εἰς μῖσος ὅπως τὸ κρασὶ εἰς ξῦδι ὅταν τὸ πρόσωπον, ποῦ μᾶς ἀγαπᾷ πεισθῇ ὅτι ὄχι μόνον δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψει τὸ αἴσθημά της, ἀλλὰ καὶ τὸ περιφρονοῦμεν. Ἀλλὰ συνέβαινε πραγματικῶς τέτοιο πρᾶμμα καὶ μὲ τὴν Γκλόρυ, ἡ ὁποία ἀπ' ὅλα της τὸ φέρσιμο εἶχε δειχθῇ κορίτσι λογικὸ, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἠνείχετο ποτὲ ν' ἀδικήσῃ τόσο πολὺ τὴν ἀλήθεια ; Ἦταν δυνατὸν ποτὲ ἡ ἔξυπνη Γκλόρυ νὰ φαντασθῇ, ὅτι ὁ Τζὶμ Πάππας τὴν περιεφρόνησε ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ ; Ἰδοὺ τί ἐτάραζε τὸν νέον αὐτὴν τὴν ἐποχήν. Τὸ ἐπεισόδιόν της μαζύ του θὰ ἔδιδε νέαν τροπὴν εἰς τὴν σκέψιν της καὶ τὰ αἰσθήματά της. Ἡ ἀθωότης της, ἡ πίστις της θὰ σκορποῦσαν. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἐκύτταζε τὰ πράγματα μὲ δυσπιστία, γιατὶ ἂν ἐστηρίζετο εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι ἕνας μορφωμένος καὶ τίμιος ἄνθρωπος ὅπως αὐτὸς τὴν περιεφρόνησε, τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ τῆς ἐπότιζε τὸ πνεῦμα μὲ τὸ δηλητήριον τῆς ἀπαισιοδοξίας καὶ θὰ ἄρχιζε τώρα — πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγουν ὅλοι οἱ αὐτοκαλούμενοι πεπειραμένοι στὴ ζωὴ —νὰ φορῇ τὸ προσωπεῖον τῆς εἰρωνείας, τῆς

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ

— Ἐφαντάσθητε ποτὲ τὴ δύσκολη θέσι, σὲ κάθε κοινωνία, μιᾶς ὤμορφης γυναίκας, κ. Μερακλῆ ;

— Φαντάζομαι, κυρία μου, τὴ δύσκολη θέσι κάθε κινωνίας μὲ τὴς ὤμορφες γυναῖκες.

— Ὤ. Μὴν ἀστειεύεσθε, σᾶς παρακαλῶ. Λάβετε ὑπ' ὄψει σας τὴν τύχη μιᾶς ὡραίας ὑπαλλήλου. Πόσας ἐνοχλήσεις δὲν θὰ ἔχῃ ἀπὸ τοὺς ἄρρενας συναδέλφους της, τοὺς πελάτας καὶ καθέναν, ὁ ὁποῖος τὴν πλησιάζει ; Τί θὰ τραβᾷ στὸ δρόμο ὅσο νὰ πάῃ σπῆτί της ;

— Αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ εἶνε μηδαμιναὶ μπρὸς στὴν ἀξία τῆς ὠμορφιᾶς.

— Δὲν τὸ ξέρω. Δὲν εἶνε ὅμως μονάχα ὁ θαυμασμὸς τοῦ κόσμου καὶ τὰ αἰσθήματα ποῦ γεννᾷ τὰ ὁποῖα τὴν ἐνοχλοῦν. Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο σπουδαιότερο. Οἱ ἄνθρωποι δὲν κυττάζουν μιὰ ὤμορφη, δὲν τὴν κρίνουν θέλω νὰ πῶ, ὅπως θὰ ἔκρινον μιὰ ἄσχημη. Ἐὰν μιὰ ὤμορφη λουσαρισθῇ ὀνομάζεται προκλητική. Ἐὰν χαμογελάσῃ θὰ πῇ πῶς κάνει κόρτε καὶ ἐν γένει κάθε δυσπιστία μαζεύεται ἐπιμελῶς καὶ προσφέρεται εἰς τὴν ὤμορφην. Καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπιπόλαιον. Ἀκόμα καὶ ὁ λαὸς κυττάζει μὲ δυσπιστίαν μιὰν ὤμορφη.

— Ἔχει ἄδικον ;

— Ἀπολύτως· Μὲ τὸ νὰ εἶνε μιὰ γυναῖκα ὤμορφη ἕπεται ἀναγκαίως ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ διαφόρους σκέψεις, διαφόρους κλίσεις, διάφορα αἰσθήματα ;

— Ὡραίας σκέψεις, ὡραίας κλίσεις, ὡραῖα αἰσθήματα.

— Μὴ γελᾶτε, παρακαλῶ. Ξέρω τί ἐννοεῖτε, ἀλλὰ ἔχετε λάθος. Μιὰ ὤμορφη γυναῖκα εἶνε τὸ πειὸ δυστυχισμένο ἀνθρώπινον ὄν. Μόνο ἀγκάθια θ' ἀπαντήσῃ στὸ δρόμο της, μόνο ἐμπόδια. Εἰς πολλὲς, εἰς πλείστας, εἰς τὰς περισσοτέρας στιγμὰς τοῦ βίου της θὰ καταρασθῇ τὴν ὠμορφιά της. Θὰ ηὔχετο νὰ ἦταν ἄσχημη γιὰ νὰ ζῇ ἥσυχη ὅπως ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος. Τὸ μεγαλείτερον ἰδανικὸν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία ;

— Ἔτσι λένε.

— Λοιπὸν ἡ ζωὴ μιᾶς ὤμορφης, μιᾶς ἀληθινὰ ὤμορφης εἶν' ἕνα μωσαϊκὸ ἀπὸ δυστυχίες καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἀ. Εἶν' ὤμορφη ; Χμ. Κατάλαβα, ψιθυρίζει ὁ κόσμος. Ἔτσι βγαίνει στὴν κοινωνία. Ἔπειτα παντρεύεται ; Ὁ σύζυγός της ἐννοεῖ νὰ τὴν παρακολουθῇ εἰς ὅλα, νὰ τὴν ἐπιβλέπῃ διαρκῶς, ἐνῷ μιὰ ἄσχημη εἶν' ἐλεύθερα νὰ πάῃ ὁπουδήποτε, νὰ συναναστραφῇ ὅσους ἄνδρας θέλει χωρὶς οὔτε ὁ ἄνδρας της νὰ ὑποπτεύεται οὔτε ὁ κόσμος νὰ σχολιάζῃ. Εἶν' εὐτυχισμένες ἡ ἄσχημες. Δὲν ξέρουν πόσο εἶν' εὐτυχισμένες, φίλε μου.

— Δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῶν πλεονεκτημάτων ποῦ ἀναφέρετε...

— Γιατί εἶν' ἄσχημες ; Ὄχι δά. Πόσες φορὲς ἐγὼ ἐγνώρισα ἄνδρας νὰ χάνουν τὸ κεφάλι των, νὰ τρελλαίνονται γιὰ ἄσχημες. Μήπως, ξέρουν καλὰ καλὰ οἱ ἄνδρες τί εἶνε ὠμορφιά ;

— Τότε εἶν' ἡ ἄσχημες ὤμορφες καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παραπονεῖσθε...

— Δὲν ἐννοῶ καλὲ ὅλους τοὺς ἄνδρας. Ἀφῆστε τὰ σοφίσματα. Ἂν σκεφθῆτε λιγάκι καὶ λάβετε ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν ὅ,τι σᾶς λέγω, θὰ ἐξακριβώσετε ὅτι ἡ μοῖρα τῶν ὡραίων εἶνε τραγική.

Ἐσταμάτησε κυττῶντας μὲ ρεμβασμὸ λίγες στιγμὲς ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔπειτα ξανάρχισε εἰς ἕνα «κρεσέντο», ποῦ ἐξεδήλωνε ζωηρὰ τὴν ὁλονὲν αὐξανομένην ἀγανάκτησιν τῆς ψυχῆς της.

— Δὲν τὸ ξέρω μόνον ἐξ ἰδίας πείρας, ἀλλὰ γνωρίζω καὶ πολλὲς φίλες μου. Ὅταν ἤμουν ἀνύπανδρη οἱ γονεῖς μου μ' ἔκλειναν μέσα καὶ μὲ περιώριζαν ὡς νὰ ἐφοβοῦντο ὅτι ἂν μ' ἄφιναν ἐλευθέρα θὰ μ' ἔπερνε ὁ ἀέρας καὶ θὰ μ' ἔχαναν. Ὅταν ἐπανδρεύθηκα τὸ ἴδιο μαρτύριο. Ὁ ἄνδρας μου ἐζήλευε καὶ ζηλεύει καὶ σήμερα ἀκόμα καὶ τὰ ἄψυχα. Ἀλλὰ ἔβλεπα καὶ ἡ ἰδία τὴς δυσκολίες ποῦ σᾶς ἀνέφερα. Στὰ κέντρα, στὰς συναναστροφὰς, στὰ θέατρα, στὸ δρόμο παντοῦ ἔβλεπε τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο τῆς δυσπιστίας τοῦ κόσμου, ποῦ ὑπεδέχετο τὸ διάβημά μου. Εἶνε ζωὴ εὐχάριστη αὐτό; Εἶνε εὐτυχία ; Εἶνε ἡσυχία σᾶς παρακαλῶ ;

Τὴν ἐκύτταξα ἔκπληκτος. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐξέταζα τὸ πρόσωπον τῆς γνωστῆς μου κυρίας προσπαθῶν νὰ εὕρω ἐπ' αὐτοῦ τὴν δικαιολογίαν τῶν παραπόνων της.

Εἴτε ἐπειδὴ κατάλαβε, ὅτι τὴν ἐκύτταζα εἴτε δι' ἄλλον λόγον ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της εἰς τὸ χέρι της μὲ ἐλαφρὰν μελαγχολίαν, ἄνοιξε τὰ μάτια της σκύβοντας λιγάκι τὸ πρόσωπό γιὰ νὰ φαίνονται μεγαλείτερα— μ' ἄλλα λόγια καὶ γιὰ νὰ ὁμιλήσω ρεαλιστικώτερα, μ' ἐβοήθησε ὅσο μποροῦσε εἰς τὰς προσπαθείας μου, ἀλλ' ἐγὼ ἀκόμη ἐξέταζα καὶ ἀκόμη δὲν εἶχα ἀνακαλύψει τὴν δικαιολογίαν τῶν παραπόνων της...

Ο ΜΕΡΑΚΛΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ Ή Ο ΣΥΖΥΓΟΣ;

(Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἔχει τὰ μεγαλείτερα δικαιώματα στὴν ἀγάπη καὶ στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας ;)

Τὸ ζήτημα περὶ τοῦ τί προσελκύει περισσότερον τὴν ἀγάπην καὶ προσοχὴν τῆς γυναικὸς— ὁ σύζυγός της ἢ τὰ τέκνα της—εἶνε πολὺ παλαιὸν ἀλλ' οὐδεὶς ἔδωσεν ἕως τώρα ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν.

Μία ὅμως γυναῖκα ἔλυσεν ἐπὶ τέλους τὸ πρόβλημα— ἂν καὶ πολὺ ἀργὰ ἴσως. Ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον τὴν ζωή της καὶ τὸ πᾶν χάριν τῶν δύο θυγατέρων της μέχρις ὅτου ἔγινε σχεδὸν σκλάβα εἰς αὐτάς. Δὲν τὴν ἔμελε ἂν ὁ Χάρρυ —ὁ σύζυγός της—ἔπινε τὸ τσάι του μόνος. Ἔπρεπε νὰ κυττάξῃ τὰ κορίτσια της νὰ μὴ στερηθοῦν ἀπὸ τίποτε. Ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἔτρωγε κάθε βράδυ τὸ δεῖπνό του μόνος κι' ἔπειτα, βλέποντας ὅτι δὲν ἐχρειάζοναν καθόλου εἰς τὸ τὸ σπίτι του, ἐπήγαινε εἰς τὸ καφενεῖο νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του καὶ νὰ εὕρῃ ὀλίγη συντροφιά. Ἐν τούτοις οὐδέποτε παρεπονέθη.

Ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα ἔτη ἡ μητέρα διατηροῦσε τὴν νεωτέρα νυμφευμένη κόρη της καὶ τὸ δυὸ μωρά της. Ὁ γαμπρός της ἦταν ἕνας ἄχρηστος μεθύστακας ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ κόρη της ἐπῆγε νὰ μείνῃ μαζύ της ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας της δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν διατηρήσῃ. Μόλις ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, ὁ σύζυγος αὐτὸς κατετάγη ἐθελοντὴς αὐτὴ δὲ ὑπῆρξε ἡ μόνη εὐγενὴς πρᾶξις τῆς ζωῆς του. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἡ κόρη ἔλαβε τὸ διαζύγιό της.

ΑΧΑΡΙΣΤΗ ΚΑΙ ΕΓΩΙΣΤΡΙΑ

Καθένας θὰ ὑπέθετεν ὅτι ὁρμουμένη ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου ἡ θυγάτηρ ἐκείνη θὰ προσέφερε ὀλίγα χρήματα εἰς τοὺς γονεῖς της, τώρα μάλιστα ποῦ οἱ οἰκονομικοὶ των πόροι εἶχον ἐξαντληθῇ τόσον, ὥστε ἔπρεπε νὰ διώξουν καὶ τὴν ὑπηρέτριαν ἀπὸ τὸ σπίτι των. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν συνέβη τοῦτο ἂν καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἡ μητέρα της ἐργάζονταν πολὺ πλέον ἢ ὅσον τῆς ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις της, ἐνῷ ὁ πατήρ της εἶχε πλέον γηράσει.

Ἐκρατοῦσε σφιχτὰ τὰ χρήματά της ἐκ τῶν ὁποίων ἔστελλε ἕνα ποσὸν κατὰ μῆνα εἰς τὸν σύζυγόν της ἐνῷ τὰ λοιπὰ ἐξώδευε γιὰ λοῦσά της καὶ τὰς διασκεδάσεις της, ἂν καὶ τὸ σπίτι της ἦτο εἰς τόσην ἀνάγκην.

Τώρα ἡ μητέρα της ἀνεγνώριζε τὸ λάθος της. Ἐλυπεῖτο πολὺ διότι ἡ ὑγεία τοῦ ἀνδρός της εἶχε κλονισθῇ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὀλίγην ἀνάπαυσιν. Καὶ θυμώνει τώρα μὲ τὸν ἑαυτό της ποῦ ἐστεροῦσε τὸ σύζυγό της γιὰ νὰ δίνῃ ἄφθονα εἰς τὴν κόρη της ἡ ὁποία ἀπεδεικνύετο ἀχάριστος καὶ ἐγωΐστρια.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι παραμελοῦν τοὺς συζύγους των χάριν τῶν τέκνων των. Αὐτὸ βέβαια δὲν συμβαίνει πάντοτε, διότι ἡ ἀμέλειά των αὐτὴ συχνὰ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται καὶ εἰς ἄλλους λόγους.

Κάποιος δημόσιος ὑπάλληλος, χωρὶς κεφάλαια καθόλου ἤξερεν ὅτι διὰ νὰ προοδεύσῃ ἔπρεπε νὰ γείνῃ γνωστὸς εἰς τὸν κόσμο. Ἐλάμβανε συχνὰ προσκλήσεις αὐτὸς μὲ τὴ γυναῖκά του εἰς διαφόρους συναναστροφὰς καὶ κοσμικὰς συγκεντρώσεις, ἀλλ' ἡ γυναῖκά του δὲν ἤθελε νὰ πάῃ πουθενά.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ Ἤ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ;

«Πρέπει νὰ προσέχω τὴν Ἰουλία» ἢ «Θὰ πάρω τὸ Γιαννάκη στὸν κινηματογράφο» καὶ ἄλλας αἰτίας ἐφευρίσκει μιὰ πολυάσχολος μητέρα.

Ἐπὶ πολὺ διάστημα ἡ σύζυγος ἠρνεῖτο νὰ μεταβῇ εἰς τὰς προσκλήσεις, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔβλεπεν ὅτι ἡ δουλειές του δὲν ἐπήγαιναν καλὰ καὶ ἀπεφάσισε νὰ πηγαίνῃ μόνος του. Ὁ κόσμος τότε ἐψιθύριζεν. «Ὁ κύριος Τάδε δὲν εἶνε καλὸς, γιατὶ δὲν παίρνει ποτὲ τὴ γυναῖκά του μαζύ του». Ἔτσι ἡ γυναῖκα ἐγίνετο ὄχι μόνον κακὴ ἐνώπιον τοῦ συζύγου της, ἀρνουμένη νὰ τὸν συντροφεύσῃ, ἀλλ' ἔδινε εἰς τοὺς ἄλλους καὶ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν παρεξηγήσουν καὶ τὸν κατακρίνουν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς τῆς Ἀγγλίας, μόλις ἐγήρασε καὶ ᾐσθάνθη τὴν ὑγείαν του κλονιζομένην, ἐξέφρασε κάποτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἶχε μητέρα. Ἡ σύζυγός του δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ καὶ τὸν μετεχειρίζετο ἐμπορικώτατα, δὲν μετεχειρίζετο ὅμως ἐξίσου καὶ τὰ παιδιά της. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἀποζητοῦσε τώρα ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πράγματα ποῦ μπορεῖ ἡ ζωὴ νὰ μᾶς προφέρῃ—τὴν μητρικὴν ἀγάπη.

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΣΑΣ

Ἴσως εἶνε ἡ ἀντίδρασις εἰς τὸν ὅρον «ὑποταγή» ποῦ ἐπιβάλλει τὸ μυστήριο τοῦ γάμου, ἡ ὁποία κάμνει μίαν γυναῖκα νὰ ἀφοσιώνεται περισσότερον εἰς τὰ παιδιά της. Ἑκάστη σύζυγος κατέχεται ἀπὸ τὸ αἴσθημα ὅτι ὀφείλει νὰ πράττῃ ὅπως ἐπιθυμεῖ ὁ σύζυγός της, αὐτὸ δὲ τὸ «ὀφείλω» τὴν κάμνει πάντοτε νὰ ἐναντιοῦται εἰς τὰς θελήσεις του καὶ νὰ ἀμύνεται ὑπὲρ τοῦ ἀτομισμοῦ της. Μὲ τὰ παιδιά της μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ἀπ' αὐτὰ περιμένει ὑποταγήν, αἰσθανομένη δὲ τὴν ἀδυναμίαν των προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ βοηθήσῃ.

— Οἱ σύζυγοι εἶνε ἀρκετὰ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ ὥστε νὰ φροντίζουν διὰ τὸν ἑαυτόν των· τὰ παιδιά μου χρειάζονται τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν προσοχή μου ἐπειδὴ εἶνε ἀδύνατα πλάσματα, ἔλεγε μιὰ γυναῖκα.

Ἴσως ἡ γυναῖκα αὐτὴ νὰ εἶχε δίκηο, ἀλλὰ —ἀλλὰ ἀμφιβάλλω...

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

— Μπαμπᾶ, ποιὰ εἶν' ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἑνὸς πατριώτου καὶ ἑνὸς φιλοπολέμου ;

— Ὁ πατριώτης, παιδί μου, εἶν' ἕνας ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ στῆθος φουσκώνει ἀπὸ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν τὴν πατρίδα του ἐνῷ εἰς τὸν φιλοπόλεμον τὸ φούσκωμα παρουσιάζεται εἰς τὸ κεφάλι του.

ΜΕ ΤΟ ΜΟΛΥΒΙ ΜΟΥ

ΩΚΙΜΑ

Οἱ ἐργάττι ποῦ μὲ τόσην ὄρεξιν ἄρχισαν τὴν δουλειά ποῦ ἀνέλαβαν τῶρα βαρυγομοῦν. Ἀνέλαβαν νὰ σκάψουν ὁλάκαιρο λόφον ὁποῦ ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὰ περιττώματα, τἀποφάγια, τὰ σκουπίδια ποῦ ἔρριχναν οἱ Ἑβραῖοι ἐπὶ τόσα καὶ τόσα χρόνια ἐκεῖ ὅπου ἐτάφη ὁ Τίμιος Σταυρός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰσοῦ Χριστοῦ μαζῆ μὲ τοὺς σταυρούς τῶν δὺο ληστῶν.

Δὲν βαρυγομοῦν γιὰ τὸν κόπον. Ἄ, μπᾶ. Βαρυγομοῦν γιὰ τὴν βρόμα. Ὅσον ὁ ἥλιος φθάνει στὸ μεσουράνημα τόσον ἡ ἀποφορά τῶν σαπισμένων σκυβάλων γίνεται ἀνυπόφορη. Ἐπὶ τέλους ἀφίνουν ἀξίνες καὶ φτυάρια. Ὅλοι οἱ ἐργάται ἀείργησαν. Τότε ἡ Ἁγία Βασίλισσα ἔρχεται ᾽στὸν τόπον τῆς ἀνασκαφῆς κλίνει τὰ γόνατα καὶ προεύχεται. Ζητεῖ μίαν χάριν ἀπὸ τὸν Θεὸν. Καὶ, ὤ, τοῦ παραδόξου θαύματος πέρα ὡς πέρα ὁ χαμότοπος ἐπρασίνισεν ἀπὸ ὤκιμα ποῦ ἐβλάστησαν ᾽στὴ στιγμὴ. Τὰ εὔοσμα μυρά τους διεσκέδασαν τὴν δυσάρεστον ὀσμὴν. Οἱ ἐργάται ἐπανήρχισαν τὴν διακοπεῖσαν ἐργασία τους. Καὶ τὰ ταπεινά μοσχοχόρταρα, τὰ ὤκιμα ἐπῆραν τὸ ἐπίθετον «βασιλικά». Ἀπὸ τότε ἔγινε τὸ προσφιλές λουλοῦδι, ἡ ἀγαπητὴ πρασινάδα καθε χριστιανοῦ. Ἄς ἔχῃ ἀπὸ τὰ σπανιώτερα λουλούδια τῆς γῆς, τὰ πειὸ λαμπρόχρωμα, ποικιλόσχημα καὶ μοσχοβόλα. Δὲν ἔχει μιὰ γλάστρα βασιλικόν ; Τίποτε δὲν ἔχει.

Κἐκεῖ στὴν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα σ᾽ ἕνα μαστιχοχώριον τῆς μυροβόλου Χίου, ὅταν ἡ γρηά ποτίζει τὰ βασιλικά τῆς αὐλῆς της σιγοψιθυρίζει τὸ τραγοῦδι·

«Βασιλιτσέ μου φουντωτέ τσ᾽ αὐλῆς μου τὸ καμάρι
Σὺ θὰ στολίσῃς τοῦ Σταυροῦ τἀνθόβολο δισκάρι»

Κ᾽ ἡ παρθένα ψηλὰ ᾽στὸ παραθῦρι δίπλα σ᾽τὸν ψιλόφυλλον βασιλικόν κεντῶντας τὰ «προυτσά» της (προικιά) λιανοτραγουδεῖ παθητικά·

Βασιλικέ μου φουντωτέ δό μου κἄνα κλαράκι
Γιὰ νὰ τὸ στείλω μήνυμα σ᾽τ᾽ ὤρηον μου παιδαράκι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΤΑ

Κρύο, παγωνιά ἔξω. Ἡ θειά μου Φλωροῦ ἦτον ἀνήσυχη ποῦ δὲν «ἀνέβαινε τὸ ζυμωτό». Αἰτιᾶτο τὴν κερ—Ἀγγέρκω, τὴν γειτόνισσα·—ὠχού. Ἴντα ᾽παθά. Μοῦ μοῦ μάτιαξε ἡ κακοροίζικη τὸ ζυμάρι μου.

Κι᾽ ἔρριχνε πάνω ἀπὸ τὴν σταφίδα ζεσταμένα χιράμια καὶ κιλίμια ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεσάλια. Τοῦ κάκου. Ἔβαλε τὴν σκαφῖδα πάνω ἀπὸ τὴν χόβολη τοῦ μαγκαλιοῦ ἀνάμεσα σὲ δυό καρέκλες. Χειρότερα. Ἡ σκάφη ἔσκασε.

Ὅταν κἄτι ἐσθυμήθη ἡ καλὴ μου θειά· Ὠχού ἐξέχασά το. Ἐπλησίασε σ᾽τὸ εἰκονοστάσιο ἄνοιξε κουτιά, παρακουτιά, ξετύλιξε χαρτιά, παραχαρτιά, κἔβγαλ᾽ ἕνα νόμισμα παλαιϊκό. Σήκωσε τὰ χιράμια, τὰ κιλίμια, τὰ μεσάλια, ἔβαλε τὸ νόμισμα πάνω σ᾽τὴν ζύμην τὴν ὁποίαν πάλιν ἐσκέπασε. Τὴν ἠρώτησα τὶ ἦτον ἐκεῖνο τὸ παλαιωμένο νόμισμα καὶ μοῦ διηγήθη· Ἦτο «Κωνσταντινᾶτο». Ὅταν εὑρέθη ὁ Τίμιος Σταυρός διηρέθη σὲ πολλὰ κομμάτια. Τὰ λεπτά πριονίσματα ποῦ ἔπεσαν κατὰ τὸν πριονισμὸν διέταξεν ἡ Ἁγία Ἑλένη νὰ δοθοῦν εἰς ἕνα χρυσοχόον, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τἀνακατώσῃ μέ χρυσόν νὰ φτειάσῃ νομίσματα. Πρᾶγμα ποῦ ἔγινε.— Ἡ μονέδες αὐτές, παιδί μου, (μοῦ ἔλεγεν ἡ θειά Φλωροῦ) ἔχουνε θεϊκὴ δύναμι. Ὅταν πονῇ τὸ κεφάλι σου δέσε την ἐπάνω σ᾽τὸ κούτελό σου μένα μαντῦλι καὶ θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πονοκέφαλος. Ὅταν μάτι κακό σὲ πιάσῃ βάλ᾽ την στὸν κόρφο σου καὶ μὴ φοβᾶσαι. Ἀκόμα (ἐξηκολούθησε) στὸ Ἅγιος Ὄρος, στὴ μονὴ τοῦ Ξεροποτάμου κάθε Μεγάλη Πέμπτη χαλοῦν τὸ παληὸ προζύμι καὶ φτειάχνουν καινούργιο βουτῶντας στὸ ζεστὸ νερό του, προτοῦ τἀρχίσουν, Τιμιό ξυλον ὁποῦ βρίσκετ᾽ ἕνα κομμάτι ἐκεῖ πάνω. Μἐκεῖνο τὸ προζύμι ζυμώνουν ὅλον τὸ χρόνο.

Ὕστερ᾽ ἀπὸ λίγην ὥραν ἐσήκωσε ὅλα τὰ σκεπάσματα τῆς σκάφης. Τὸ ζημωτὸν εἶχε φουσκώσει. «Ἀνέβηκε» τόσο ποῦ παρολίγον θὰ ξεχειλοῦσε. Ἡ θειά μου Φλωροῦ ἔκαμε τὰν σταυρό της. Δείχνοντάς μου τὸ ζυμωτόν·

— Εἶδές το ; μοῦ εἶπε θριαμβευτικά καὶ ἀνεσκουμπώθη γιὰ τὸ ζύμωμα.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ὅλαις ἡ τριανταφυλλιαῖς βγάζουν καινούργια βλαστάρια. Σ᾽ ἕνα χλωροβλάσταρο ἄνθισ᾽ ἕνα ξεγελασμένον ἀπὸ τῆς τελευταίαις λιακάδες ρόδον ἀτροφικό. Ὁ Τοτὸς χαρούμενος κατέβηκε νὰ τὸ κόψῃ. Κι᾽ ἡ μητέρα του ἀπὸ τὸ παράθυρο ψηλά.—Στάσου, Τοτοῦλι μου, νὰ μὴ κεντηθῇς.—Στάσου νὰ κατέβῃ ἡ Μαρία.

Ἕνα βῆμα κάμῃ.— Τοτοῦλι μου, μὴν πέσῃς.

Κάμῃ νὰ πιῇ τὸ γάλα του μόνο του. — Νὰ μὴν πνιγῇς.

Καϋμένη μητέρα, ἄφησ᾽ το νὰ πέσῃ γιὰ νὰ ματώσῃ, νὰ καῇ γιὰ νἀτριχιάσῃ, νὰ τυραννηθῇ γιὰ νάνα στενάξῃ, νἀγκιλωθῇ γιὰ νὰ πονέσῃ βαθειά. Ἔτσι θὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰ καὶ τὴν γλύκα τῆς ἐπιτυχίας του. Θὰ σχηματίσῃ τὴ πεποίθησιν πῶς μπορεῖ νὰ φέρῃ σὲ τέλος καλό μόνο του ὅτι θέλει. Βέβαια, κυρία μου. Αὐτοὶ οἱ μικροὶ πόνοι καὶ κόποι αὐτὰ τὰ μικρά δυστυχήματα εἶνε γιὰ τὴν ψυχοῦλά του τὰ καλύτερα, τὰ μεγαλύτερα ἀγωνίσματα. Ἡ Φύσις εἶνε ὁ καλύτερος παιδαγωγός. Ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ σ᾽αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἀλλοιῶς χωρὶς αὐτοπεποίθησι θὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ του ἢ ἀπὸ κανένα πλούσιον θεῖόν του ἢ ἀπὸ μίαν πολύφερνον νύμφην ἢ ἀπὸ τὸ θηλυκωμένο σχοινί ποῦ θὰ δέσῃ σ᾽τῆς πολλῆς του ἀπελπισίᾶς τὴν ὥρα ποῦ φέρνει τὴν τρέλλα σένα χοντροκλῶναρο.

Εὐλογημένη μητέρα, μεγάλη ἡ ἀγάπη σου.

Μὰ τὶ τὰ θέλεις εἶνε κακοῦργα. Σκοτώνει τὸ παιδί σου.

Ἀλήθεια ποῦ ὑπάρχουν ἀγάπαις ποῦ σκοτώνουν.

ΣΟΡΟΚΑΔΑ

Ἡ θάλασσα ἡ γαλήνια, ἡ Φαληρικὴ θάλασσα, ἡ ὁποῖα ὅλο φῶς, χρώματα μύρια γαλάζια, ποῦ χάϊδευε ἁπαλά ἁπαλά, τραγουδιστά τὴν ἀκρογιαλιά ἡ θάλασσα, ποῦ τὸ φλοίσβισμα τῶν ἀπαλοφουσκωτῶν κυμάτων της ὡμοίαζε μὲ τὸ τραγοῦδι τὸ κοφτό, μὲ τὸν ἐλαφρόν ἀναστεναγμόν παιδίσκης τῆς ὁποίας κάτε τόσο ξεφεύγουν κατὰ τὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς ἀθώας ψυχούλας της — Κι᾽ ὁ Οὐρανὸς, ὁ γαλανός οὐρανος μὲ τὰ γαλανὰ τραγούδια στὸ στόμα μὲ ὕμνους καὶ δοξολογίες ποῦ κατέβαινε ἐκεῖ στὸν ὁρίζοντα καὶ φιλιῶνταν στόμα μὲ στόμα τὴν περασμένην Κυριακὴν ἀγρίεψαν. Ἡ πανήγυρις τῶν χρωμάτων διελύθη. Μαυροπράσινη ἡ θάλασσα ἀγριεμμένη μέ ξέμπλεκους πλοκάμους σποῦσε μὲ μάνητα τὰ κύματά της τὰ πελώρια ποῦ ἔτρεχαν ἀφρισμένα καὶ μέ δαιμονικό σφυριγμόν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Ὁ οὐρανός σταχτὺς ὅλῳ καὶ σκούραινε, ὅταν πλακώνῃ ἡ Νύχτα μαύρη, ἀνέσπερη. Ἠχοῦν ψαλσίματα παιάνων, κύμβαλα ἀλλαλάζουν.

Γύρω στὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν Νεράϊδες χορεύουν ὀργιάζοντας γυμνές μὲ ὁλόασπρα γάλα κορμιά. Κι᾽ ἦτον τόσον ὡραῖο καὶ μεγαλοπρεπές τὸ θέαμα. Κι᾽ ὅμως, ψυχὴ σ᾽τὸ Φάληρο. Ἔρη ἡ πλατεῖα....

ΕΜΠΡΟΣ

Ἄνοιξε τὴς πόρτες του διάπλατες τὸ «Σαλόνι» τῆς «Κυριακῆς». Δὲν μοιάζει τὰ κοινωνικά σαλόνια ἔπου ἀκονίζονται ἡ γλῶσσες σ᾽τὸ κουτσομπολιό. Ὄχι. Εἶχε «Πνευματικόν». Ἔχει καὶ τὸ πνεῦμα τὴν ἀριστοκρατία του.

Ἐμπρὸς, μαθηταί καὶ μαθήτριαι ἐμβᾶτε μόλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐγένειαν. Συζητήσατε μὲ ὅποιον εὕρετε μὲ τόν Πετεινό, τόν Μερακλῆ, τόν Σβέντζον, ἐπὶ οἱουδήποτε θέματος ὅπου δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀγαπητῆς «Κυριακῆς». Ὅλοι οἱ συνεργάται καὶ οἱ φίλοι της μὲ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ καλὴ καρδιάπρόθυμοι θὰ σᾶς ἀπαντήσουν. Μὲ τὰς συζητήσεις αὐτὰς θὰ μάθετε τόσα καὶ τόσα. Θὲ φουντώσῃ καὶ θἀνθίσῃ κρινόλευκο τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς. Θὰ μορφώσετε σιδερένιον, ἑδραῖον χαρακτῆρα. Θὰ ἐξυψωθῇ ἡ διάνοιά σας. Θἀποκτήσετε θάρρος ποῦ μ᾽αὐτὸ θὰ ἐπιβάλετε τὰς εὐγενεῖς σας ἀρχάς.

Ἐμπρὸς μαθηταί καὶ μαθήτριαι, θἀποκτήσετε ἐδῶ γνώσεις ὄχι τυπικαῖς καὶ μουμιοειδεῖς ποῦ δὲν δροσίζουν τὸ πνεῦμά σας, ποῦ δὲν φλογίζουν τὴν ψυχὴν σας εἰς δρᾶσιν. Αὐταῖς ἡ γνώσεις, ἡ πολυμάθεια εἶνε γιὰ δάκρυα.

Κάθε γελοῖον, κάθε σεμνότυφον, κἄθε ψευδεπίδειξις κάθε ἀνόητος γνῶσις ποῦ τυραννεῖ τὴν ψυχοῦλα σας καὶ τρέφεται ἀπομυζῶντας κάθε ἰκμάδα τοῦ πνεύματός σας θἀπελαθῇ.

Ἐμπρὸς, μαθηταί καὶ μαθήτριαι, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι νέοι, ἡ πόρτες εἶναι ὀρθάνοικτες. Ἐμπρός.

ΑΡΧΗΣ ΚΟΒΑΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΜΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἶνε καλλίτερα νὰ κάμνωμεν μερικὰ λάθη ἢ νὰ μὴ ζῶμεν καθόλου.

⁂

Ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ εἶνε κακὸς καὶ διεστραμμένος ὅσον θέλετε, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς οὔτε ἀρχιεπίσκοπος ποῦ θἄχε ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἀφήσῃ.

⁂

Οἱ ἄγνωστοι ἥρωες δὲν εἶνε ὅλοι νεκροὶ —μερικοὶ εἶνε παντρεμένοι ἄνθρωποι.

⁂

Ὅ,τι δὲ βλέπει τὸ μάτι μπορεῖ ἡ σκέψις τόσον καλὰ νὰ ὑποβάλῃ καὶ συμπληρώσῃ.

⁂

Ἡ ἀπόστασις ἐξωραΐζει τὰ πράγματα, ἔχει θέλγητρα— ὄχι ὅμως ὅταν κανεὶς ἐνοικιάζει ἁμάξι....

⁂

Κάθε τί τρέχει σὲ κεῖνον ποῦ δὲν τὸ χρειάζεται..

⁂

Ἂν δὲν ὑπῆρχον νύχται δὲν θὰ ὑπῆρχον καὶ ἐρασταί. Ἡ ρωμάντσα δὲν μπορεῖ νὰ ἀνθέξῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

ΟΧΙ, ΠΑΙΖΟΜΕ

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο. Ὅταν παντρευτῶ ἐγὼ θὰ σηκώσω τὸ πόδι μου καὶ θὰ τὸ χτυπήσω. Θἆμαι ἐγὼ ὁ κύριος στὸ σπῆτι.

Ὁ παντρεμένος. Κάμε το. Ἀλλὰ φρόντισε νὰ βγάλῃς προηγουμένως τὸ παποῦτσι, γιατὶ ἀλλοίμονό σου ἂν κάμῃς θόρυβο καὶ τὴν ξυπνήσῃς.

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ μικρός· (εἰς τὸν ναυτικόν). Ἐκυνηγήσατε ποτὲ φάλαινες ;

Ὁ ναυτικός· Ὄχι.

Ὁ μικρός· Καρχαρίας ;

Ὁ ναυτικός· Οὔτε.

Ὁ μικρός· Ἐναυαγήσατε ποτέ ;

Ὁ ναυτικός· Ὄχι.

Ὁ μικρός· Δὲν ἐπέσατε ποτὲ σὲ κανένα ἔρημο νησί ;

Ὁ ναυτικός· Ποτέ.

Ὁ μικρὸς· Δὲν σᾶς ἔπιασαν ποτὲ οἱ ἀνθρωποφάγοι ;

Ὁ ναυτικός· Οὔτε.

Ὁ μικρός (μὲ περιφρόνησι)· Ὤ. Τότε θὰ μπορούσατε νὰ μένατε καὶ στὴν ξηρά. Πφ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ Λονδῖνον ἀπεβίωσε ἕνας τραπεζίτης, ὁ ὁποῖος κατέλιπε 20 ἑκατομμύρια φράγκων περιουσίαν χωρὶς ν᾽ ἀφήσῃ διαθήκην. Οἱ δικηγόροι τοῦ Λονδίνου τὸν ἀπεκήρυξαν ὡς τὸν σκληρότερον ἄνθρωπον ποῦ ὑπῆρξε....

⁂

Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Λονδίνου εἰς ἕνα λόγον του εἶπε· «Ἡ θρησκεία δὲν ἐννοεῖ νὰ γίνωμεν θρησκόληπτοι, ἀλλὰ νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι νὰ μὴ κλονιζώμεθα καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀντλοῦμεν ἀπὸ τὴν ζωήν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν εὐτυχίαν.

Σύμφωνα μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ὡρισμένως οἱ τακτικοὶ θαμῶνες τῶν θερινῶν Ἀθηναϊκῶν θεάτρων θὰ εἶνε ἡ θρησκευτικώτεροι ἄνθρωποι.

⁂

Τὸ στουπόχαρτον, γράφει ἕνα Ἀγγλικὸ περιοδικὸ, ἀνεκαλύφθη (;) τὸ πρῶτον τῷ 1465. Καὶ ὅμως καὶ σήμερα οὐδέποτε βρίσκει κανεὶς ἕνα κομμάτι ὅταν τὸ χρειάζεται.

⁂

Τὰ θερινὰ θέατρα κοντεύουν νὰ κλείσουν. Ἡ ψυχρὲς βραδυὲς ἔρχονται καὶ αἱ ἐφημερίδες γράφουν, ὅτι καὶ τὸν χειμῶνα οἱ Ἀθηναῖοι δὲν θὰ στερηθοῦν τῆς ἀπολαύσεως τῶν θεάτρων, ἐπειδὴ δὲν θὰ φύγουν ὅλοι οἱ θίασοι. Καὶ ἔπειτα λένε, ὅτι ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος δὲν δωροδοκεῖται...

⁂

Τὸ «Ἡμερήσιον Κάτοπτρον» τοῦ Λονδίνου γράφει περὶ τῆς Ἀμερικανίδος χορευτρίας· «Εἴδομεν τὴν Μὼδ Ἄλλαν νὰ χορεύῃ μὲ νυφικὸ βέλο, ἀλλὰ τῶρα θὰ ἴδωμεν τὴν περιώνυμον χορεύτριαν καὶ μὲ νυμφικὸν φόρεμα ὑπὸ τὸ βέλο».

Ἡ εἴδησις εἶνε ἀνησυχαστική. Τὸ κοστοῦμι τῶν χορευτριῶν κινδυνεύει νὰ παύσῃ νὰ εἶνε ...... ἰδανικόν.

⁂

Τὰ ἀγγλικὰ περιοδικὰ τῆς μόδας γράφουν, ὅτι συνειθίζονται πολὺ τῶρα μεγάλα μυτερὰ νύχια εἰς τὴς κυρίες.

Τί φρονοῦν οἱ σύζυγοι ;

⁂

Ἐπὶ τέλους ἡ ὁδὸς Σταδίου ἐπανεῦρε τὴν δόξαν της, ποῦ εἶχε χάσει κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Διασχίζοντες τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ μεσημέρι καὶ πλέοντες πρὸς τὸ σπῆτι σας διὰ τὸ γεῦμά σας εἶνε ἀδύνατον ἐὰν μὲν δὲν εἶσθε τῆς πρώτης νεότητος νὰ μὴ χαμογελάσετε πρὸς τὸ παρελθόν σας ἐὰν δὲ εἶσθε πολὺ νέος νὰ μὴ σταματήσετε γιὰ νὰ τῆς δῆτε. Αἱ Ἀρσακειάδες περνᾶνε...

⁂

Προχθὲς στὸ Πανελλήνιον μιὰ λεπτοκαμωμένη δεσποινὶς, λευκοφόρα ποῦ κάθονταν μὲ τὴ μαμμά της ἔστησε κουβέντα μὲ τέσσαρους Γάλλους ἀξιωματικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο δίπλα της· Μιλοῦσε δὲ τόσον δυνατὰ ὥστε καθένας ἐκ τοῦ πλησίον γνωρίζων τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἐδικαιολόγει τελείως τὴν ἔμπνευσίν της. Ἔβλεπε δηλαδὴ ὅτι εἶνε ἀδύνατο κανεὶς νὰ πῇ μιὰ φράσι σωστὴ ἂν δὲν κάμῃ πολλὴν ἐξάσκησιν.

⁂

Πόσας ἐκπλήξεις μᾶς προετοίμαζε ἡ στρατολογία τῶν ἀπαλλαγέντων, ἀδηλώτων καὶ ἀγυμνάστων. Νᾶσαι ἀμύστακος φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, δεκανεὺς καὶ νὰ γυμνάζῃς καὶ νὰ ἔχῃς ὑπὸ τὰς διαταγάς σου τὸν καθηγητήν σου κ. Σαρίπολον, τὸν ὁποῖον μόλις πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἔβλεπες κι᾽ ἔτρεμες. Τὸ πλέον ἀπρόοπτον ὅμως ἀποτέλεσμα τῆς στρατολογίας αὐτῆς εἶνε ἡ φανταροποίησις τοῦ φίλου μου Νίκου Παπαγεωργίου. Οὐδέποτε ἐπίστευα πῶς θὰ τὸν ἔβλεπα σφιγμένο στὸ χακί. Ἀλλὰ ποιὰ ἡλικία τὸν πῆρε ; Ξέρετε ;

⁂

Πάει καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μας γιὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Ὑπῆρχε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἁρπάζαμε διψασμένοι τὴς ἐφημερίδες νὰ διαβάσωμεν ἀνακοινωθέντα ὅπως αὐξήσωμεν ἢ τροποποιήσωμεν ἢ μεταβάλλομεν τελείως τὰς προβλέψεις μας περὶ τοῦ ποῖος θὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελικὴν νίκην. Τῶρα στὸ τέλος τὸ χάσαμε. Ἀρχίζομεν ν᾽ ἀναγνωρίζωμεν, ὅτι ἴσως δὲν ἀνήκει εἰς τὴν παροῦσαν γενεάν. Ἰδοὺ διατὶ αἱ ἐν τῷ μεταξὺ λεπτομέρειαι τοῦ πολέμου χάνουν τὸ ἐνδιαφέρον τους.

⁂

Εἰς ἄλλην στήλην ἡ «Κυριακὴ» γράφει ὅτι εἰς τὴν Ρωσσίαν θὰ δοθῇ τὸ ποσὸν τῶν 2.125.000 φράγκων διὰ τὴν καλλιτέραν καὶ αὐθεντικωτέραν ἱστορίαν τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α΄. ποῦ θὰ γραφῇ. Οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ μάθουν μὲ μεγάλην ἔκπληξιν ἴσως, ὅι ἀπὸ τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν δὲν ἀποκλείονται καὶ Ἕλληνες συγγραφεῖς...

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΤΙ ΛΕΝΕ

(ΜΕΓΑΛΑ ΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΟΛΙΓΑΣ ΛΕΞΕΙΣ)

Οὐδεμία κυβέρνησις εἶνε ἀξία ἐμπιστοσύνης ἂν δὲν γνωρίζει ὅτι διὰ πᾶσαν παρεκτροπὴν ἢ παράλειψιν θὰ κληθῇ νὰ δώσῃ λόγον.— Λόρδος Σαλισμπέρυ.

⁂

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ναυτικοῦ μας εἶνε κάτι περὶ τοῦ ὁποίου εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ κοινὸν ἐν γένει δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν.— Λίαν Ἔντ. Α. Τ. Μπάλφουρ.

⁂

Ἕνα ὁλόκληρον Ἔθνος δὲν δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὡσὰν τὰς πόλεις τὰς ἐκτισμένας ἐπὶ πεδιάδος, ὁσονδήποτε καὶ ἂν τοῦτο ἤθελεν εἶνε ἔστω καὶ εὐεργετικὸν εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον.— Στρατηγὸς Σὲρ Ἄλφρεντ Τέρνερ.

⁂

Ὁ ἄνθρωπος ὑπακούει μᾶλλον εἰς τὴν καρδίαν του ἢ εἰς τὸ μυαλό του. Ἡ σκέψις του κινεῖται μᾶλλον ἀπὸ προλήψεις ἢ ἀπὸ τὸ πάθος πρὸς τὴν δικαιοσύνην.— Ρεβέκκα Γουέστ.

⁂

Τρέφω κάθε συμπάθειαν διὰ τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ, ἀλλ᾽ εἰς τὴν παροῦσαν τρομερὰν περίπτωσιν εἶνε πολὺ καλλίτερον νὰ χύνωμεν ὀβίδας μᾶλλον ἢ δάκρυα.— Μπὲν Τίλλετ.

⁂

Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσωμεν ἢ νὰ παρασυρθῶμεν εἰς μεθόδους, τὰς ὁποίας ἀδιστάκτως κατεδικάζομεν ὡς ἀτιμωτικὰς πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.— Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας.

⁂

Ὁ πόλεμος ἔχει ὀδύνας. Σκότος ἔχει ἐπιπέσει πάνω εἰς πολλὰς ἐντίμους οἰκογενείας, ἀλλὰ τὸ μελῳδικότερο πουλὶ ἀπὸ ὅλα τὰ πουλιὰ στὴν Ἀγγλία ψάλλει τὴν νύχτα. συμφώνως δὲ μὲ τὴν παράδοσιν τὸ γλυκύτατο τραγοῦδι του ἦτο ὕμνος θριάμβου ἐπὶ τοῦ πόνου.— Λίαν Ἔντ. Λόϋδ Τζώρτζ.

⁂

Διαρκῶς ἀκούομεν καὶ διαβάζομεν περὶ τουαλεττῶν καὶ ἐπανοφοριῶν κυριῶν σχεδιασμένων ἀπὸ ἄνδρας. Εἶνε καιρὸς, νομίζω, ν᾽ ἀρχίσουν νὰ κάμουν τέτοιες ἐργασίες αἱ ἴδιαι αἱ γυναῖκες.— Ντόναλδ Μακλήν.

⁂

Οὐδεὶς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κερδίσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀδιάπτωτον ἐμπιστοσύνην ἑνὸς ἔθνους γιὰ τὸ τίποτε. Οὔτε πανουργίες, οὔτε ἀρλεκινισμοὶ οὔτε καὶ ἁπλῆ ἐπιπολαία ἐξυπνάδα μπορροῦν ποτὲ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τέτοια θέσι.— Σίδνεϋ Λώ.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καμμιὰ γυναῖκα δὲ θἆταν ποτὲ ἔξυπνη ἂν μπροροῦσε νὰ εἶνε τίποτε καλλίτερο. Τὸ μυαλὸ οὐδέποτε εἶνε τόσο χρήσιμο (στὴ γυναῖκα) ὅσον ἡ ὀμορφιά.

⁂

Ἡ δεσποινὶς τῶν ἡμερῶν μας ξέρει πολλὰ καὶ φορεῖ πολὺ ὀλίγα, ἀντιθέτως πρὸς τὴν δεσποινίδα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ποῦ φοροῦσε πολλὰ καὶ ἤξερε πολὺ ὀλίγα.

⁂

Ἐὰν ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅπως ἀποκρύπτῃ τὰς σκέψεις του τότε μὲ τὴν ἴδιο τρόπο τὰ φορέματα ἐδόθησαν εἰς τὰς γυναῖκας ὅπως ἀποκαλύπτουν ἑαυτάς.

⁂

Ἡ ἐπιμονὴ ἔχει κερδίσει πολὺ περισσοτέρους συζύγους ἢ ὁ ἔρως.

⁂

Κάθε γυναῖκα εὑρίσκεται εἰς τὴν πλάνην, ὅτι ἡ ἀπώλειά της θὰ ἔκαμνε κάποιον ἄνδρα δυστυχῆ ἐνῷ ἡ μόνη στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ καλλιτέρα γυναῖκα ἀποζητᾶται εἶνε ὅταν ἕνας ἄνδρας ἀνακαλύπτει, ὅτι τοῦ λείπει ἕνα κουμπὶ ἢ κἄτι ἀνάλογο.

⁂

Ἡ γυναῖκα χάνει τὸ κεφάλι της πολὺ συχνότερα ἢ τὴν καρδιά της.

⁂

Αἱ περισσότεραι τῶν γυναικῶν ἔχουν ἐρωτικὰς περιπετείας ἂν δὲν ἔχουν ἐφευρίσκουν.

⁂

Ἡ ὁδὸς τοῦ ἔρωτος. Τὸ ἔξυπνο κορίτσι πρῶτα μανθάνει ποῦ ὁδηγεῖ ἡ ὁδὸς αὐτὴ καὶ ἔπειτα ρωτᾷ ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν...

⁂

Ἡ ἠθικὴ εἶνε καλὴ, ἀλλ᾽ εἰς τὸν αἰῶνα ποῦ ζῶμεν τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε τὸ πᾶν.

⁂

Τὸ μόνον ἀντίδοτον τοῦ ἔρωτος εἶνε ὁ γάμος.

⁂

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν τὴν νοιάζει ἂν ὑπήρξατε ἀνειλικρινής— εἰς τὴς ἄλλες.

⁂

Ἂν ἡ γυναῖκα δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸν πρῶτόν της ἔρωτα, φροντίζει ὅμως πάντα νὰ μὴ τὴν ξεχνᾷ κι᾽ αὐτός.

⁂

Ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐξαντλεῖται ὅταν πρόκειται νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάῃ νὰ περάσῃ μιὰ μέρα στὴν ἐξοχὴ ἢ ἀλλοῦ χωρὶς νὰ τὴν πάρῃ μαζί του.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

(Γιὰ νὰ τὴς διαβάση, ὅταν γείνη δεκαπέντε χρόνων. Καὶ ποῦ μποροῦν νὰ τὴς διαβάσουν ὅλα τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων κ' ἐπάνω.)

ΥΠΟ **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ**

ΑΡΙΘ. 2.

Κάθησε στὰ γόνατά μου, παιδί μου. Τώρα ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ ἕνα ζήτημα πολὺ σπουδαῖο. Γιὰ τὴν ὑγεία.

Τὰ λόγια μου αὐτὰ νὰ τὰ κάνης ἱερὸ φυλαχτὸ καὶ νὰ τὸ φυλάξης σὲ ὅλη σου τὴν ζωή.

Ὁ ἄνθρωπος γεννιέται ὑγιής. Ἔρχεται στὸν κόσμο γερὸς καὶ δὲν τοῦ λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν πλήρη σωματική του διάπλασιν καὶ ὁ ὀργανισμός του εἶνε ἀνελλιπής. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἐξαιρέσεις. Γεννιοῦνται κάποτε μερικὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ἄρρωστα καὶ καχεκτικά, μὲ τὰ σπέρματα διαφόρων φοβερῶν ἀσθενειῶν μέσα τους.—Σ' αὐτὸ εἶνε ὑπεύθυνοι οἱ γονεῖς τους, οἱ ὁποῖοι, ἐνῷ ἦσαν ἄρρωστοι, εἶχαν τὸν ἀποτρόπαιο ἐγωϊσμὸ νὰ φέρουν κι' ἄλλα πλάσματα στὸν κόσμο. Καὶ τὰ πλάσματα αὐτὰ, φυσικά, ἀφοῦ ἐγεννήθηκαν ἀπὸ γονεῖς ἀρρώστους, ἐβγῆκαν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ τὰ σπέρματα τῆς ἀρρώστειας μέσα τους. Αὐτὸ εἶνε φυσικὸ πρᾶγμα. Κ' ἕνα ἄρρωστο δέντρο θὰ κάνη ἀρρωστημένους καὶ σάπιους καρπούς.

Αὐτὰ ὅμως, ὅπως σοῦ εἶπα, εἶνε θλιβερὲς ἐξαιρέσεις. Κατὰ κανόνα οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται στὸν κόσμο ὑγιεῖς. Καὶ ἡ ὑγεία, παιδί μου, εἶνε τὸ πολυτιμώτερο δῶρο, τὸ πολυτιμώτερο ἐφόδιο, ποῦ ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ἐρχόμενος στὸν κόσμο. Ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται νὰ διατηρήση αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητο δῶρο σὲ ὅλη του τὴν ζωή.

Ἄνθρωπος χωρὶς ὑγεία, παιδί μου, εἶνε ἄνθρωπος δυστυχισμένος, εἶνε ἕνα πλάσμα ἄχρηστο. Ἐκτὸς ποῦ ὑποφέρει καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἡ ζωή του εἶνε ἕνα ἀδιάκοπο μαρτύριο, γίνεται καὶ βάρος εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς ὑγιεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν τρέφουν καὶ νὰ τὸν συντηροῦν χωρὶς κανένα λόγο. Δὲν ἔχει πλέον κανένα προορισμό. Καὶ αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ χαρῆ τὴν ζωή, ποῦ εἶνε ὡραία, ἀλλὰ πιάνει καὶ μιὰ θέσι στὸ θαυμάσιο συμπόσιο τῆς ζωῆς, μία θέσι, τὴν ὁποίαν ἀσχημίζει, καὶ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε νὰ κρατῆ ἕνας ἄλλος.....

Τὰ καταλαβαίνεις αὐτὰ, ἔτσι ποῦ σοῦ τὰ λέω, παιδί μου, ἢ θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω πιὸ ἁπλά ;

Ἄυσε λοιπόν, παιδί μου. Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία. Πίστεψέ το αὐτό, καὶ χώνεψέ το καλά. Πήδησε σὰν κατσικάκι στὸν ἐλεύθερον ἀέρα, μέσα στὴν ὑπέροχη αὐτὴ Φύσι, ποῦ ὁ Θεὸς ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους. Μὲ ἀνοιχτὴ καὶ καθαρὴ καρδιά, γλυκό μου παιδί, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, μὲ τὸ προσωπάκι σου λαμπρὸ ἀπὸ γαλήνη, ἀρρυτίδωτο ἀπὸ ἔγνοιες, τρέξε μὲσ' στὴν ζωή. Τὸ κύπελλό της μὲ τὸ γλυκὸ κρασί πιέ το...... Μὴν διστάζης..... Πιέτο ἕως τὴν τελευταία σταγόνα....... Ἔχε τὴν καρδοῦλα σου ἀνοιχτὴ γιὰ τὴς χαρές, καὶ, ὅταν ἡ Θλίψη καὶ ἡ Ἔγνοια ἔλθουν καὶ χτυπήσουν τὴν πόρτα σου, κλεῖσέ την ἀπὸ μέσα, παιδί μου, μανδάλωσε την καλὰ καὶ φώναξε ἀπὸ μέσα· «Δὲν εἶν' ἐδῶ κανένας...... Πήγαινε στὴν καρακάτω γειτονιά.....»

Λοιπόν, παιδί μου, ἡ Ζωὴ εἶνε ὡραία. Ἄμα ἀργότερα πέσουν στὰ χέρια σου βιβλία ἀνόητα καὶ ἄρρωστα, ποῦ θὰ μιλοῦν γι' ἀπελπισίες καὶ γιὰ θανάτους, κλεῖσέ τα ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα, γιατὶ θὰ σοῦ κάνουν κακό. Τὰ κακὰ βιβλία μοιάζουν μὲ τὰ ὕπουλα δηλητήρια, ποῦ ἐνεργοῦν στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀργὰ ἀργὰ, ἀλλὰ ἀσφαλῶς.... Ἔτσι καὶ τὰ βιβλία ἐνεργοῦν δηλητηριωδῶς στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ βιβλίο εἶνε ἕνας σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου. Ἀργότερα θὰ σοῦ εἰπῶ ποιὰ βιβλία εἶνε ὁ καλὸς σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ζωὴ εἶνε ὡραία. Ἄμα ἀγαπᾶς τὴν Φύσι καὶ εἶσαι καλὴ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τότε θὰ λατρεύης τὴν Ζωὴ καὶ θὰ τὴν βρίσκης ὡραία. Ἀλλὰ γιὰ νὰ χαίρεσαι τὴν ὡραία αὐτὴ Ζωὴ καὶ τὴν ὑπέροχη Φύσι, πρέπει νὰ εἶσαι ὑγιής. Νὰ ἔχης τὸ κορμὶ σου γερό, γιὰ νὰ μπορῆς νὰ χαίρεσαι τὸν ἥλιο, τὸ νερό, τὸν ἀέρα, τὸ δάσος, τὴν θάλασσα, τὴς πνευματικὲς εὐχαριστήσεις, ποῦ δίνει ἡ μελέτη καὶ ἡ γνῶσις. Τὸ κορμί σου λοιπὸν πρέπει νὰ εἶνε γερό.

Ἄμα τὸ κορμί σου εἶνε κουρασμένο καὶ ἄρρωστο, δὲν θὰ μπορέσης ἕνα πρωί ἀνοιξιάτικο νὰ κάνης ἕνα ὡραῖο περίπατο μὲσ' στὸ δάσος καὶ νὰ φιλήσουν τὰ μάγουλά σου ὁ πρωϊνὸς ἀέρας καὶ ἡ δροσιὰ τῶν δένδρων, δὲν θὰ μπορέσης ν' ἀκούσης τὴν μαγικὴ μουσικὴ τῶν πουλιῶν, οὔτε τὸ μεθυστικὸ φλοίσβισμα τοῦ ρυακιοῦ, οὔτε τὴς ἀνάλαφρες συμφωνίες τῶν πρασίνων φυλλωμάτων, οὔτε τὰ βελάσματα τῶν προβάτων, οὔτε τὴν γλυκειὰ φλογέρα τοῦ μπιστικοῦ.

Ἄμα τὸ κορμί σου εἶνε κουρασμένο καὶ ἄρρωστο, δὲν θὰ μπορέσης νὰ ψαρέψης τὸ δείλι στοὺς βράχους, οὔτε νὰ πᾶς μὲ τὴν βάρκα περίπατο, ὅταν ὁ ἥλιος, ποῦ θὰ δύη, θὰ βάφη κόκκινα τὰ πανιά, καὶ τὰ ὁλοκάθαρα κρυσταλλένια θαλάσσια νερὰ θὰ χτυποῦν στὰ πλευρὰ τῆς βάρκας, καὶ ἡ μυρουδιὰ ἀπὸ τὰ φύκια θὰ γαργαλοῦν μεθυστικὰ τὴν μύτη τῶν θαλασσινῶν.

Ἄμα τὸ κορμί σου εἶνε κουρασμένο καὶ ἄρρωστο, δὲν θὰ μπορέσης νὰ ταξειδέψης στὴν ζωὴ σου μὲ τὰ μεγάλα πλοῖα, ποῦ διασχίσουν ὑπερήφανα καὶ γρήγορα τὴς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς, καὶ μὲ τ' ἀνυπόμονα τραῖνα τῶν σιδηροδρόμων, ποῦ περνᾶν σὰν ὄνειρο βουνὰ καὶ κάμπους καὶ πολιτεῖες καὶ χῶρες. Καὶ δὲν θὰ μπορέσης νὰ γνωρίσης τὴς μακρυνὲς πολιτεῖες καὶ τὴς χῶρες τὴς ξένες, ποῦ ἔχει ἡ καθεμιὰ τὴς ὀμορφιές της τὴς ξεχωριστές. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, παιδί μου, τί εὐτυχία εἶνε τὸ ταξεῖδι. Κάθε ξένον τόπο, ποῦ βλέπεις, ζῇς καὶ μιὰ καινούργια ζωή.... Σὰν μέλισσα στὰ ἄνθη, παιδί μου, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ γυρίζη τοὺς διαφόρους τόπους καὶ νὰ γεύεται τὴς ὀμορφιὲς τῶν πολιτισμῶν.... Δὲν ξέρω, γλυκό μου παιδί, ἂν ἐπῆρες μέσα σου, κάτι ἀπὸ τὴν δική μου πλάνητα καὶ τσιγγάνικη ψυχή, ποῦ λαχταράει γιὰ ταξείδια. Ἂν ναί, τότε θὰ νοιώσης τί εὐτυχία εἶνε τὰ ταξείδια —καὶ μάλιστα τὰ ταξείδια, ποῦ κάνει ὁ ἄνθρωπος στὴν νεότητά του. Λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος ἄρρωστος, δὲν μπορεῖ νὰ γεύεται τὴν εὐτυχία τῶν ταξειδίων, τῶν ἀπροόπτων καὶ μακρυνῶν ταξειδίων....

ΠΕΡΙΤΤΗ Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Μαριγώ. Ἕνας κύριος θέλει νὰ σᾶς ἰδῆ, κύριε.

Ὁ κύριός της. Καλὰ πές του νὰ πάρη κάθισμα νὰ περιμένη.

Ἡ Μαριγώ. Τὰ πέρνει ὅλα τὰ καθίσματα, κύριε, καὶ τὸ τραπέζι. Εἶνε ἀπὸ τὸ ἐπιπλοποιεῖον.

* *

ΕΤΣΙ ΕΙΝ' Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἐκεῖνος. Εἶνε τρομερό, ἀγάπη μου, νὰ ἐπιπλώση κανεὶς ἕνα ἀπαρτιμέντο καὶ νὰ ἐπισκέπτεται ἡ εὐλογία τὸ σπῆτι. Ἀλλά, ξέρεις ἔχουν ἀπολυμάνει ὅλα τὰ δωμάτια καὶ τώρα δὲ θἆταν ἐπικίνδυνο νὰ ἐπιστρέψωμε.

Ἐκείνη. Ναί, χρυσέ μου, ἀλλὰ γιὰ καλὸ—κακό, νομίζω, ὅτι ἴσως θἆταν προτιμώτερον νὰ τὸ ὑπενοικιάσωμεν πρῶτα σὲ κανένα φίλο μας, ἔ;

ΓΙΑ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τώρα ποῦ ἡ ζάχαρι εἶνε τόσον ἀκριβὴ καὶ καμμιὰ φορὰ μάλιστα σπανία μπορεῖτε νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε εἰς τὴς κομπόστες καὶ τὰ φροῦτα τοῦ κουτιοῦ μὲ γλυκερίνη.

**

Ἐὰν ἀναμίξετε καλὴν μαργαρίνην μὲ φρέσκο βούτυρο τὸ μῖγμα θὰ εἶνε καλὸ σὰν βούτυρο καὶ οἰκονομία εἶνε ὄχι μικρά.

**

Μιὰ καλὴ κόλλα γιὰ νὰ κολλᾶτε σπασμένα ἀγγεῖα ἢ βάζα ἀπὸ λεπτὴ πορσελάνη κατασκευάζεται ἀπὸ ἀλεῦρι ὀρύζης καὶ κρύο νερό. Βάλτε τὸ μῖγμα στὴ φωτιὰ νὰ βράση μέχρις ὅτου γίνη πηκτὸ καὶ ἔπειτα τὸ μεταχειρίζεσθε.

**

Ἕνας καλὸς τρόπος πρὸς ἀφαίρεσιν λεκέδων μελάνης ἀπὸ τὰ ροῦχα εἶνε νὰ ρίχνετε λυωμένο κερὶ πάνω στοὺς λεκέδες. Πλένετε ἔπειτα τὰ ροῦχα καὶ τὸ κερὶ θὰ φύγη μαζὶ μὲ τὴ μελάνη.

**

Γιὰ νὰ δοκιμάσετε τὴν ἁγνότητα τοῦ βουτύρου ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ ἐξ αὐτοῦ μέσα σὲ νερὸ ποῦ βράζει. Τὸ ἁγνὸ βούτυρο βράζει σιγὰ καὶ κάνει μικρὲς φυσαλίδες· ἡ μαργαρίνη σκορπᾶ καὶ τσιτσιρίζει.

**

Ὅταν μεταχειρίζεσθε τὸ μισὸ ἢ μέρος φαγητοῦ τοῦ κουτιοῦ, οὐδέποτε μὴν ἀφίνετε τὸ ὑπόλοιπον μέσα εἰς τὸν τενεκὲ. Ἀδειάσατέ το μέσα εἰς δοχεῖον ἀπὸ γυαλὶ ἢ πηλό. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἀέρος μαζὶ μὲ τὸ ὀξὺ τοῦ μετάλλου δηλητηριάζουν τὸ φαγητό.

* *

ΚΑΛΕ ΣΩΠΑ

Ἡ νεαρὰ κυρία (γεμάτη ἐλπίδες).—Ποιὰ νομίζετε ὅτι εἶνε τὸ χρῶμα τῆς μόδας γιὰ μιὰ νύφη ;

Ὁ κομψευόμενος καταστηματάρχης.— Ὑπάρχουν διάφορα γοῦστα, κυρία μου. Ἐγώ, νὰ σᾶς πῶ, θὰ προτιμοῦσα τὸ λευκό.

* *

ΟΡΙΣΜΟΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΥ

— Τί θὰ πῆ αἰσιόδοξος μπαμπᾶ ;

— Αἰσιόδοξος, παιδί μου, λέγεται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀγοράζει φάρμακον πρὸς πρόληψιν τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του ἀπὸ φαλακρὸν φαρμακοποιόν.

* *

ΑΠΕΙΛΗ ΟΧΙ ΧΑΤΗΡΙ

Ἡ σύζυγος.—Σήμερα τὸ πρωὶ ἦλθε ὁ σπιτονοικοκύρης νὰ ζητήση τὸ νοῖκι.

Ὁ σύζυγος.—Τοῦ εἶπες νὰ ἐπιστρέψη ;

Ἡ σύζυγος.—Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ. Μὲ ἠπείλησεν ὅτι θὰ τὸ κάμη.

* *

ΟΠΩΣ ΤΟΣΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

—Εἶνε αἰσιόδοξος ὁ σύζυγός σας ;

— Χμ, ὅταν ἐλπίζη κάτι εἶνε αἰσιόδοξος, ἀλλὰ πολὺ ἀπαισιόδοξος ὅταν ἐργάζεται διὰ νὰ τὸ ἀποκτήση.

* *

ΔΕΝ ΕΝΝΟΟΥΣΕ ΑΥΤΟ ΟΜΩΣ

Ὁ Καθηγητής. Ποῖαι εἶνε αἱ τρεῖς λέξεις ποῦ μεταχειρίζονται ὑπὸ τὴν ἀκριβῆ των σημασίαν οἱ σπουδασταὶ τῆς φιλολογίας ;

Ὁ μαθητής. Δὲν ξέρω.

Ὁ Καθηγητής. Πολὺ καλά. Καθῆστε. Μπράβο.

δυσπιστίας, τῆς ἀδιαφορίας.

Αὐτὴ ἡ σκέψις ἦταν τρομερὰ γιὰ τὸν Τζὶμ Πάππα. Ἂν δὲν ἐφοβεῖτο τέτοιο πρᾶμμα δὲν θὰ τῆς ἔγραφε ἐπανειλημμένως μετὰ τὸ ταξεῖδι του εἰς τὸ Γουάσιγκτων, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποτυχία τοῦ ἐπλήγωσε ἀρκετὰ τὴν ὑπερηφάνειάν του. Ἀλλὰ τέλος πάντων μιὰ φορὰ ποῦ κάθε προσπάθειά του ἐναυαγοῦσε κατώρθωσε νὰ ἡσυχάση κάπως τὴν ταραγμένη του συνείδησι καὶ ὕστερααπὸ σχετικῶςὄχιπολὺν χρόνονἀνεκάλυψε ἢ ἐνόμισε ὅτι ἀνεκάλυψε πῶς ἦταν τελείως ἥσυχος καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Γκλόρυ ἀνῆκε πλέον εἰς τὸ παρελθόν.

Καὶ ἡ ζωή του σιγὰ σιγὰ ἄλλαξε. Εἰργάζετο ὡρισμένες ὧρες μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του, ἀκολουθῶν τακτικὸν πρόγραμμα καὶ τὸ βράδυ ἔβγαινε κι' ἐπήγαινε ἢ σὲ καμμιὰ θερινὸ κέντρο ἢ σπανίως ὅμως, εἰς τὴν Λέσχην τῶν συγγραφέων. Ἡ ζωή του ἦταν μονότονη κι' ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἀπαλλαγῆ τῆς μονοτονίας, ποῦ τοῦ ἐβάρυνε τὴν ψυχὴ ἄλλοτε μὲ ἕνα φαιδρὸ κόρους—γκὲρλ ἄλλοτε μὲ κανένα ἄλλο εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκούραζε πρὶν ἀκόμα ἀνθίση. Καὶ οἱ φίλοι του ἀκόμα ἔλειπον. Ἡ Κα Ντόρυ Λούησων ἦταν στὴν Εὐρώπη, ὅπου συνήθιζε σχεδὸν κάθε καλοκαῖρι νὰ πηγαίνη, ὁ κ. Ἔντριους εἶχε πάει κι' αὐτὸς στὴν ἐξοχή. Οἱ δύο καλλιτεροί του, προσφιλέστεροί του φίλοι ἦσαν μακρυά. Ἡ μὶς Μάγερ ἐπίσης ἔλειπε εἰς τὴν θεατρικήν της περιοδείαν, ὅπου καθὼς ἔγραφεν ἡ ἴδια ἔδρεπε δάφνας καλλιτεχνικὰς καὶ ἐδημιούργει νέον στάδιον.

Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα πρόσωπα, ποῦ ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν παροῦσαν ἱστορίαν ἴσως δὲν θὰ ἦτο περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ μὶς Κλάρα Χέρστ εἶχεν ἐπιστρέψει γιὰ ὀλίγας μόνον ἡμέρας εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Κας Λούησων ἐπεσκέφθη καὶ αὐτὴν καὶ τὸν Τζὶμ Πάππα, προσεπάθησε νὰ ἐξαλείψη τὸ παρελθόν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ χάσμα ποῦ ἠνοίχθη μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν προσώπων δὲν ἐπληροῦτο εὔκολα. Ὁ νεαρὸς ἥρωας μας δὲν μποροῦσε, ἀκόμη καὶ ἐὰν τὸ ἐπεθύμει, νὰ ἀπαλλαγῆ πρὸ τῆς μὶς Χέρστ ἀναμνήσεων, ποῦ τοῦ ἐπέβαλλον τὴν τήρησιν ὡρισμένης ἀποστάσεως. Καὶ ἡ μὶς Χέρστ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ δράματος τούτου σιωπηλή. Μήπως δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ μοῖρά της ; Νὰ ἀποσύρεται διαρκῶς ;

Ὁ κ. Μπλάκστων ἔμεινε στὴ Νέαν Ὑόρκην. Ἀφοῦ ἐπείσθη, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Τζὶμ Πάππα ἀπεφάσισε νὰ ξεχάση καὶ νὰ περιφρονήση τὸν Ἕλληνα αὐτὸν, ὁ ὁποῖος ἦρθε στὴν Ἀμερικὴ, στὴν πατρίδα του κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχη μὲ «ποταπὰ μέσα».

Μόνον τὸν Ντόμπλη ἔβλεπε καμμιὰ φορὰ ὁ Τζὶμ Πάππας. Ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος καὶ πρώην ἀντεραστὴς τοῦ Ἕλληνος ὡμίλει τώρα γιὰ τὴν Γκλόρυ μὲ ἀδιαφορίαν καὶ διηγεῖτο τὸν ἔρωτα ποῦ ἔτρεφε κάποτε μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποῦ διηγεῖται ἕνα ἀστεῖον ἀνέκδοτον τῆς ζωῆς του Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι μιὰ μικροῦλα ξανθομαλλοῦσα δακτυλογράφος ποῦ εἰργάζετο εἰς τὸ αὐτὸ γραφεῖον καὶ μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἔβλεπεν ὁ Τζὶμ Πάππας συχνᾶ εἶχε φροντίση ἐπιμελῶς νὰ διώξη ἀπὸ τὴν καρδιά του τὴν εἰκόνα τῆς Γκλόρυ καὶ νὰ πάρη αὐτὴ τὴ θέσι της.

Μέχρι πρό τινος καιροῦ εὕρισκε ἀρκετὴν ἀνάπαυσιν, ἀληθινὴ χαρὰ εἰς τὴν συντροφιὰν τῆς μητέρας τῆς Γκλόρυ— τοῦ θύμιζε τὰ περασμένα του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τώρα εἶχε πάει νὰ περάση ἕνα μῆνα στὴν ἐξοχὴ μαζὶ μὲ τὴν κόρη της, ποῦ εὑρίσκετο κοντὰ στὸν πατέρα της στὴ Νότιο Καρολίνα. Ὁ νέος ἔβλεπε συχνότατα τὴν Καν Ἐρριέτταν Τζάρμαν, ἔβγαινε πολλὲς φορὲς μαζύ της.

— Εἶνε πολὺ ἔξυπνη, πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ εὐγενικιὰ κυρία, ἔλεγε στὸν ἑαυτό του μὴ παραδεχόμενος ἄλλην αἰτίαν νὰ τὸν ἑλκύη εἰς τὴν συντροφιὰν τῆς κυρίας αὐτῆς.

Ἔτσι εἶχε περάσει τὸ καλοκαῖρι. Ἕνα καλοκαῖρι ἀνυπόφορο κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Τζὶμ Πάππας ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεται δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πάη οὔτε δύο ἑβδομάδες σὲ μιὰ ἐξοχὴ τοὐλάχιστον.

Ἐπλησίαζε νὰ περάση καὶ ὁ Σεπτέμβριος καὶ τώρα στὴς πρῶτες γλύκες τοῦ φθινοπώρου ἔνοιωθε στὴν ψυχή του νὰ γεννᾶται ἡ νοσταλγία γιὰ νὰ φύγη, ν' ἀλλάξη ἀέρα καὶ περιβάλλον. Ἀὰ πήγαινε στὰ βουνὰ Ἀντιρὸνταξ ποῦ ἦσαν κοντὰ μὲ τὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ δυὸ τρεῖς ἑβδομάδες.. Τώρα μάλιστα ποῦ ἡ σαιζὼν ἦτο στὸ τέλος της καὶ δὲ θὰ συναντοῦσε πολὺ κόσμο ἡ διαμονὴ θἆταν πειὸ εὐχάριστη. Αὐτὰ συλλογίζονταν ἐνῷ ἔτρωγε τὸ πρόγευμά του σ' ἕνα ρεστωρὰν τοῦ Μπρώντγουεϋ.

Ἄρχισε νὰ καταστρώνη τὰ σχέδιά του καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη τὴν μεθεπομένην. Ὅταν βγῆκε ὅμως ἔξω, περνῶντας ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ «Κήρυκος» εἶδε πάνω εἰς τὴν μεγάλην γυάλινην πινακίδα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφοντο αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις τὸ ἑξῆς μὲ μεγάλα γράμματα.

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΚΑ ΚΡΑΤΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΟΝΤΑΙ
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΣ

Ἡ εἴδησις αὐτὴ τὸν ἐκάρφωσε στὴ θέσι του. Τὴν ξαναδιάβασε σαστισμένος. Παρακολουθοῦσε τόσο λίγο τὴς ἐφημερίδες τελευταίως ὥστε οὔτε ἰδέαν σχεδὸν εἶχε τί γίνεται στὸν ἄλλον κόσμο. Ἐπροχώρησε σ' ἕνα κιόσκι, ἠγόρασε τὸν «Ἑσπερινὸ Τηλέγραφον», ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ ἀπογευματικὴ ἔκδοσις τοῦ «Κήρυκος» τὸν ἄνοιξε καὶ εἶδε πραγματικῶς μακροσκελῆ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα ἐβεβαίουν, ὅτι τὰ Βαλκανικὰ Κράτη, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐφέροντο πρὸς πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας. Μετὰ τὴν πρώτην κατάπληξιν μιὰ βαθειὰ συγκίνησις τὸν ἐπέρασε. Ὥστε θὰ πολεμοῦσε ἡ Ἑλλάδα : Μὲ πόση ἀνακούφισι μὲ πόση ἀπόλαυσι ἡ ψυχή του ἐπλανᾶτο σ' αὐτὴν τὴν ἰδέα Δὲν ἤξερε κι' αὐτὸς γιατὶ ἡ εἴδησις αὐτὴ τὸν ἐγέμισε χαρὰ ἀκόμα καὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κατάστασί του. Δὲν εὕρισκε πλέον τὴ ζωή του μονότονη. Αἰσθάνονταν στὴν ψυχή του μιὰ νέα πνοὴ νὰ φυσᾶ. Δὲν ἦταν μόνο τὸ γεγονὸς τι θὰ πήγαινε κι' αὐτὸς νὰ προσφέρη ὅ,τι μποροῦσε εἰς τὸν ἱερώτερον βωμόν, ἀλλὰ ἠσθάνθη πῶς μ' ἐκείνη τὴν εἴδησι ποῦ σὰν ἀστραπὴ διέσχισε τὰ σκότη τῆς ἥσυχης, ἀτάραχης, μονότονης ζωῆς του μιὰ ὑπόσχεσις νέων ἡμερῶν ἀνέτειλε γι' αὐτόν. Πῆγε στὸ δωμάτιό του ὅπου ἄλλα νέα τὸν ἐπερίμεναν. Βρῆκε μιὰ κὰρτ ποστὰλ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἡ ὁποία ἔγραφε·

Αὔριο ἀναχωρῶ διὰ Νέαν Ὑόρκην. Ὠρεβουάρ.

ΝΤΟΡΥ ΛΟΥΗΣΩΝ

— Ἐπὶ τέλους ἐψιθύρισεν ὁ Τζὶμ Πάππας ἀναπνέων μ' εὐχαρίστησι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ παύσω νὰ ζῶ σὰν στρεῖδι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΕΣ

Ἡ σύζυγος τοῦ ἐργολάβου κηδειῶν (πρὸς φίλην της).—Ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε, ὁ κύριος Α. ἀκόμη δὲν ἐπλήρωσε τὸ λογαριασμὸ γιὰ τὴν κηδεία τῆς γυναικός του.

— Τί φρίκη. Καὶ ἔχει ἄδικο ὁ κόσμος νὰ λέη ὅτι δὲν τὸν ἔνοιαζε καθόλου γιὰ τὴ γυναῖκά του ;

— Ναί, ἐνῷ ὁ ἀδελφός του ὁ Γιάννης, μόλις ἐκηδεύθη ἡ γυναῖκά του, ἔσπευσε τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ μᾶς πληρώση τὸ λογαριασμό.

— Φυσικά. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ τὴν ξεφορτωθῆ καὶ γι' αὐτὸ ἔσπευσε νὰ πληρώση.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΕΝΤΟΥ

ΤΑ ΠΕΖΑ ΜΟΥ

Ἔγραφα καὶ πεζὰ καμμιὰ φορὰ,
σὲ τούτη τὴν σελίδα τὴν γελοία,
ὄχι γιὰ δόξα, οὔτε γιὰ χαρὰ,
ἀλλ' ἕνεκα μονάχα ἡ ποικιλία.

Ἀλλὰ κανένας σας δὲν γέλασε μ' αὐτὰ,
κι' ὅσες κι' ἂν εἶχα ἐλπίδες ἐγελάστηκα
Κ' ἐσᾶς δὲν σᾶς φανήκανε ζεστὰ
κ' ἐμένανε μ' ἐκάναν κ' ἐκουράστηκα.

ΤΑ ΤΣΑΓΑΚΙΑ ΜΑΣ

Κι' ἄλλο κακὸ ἀκόμα μᾶς κτυπάει,
κι' ἄλλη θὰ δοῦμε φοβερὴ ἀναποδιά.
Θὰ λείπη ἐτοῦτο τὸν χειμῶνα καὶ τὸ τσά.ι.,
καὶ θὰ περνάη ξερικὴ κάθε βραδυά.

Ὁ πόλεμος, ποῦ ἑφτάψυχος μᾶς φαίνεται,
γιατὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεψυχήση
μᾶς κάνει τὴν καρδιά μας νὰ πικραίνεται,
π' οὔτε φασκόμηλο ἀκόμα δὲν θ' ἀφήση.

ΜΕΤΑΝΟΙΕΣ

Ἡ ἁμαρτίες μοῦ κολάσαν τὴν ψυχὴ,
ποῦ δὲν μ' ἀφίνει ὁ παπᾶς νὰ μεταλάβω.
Καὶ μὲ ἐκάνανε, ποῦ ἦρθε ἐποχὴ,
ποιός εἶμ' ἐγὼ νὰ μὴν μπορῶ νὰ καταλάβω.

Κάνω μετάνοιες μέρα νύχτα σὰν γρηά.
Καίω κεριὰ, κανδήλια, μοσχολίβανο.
Στὴς προσευχὲς ζητῶ παρηγοριὰ
κι' ὅλο θυμιάζουμαι μὲ βλῆτα καὶ μ' ἀπήγανο.

Μετανοῶ, γιατὶ γεννήθηκα, ἀδελφοί,
καὶ ἔκανα κ' ἐγὼ πῶς κάτι ξέρω.
Μετανοῶ, γιατ' ἦρθα σ' ἐπαφὴ
μὲ μιὰ Παρισινὴ τρελλοκαμπέρο.

Μετανοῶ, ποῦ γνώρισα πολλοὺς,
γιατ' ὅλοι ἐγελάσανε μ' ἐμένα.
Μετανοῶ, γιατὶ χρωστῶ τῆς Μιχαλοῦς,
καὶ λέω πράγματα, ποῦ δὲν ἀξίζει ἕνα.

Μετανοῶ, ποῦ μιὰ γυναῖκα ζηλευτὴ
μὲ ἀγαπᾶ καὶ μὲ λατρεύει ἄκοντα.
Μετανοῶ, ποῦ ἔκανα ἐγὼ τὸν ποιητὴ
κ' ἔφαγα ξύλο—παρὰ μία τεσσαράκοντα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ἕνα γλύκισμα τῆς ἐποχῆς.

Εἶνε καλὲς ἡ πάστες μαρόνια, ἡ πάστες μιλφέϊφ, σοκολατὶν, κρέμα, Κοπεγχάγη, φυστίκι καὶ ὅσες ἀπαντᾶτε εἰς τὰ διάφορα ζαχαροπλαστεῖα, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν φθάνει τὸ νέον γλύκισμα ποῦ εἶνε τῆς μόδας, ποῦ τείνει νὰ ἐπικρατήση.

Θέλετε νὰ εὐχαριστήσετε, νὰ ὑποχρεώσετε ἕνα φίλον, σας, ἕνα προσκεκλημένο ; Προσφέρατέ του τὸ νέον γλύκισμα. Ἡ συνταγὴ εἶνε ἁπλουστάτη καὶ στοιχίζει μόνον μιὰ δεκάρα. Μάλιστα. Πέρνετε ὀλίγην ἐνέργειαν, κάμετε λίγα βήματα εἰς τὸ πλησιέστερον κιόσκι ἀγοράζετε τὴν «Κυριακὴ» καὶ ἔχετε τὸ γλύκισμα τῆς μόδας, τὸ ὁποῖον προσφέροντες εἰς τὸν φίλον σας θὰ τὸν κάμετε νὰ ὁμολογήση ὅτι εἶνε καλλιτέρα καὶ ἀπὸ τὴν νοστιμώτερη ναπολιτάνικη γρανίτα ἀκόμα.

* *

ΑΞΙΖΕ ΤΟΝ ΚΟΠΟ ;

Ὁ ἰατρός.—Ἡ κατάστασίς σας εἶνε σοβαρά. Ἀλλ' ἐὰν ὑποβάλετε τὸν ἑαυτόν σας εἰς μίαν τακτικὴν δίαιταν, ἐὰν κόψετε τὸ κάπνισμα καὶ τὰ ποτά, ἐὰν κοιμᾶσθε κάθε βράδυ ἐνωρίς, ἀποφεύγετε θέατρα καὶ διασκεδάσεις, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ ζήσετε μέχρι βαθέως γήρατος.

Ὁ ἀσθενής.—Ἴσως δὲν ὑπάρχει λόγος γιὰ τοῦτο, ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ὑπάρχη λόγος νὰ ζήσω ;

ΟΥΩΡΕΝ ΜΠΕΑΛ

ΤΥΧΑΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

'Ο Ρίτσαρντ Χουάϊτ ἀντήλλαξε χειραψίαν καὶ μὲ τοὺς δυο. 'Ησθάνετο οὐχ ἧττον ὅτι δὲν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ. 'Η ἐλαφρά του στενοχωρία, μαζὺ μὲ τὸ κρύο παρουσιαστικόν καὶ τοὺς ἐπιφυλακτικούς του τρόπους, ἐνηρμονίζετο θαυμάσια μὲ τὴν ἰδέαν ποῦ εἶχεν ἡ κ. Κάρτερ περὶ τῶν εὐγενῶν ἀκαταδέκτων. 'Η κυρία ἦτο ὅλως διατεθειμένη νὰ τὸν πάρη ὡς ἠλίθιον, μὴ διαθέτοντα μεγαλύτερον λεξιλόγιον ἀπὸ ἕναν παπαγάλον. Τὰ χαρακτηριστικά ὅμως αὐτὰ, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν φορτίον βαρὺ δι' ἕνα νέον καταγινόμενον εἰς τὸ ἐμπόριον καραμελῶν, ἐταίριαζαν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν εἰς ἕνα λόρδον καὶ ἦσαν ὄχι μόνον συγγνωστά, ἀλλὰ καὶ εὐπρόσδεκτα.

'Ο Ρίτσαρντ εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸ παιγνάδι ποῦ ἔπαιζεν ἡ κόρη. 'Αφοῦ τὰ εἶχε χαλάσει μὲ τὸν λόρδον, δὲν ἤθελε νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς πράξεως ποῦ εἶχε κάμει, νὰ τὸ σκάση κρυφά ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ νὰ δεχθῇ νὰ τῆς κάμῃ τὸν καβαλιέρον ἕως τὸ σπῆτι ἕνας κοινός Τόμ ἢ Δὶκ ἢ Χάρρυ. 'Αλλὰ καὶ εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμὴν ὁ Ριχάρδος ἐσκέφθη ὅτι κατὰ βάθος ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐχαριστημένος μὲ τὴν περιπέτειαν ἐκείνην, διότι μήπως ἡ παρουσίασίς του ὡς ψευτο—λόρδου Δελακόμπ δὲν τὴν ἠμπόδιζε διὰ παντός νὰ συστήση τὸν ἀληθινόν εἰς τοὺς ἰδικούς της ;

'Εν πάση περιπτώσει ἡ πλαστοπροσωπεία ἐκείνη ὀλίγας μόνον στιγμὰς θὰ διαρκοῦσε, καὶ ἐκείνη ἀνέλαβε νὰ δικαιολογήση τὴν ταχεῖαν ἀναχώρησίν του.

— 'Ο λόρδος Δελακόμπ εἶνε πολὺ βιαστικός, μαμᾶ, εἶπε. Μόλις καὶ ηὗρε καιρό νὰμὲ φέρη ἕως ἐδῶ. Πρέπει νὰ γυρίση ἀμέσως πίσω.

— Ἆ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω ποτέ. 'Ανέκραξεν ἡ κ. Κάρτερ μὲ χαλύβδινο γέλοιο ποῦ ἐπάγωσε τὴν καρδιά τοῦ Ντίκ.

"Οχι...."Οχι... Δὲν θὰ τὸ πάρη βέβαια γιὰ κολακεία ὁ λόρδος Δελακόμπ, ἀλλὰ ἡ μικρὴ γνωριμία ποῦ ἐκάμαμε μᾶς κάνει νὰ θέλωμε νὰ τὸν γνωρίσωμε ἀκόμα καλύτερα. "Εχομε ὅλην τὴν εὐχαρίστησι νὰ πᾶμε νὰ τὸν τρατάρωμε στὸ φτωχικό μας.

Τὰ τελευταῖα λόγια ἐπρόφερε μὲ ταπείνωσιν δείχοντας τὸ ἀληθῶς ὡραῖο παλατάκι μὲ τὰ φουγάρα.

— Φοβοῦμαι μήπως.... ἤρχισεν ὁ Ρίτσαρντ, διὰ νὰ παρορμήση τὴν κόρην, καὶ ἔβγαλεν τὸ ρωλόγι του

'Ο κ. Κάρτερ δὲν ἀντελήφθη τὴν πρᾶξιν αὐτὴν, ἀλλ' ἡ Κλάρα, μόλις ἔβγαλε ὁ Ρίτσαρντ τὸ ρωλόγι ἐδάγκασε τὸ χεῖλος της, ἐνῷ τὰ μάτια τῆς μητρυιᾶς της ἐμισόκλεισαν περιέργως. 'Ο κ. Κάρτερ εἶχε νυμφευθῆ διὰ δευτέραν φοράν, συμβουλευθεὶς μᾶλλον τὸ μυαλό του, παρὰ τὴν καρδιάν του, τὴν ἀδελφὴν ἑνὸς πλουσίου παλαιοπώλου, καὶ ἡ δευτέρα κ. Κάρτερ, συνειθισμένη νὰ ἐκτιμᾷ ταχέως τὴν ἀξίαν τοιούτων πραγμάτων, ἐκατάλαβε μὲ μιὰ ματιά ὅτι τὸ ἀσημένιο ρωλόγι τοῦ λόρδου Δελεκόμπ δὲν ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ σαρανταπέντε σελλίνια, ὅταν ἦτο ὁλοκαίνουργιο. 'Η Κλάρα μὲ δυσκολίαν ἔκρυψε τὴν στενοχωρίαν της, ὅταν εἶδε τὰ πραγματογνώμονα ἐκεῖνα μάτια ποῦ ἀπὸ τὸ ρωλόγι ἐπέρασαν στὰ ροῦχα τοῦ κ. Χουάϊτ. Εὐτυχῶς ὁ Χουάϊτ, καθό διδάσκαλος, ἦτο ντυμένος μὲ γοῦστο, καὶ ἔτσι ὑπέστη ἀκινδύνως τὴν ἐπιθεώρησιν.

— 'Ελᾶτε, πᾶμε νὰ σᾶς προσφέρωμε ἕνα οὐΐσκι μὲ σόδα, εὐγενέστατε, εἶπεν ὁ κ. Κάρτερ, ὅστις μετανοήσας διὰ τὸν δεύτερον γάμον του, ἐφρόντιζε νὰ χορεύη ὅπως τοῦ ἐσφύριζεν ἡ σύζυγός του (τοῦτο τὸ ἔκανε διὰ νὰ ἔχη τὴν ἡσυχίαν του).

'Ο Ρίτσαρντ Χουάϊτ, ὁ ὁποῖος εἶχε τέσσαρα τὰ μάτια, ἠννόησεν ἀπὸ τὸ ταχὺ παίξιμον τῶν βλεφάρων τῆς Κλάρας ὅτι ἔπρεπε νὰ δεχθῇ, καὶ εἶπε·

— "Εστω λοιπόν, ἀλλὰ ἕνα μόνον.

— Πολύ καλά. Δὲν εἶναι καὶ πολυτελές τὸ σπίτι μας, εἶπεν ὁ κ. Κάρτερ καθὼς ἀνέβαιναν, μὰ δὲν ἔχομε καὶ ἄσχημο καλυβάκι. 'Η Κλάρα μόνον μᾶς ἔκομε νὰ στενοχωρηθοῦμε λιγάκι ποῦ θέλει νἀνεβαίνη στὴν σκηνὴ, ἆ, εἴμαστε πολὺ ἥσυχος κόσμος. Ξενύχτια καὶ τέτοια δὲν τὰ θεωρῶ ἐγὼ καλὰ γιὰ ἕνα κορίτσι.

— Ὤ.... 'Απεκρίθη ὁ Ρίτσαρντ, ὁ ὁποῖος ἔννοιωθε ὅτι γρήγορα ἢ ἀργὰ ἐπερίμεναν νὰ πῇ κι' αὐτὸς καμμιά γνώμη. "Ο,τι νὰ κάμη ἕν ακορίτσι εἶναι καλὰ καμωμένο, ὅταν ἔχη τὰ μυαλά της.

— 'Η Κλάρα τὰ ἔχει καὶ τὰ παράχει, ἐφώναξεν ἐνθύμως ὁ κ. Κάρτερ. 'Αλλοίμονο σὲ κεῖνον ποῦ θὰ εἶχε τὸ θράσος νὰ δοκιμάση νὰ πάρη κάποια ἐλευθερία μὲ τὴν κόρη μου.

— Καταλαβαίνω πῶς θὰ τοῦ ἔκανε θερμὴν ὑποδοχὴ, εἶπεν ὁ Ντίκ.

— Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε λιγάκι χοντροκέφαλος, ἐσκέφθη ὁ καραμελᾶς, ἀλλὰ θὰ τοῦ λυθῇ ὁ γλωσσοδέτης, ἂν τοῦ δώσω νὰ πιῇ κανένα δυνατούτσικο.

'Ο Δίκ ἐπερίμενεν ὅτι τὰ ἔπιπλα τοῦ σπητιοῦ τοῦ καραμελᾶ θὰ εἶχαν τὴν λαϊκότητα τῶν καραμελῶν του, ἀλλὰ δὲν ἐπερίμενε καθόλου τὸν ἐπιδεικτικόν ἐκεῖνον πλοῦτον ποῦ συναντοῦσε τὸ βλέμμα ὅπου καὶ ἂν τὸ ἔστρεφε. Μαλακά χαλιά, λεπτότατες ζωγραφιές, πολύτιμα μπιμπελό — κατοικία πρώτης γραμμῆς γιὰ ἕνα κορίτσι ποῦ ἐτραγουδοῦσε καὶ ἐχόρευε καὶ ἔπαιρνε στάσεις μανεκέν στὸ κόρο μιᾶς ἐπιθεωρήσεως. 'Εμπῆκαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν τῆς ὁποίας ὁ κυριαρχῶν τόνος ἦτο ἕνα πλούσιο βαθὺ ζεστό κόκκινο χρῶμα. Μία πρόθυμη καμαριέρα ἔφερε οὐίσκι, σόδα καὶ δυο ποτήρια εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ὁ κ. Κάρτερ, εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐπανῆλθε μὲ ἕνα κουτὶ πλούσια καὶ ἀκριβὰ ποῦρα. "Εκοψε δυο ἀπ' αὐτὰ μὲ τὸν χρυσὸν σιγαροκόπτην ποῦ ἐκρέμετο ἀπὸ τὴν ἁλυσσίδα τοῦ ρωλογιοῦ του, καὶ ἐγέμισε τὸ ποτῆρι τοῦ Ρίτσαρντ.

— Τώρα, λόρδε μου, σὰ στὸ σπίτι σας.... 'Εφώναξεν ὁ καραμελᾶς.

'Ο Ρίτσαρντ ἀντιληφθεὶς τὸ ἱκετευτικόν βλέμμα τῆς Κλάρας ποῦ ἐστέκετο στὴν πόρτα, ἀπεφάσισε νὰ ὑποκύψη. "Ητο ἐγκρατὴς νέος καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε πιῇ περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἔπρεπε. 'Αλλὰ τὶ ἄνδρας τέλος πάντων θὰ ἦτο, ἂν ἀνθίστατο εἰς τὴν προτροπὴν τῶν ὡραίων ματιῶν ;

'Εσήκωσε λοιπόν τὸ ποτῆρί του καὶ εἶπε·

— Εἶσθε τόσον ὑποχρεωτικός, κ. Κάρτερ, ποῦ ἀρχίζω πράγματι νὰ νομίζω ὅτι εἶμαι στὸ σπῆτί μου.

Καὶ διὰ νὰ κάμη ἀφ' ἑνός καρδιάν διὰ τὸ παιγνίδι ποῦ ἔπαιζε, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ ἔλθη εἰς τὸ ὕψος τοῦ κεφιοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου. 'Ετράβηξε μίαν γενναίαν ρουφηξιάν ἀπὸ τὸ δυνατόν ποτόν τοῦ ποτηρίου του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐξεμάτισε τὸν λάρυγγα, διότι ἦτο καλό παλαιόν οὐίσκι.

— Σεῖς ἡ γυναῖκες, ἐφώναξεν ὁ καραμελᾶς, πηγαίνετε νὰ βγάλετε τὰ καπέλλα σας, καὶ τότε θὰ κυττάξωμε νὰ σᾶς δώσωμε λικάκι καὶ σᾶς, ἐπρόσθεσεν ἀστειευόμενος.

Δὲν εἶναι καὶ ἄσχημο τὸ καλυβάκι μου, ἔ, μυλόρδε, εἶπεν ἐν συμπεράσματι κυττάζων ὁλόγυρα μὲ προφανῆ ὑπερηφάνειαν τὰ πολυτελῆ ἔπιπλά του.

— Πολύ πολύ ὤμορφο καλυβάκι, κ. Κάρτερ, ἀπεκρίθη ὁ Ρίτσαρντ.

— Εὐχαριστηθήκατε λοιπόν ποῦ μπήκατε μέσα, ἔ ; εἶπεν ὁ κ. Κάρτερ, ἐνῷ, κρατῶν τὸ ποτῆρι μὲ τὸ ἕνα χέρι, καὶ τὸ ποῦρο μέσ' στὰ δόντια του, ἐκάθητο εἰς μίαν εὐρύχωρον πολυθρόναν ἀπέναντι τοῦ Ρίτσαρντ. Εἴσαστε ἕν ἀγριοπούλι, ξέρετε. Μὰ ἔχομε ἀκούσει πολλὰ γιὰ σᾶς ποῦ μοῦ φαίνεται πῶς σᾶς ξέρομε καλὰ, σὰν νὰ εἶσθε τοῦ σπιτιοῦ μας. Τώρα ποῦ ἤλθατε μιὰ φορὰ, ἂς ἐλπίσωμεν πῶς θὰ ξαναρθῆτε πάλι, ἐφώναξεν ὁ κ. Κάρτερ ἀκουμπῶν πίσω καὶ διπλώνων τὰ πόδια τὸ ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο.

Κομπλιμέντα ἐμεῖς δὲν ξέρομε, θὰ σᾶς δεχώμαστε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά. "Ετσι εἴμαστε ἐμεῖς, μυλόρδε.

— Βέβαια, βέβαια, θάρθῶ, εἶπεν χωρὶς καρδιά ὁ Ρίτσαρντ.

— Θὰ ἰδῆτε λοιπόν πῶς εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, μυλόρδε, ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Κάρτερ, μὲ ἐξαφνικὴν ἀλλαγὴν ἐκφράσεως ἡ ὁποία ἔγεινε σχεδὸν αὐστηρά μ' ἐκείνους ποῦ φέρνονται τίμια μαζύ μου. Μ' ἂν θελήση κανένας νὰ μοῦ παίξη κάνα παιγνίδι..... ἆ, νὰ, ἔρχεται ὁ Γέρο—Νίκ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μέσα εἰς τὴν ἥσυχον νύκτα ἠκούσθη ἡ σειρὴν ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποῦ ἔρριπτε μίαν νόταν, ὡς κραυγὴν κανενὸς μεγάλου ἀμφιβίου ποῦ ἀρχίζει νὰ θυμώνη.

— Κάποιος ἔρχεται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ, ἐφώναξεν ἀπὸ τὸν διάδρομον ἡ κ. Κάρτερ.

'Επρόβαλε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκύτταξε τοὺς δυο ἄνδρας.

— "Ενας κύριος, Γιώργη, εἶπε.

"Ενα ἠλεκτρικό κουδούνι ἐκτύπησεν εἰς τὰ ἀπομεμακρυσμένα διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἡ πεταχτὴ καμαριέρα ἔσπευσε νἀνοίξη. 'Η κ. Κάρτερ καὶ ἡ προγονὴ της ἑτοίμαζαν τὸ τραπέζι.

"Ανοιξεν ἡ πόρτα καὶ ὁ Ρίτσαρντ, ρίψας βλέμμα εἰς τὴν Κλάραν Κάρτερ, εἶδεν ὅτι ἐχλώμιασε καὶ ὕστερα ἐκοκκίνησε.

Εἰσῆλθεν ἡ καμαριέρα.

— 'Ο λόρδος Δελακόμπ, κυρία, ἔρχεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴς μὶς Κλάραν.

— Νὰ πῶ στὴν εὐγένειά του νὰ μπῇ ; ἠρώτησεν ἡ καμαριέρα.

— Ποιός εἶσθε, κύριε ; ἠρώτησεν ἀγρίως τὸν Ρίτσαρντ ὁ κ. Κάρτερ.

'Ο Ντίκ Κάρτερ εἶχε σηκωθῇ, κρατῶν μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ ἔξοχο ἐκεῖνο οὐίσκι μὲ σόδα καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ ἔξοχο ἐκεῖνο ποῦρο. 'Εκύτταξε τὴν Κλάραν, ἡ ὁποία, μετὰ τὴν ταχεῖαν ἐκείνην ἀλλαγὴν χρώματος, συγκεντρώσας ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της, ἔγινε πάλιν κυρία ἑαυτῆς.

— 'Ο μόνος λόρδος Δελακόμπ ποῦ ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω εἶνε αὐτὸς ἐδῶ, πατέρα, εἶπεν ἡ Κλάρα γέρνουσα τὸ κεφάλι πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ρίτσαρντ.

— Τί θέλεις νὰ πῇς ; ἠρώτησεν σκαιῶς ὁ καραμελᾶς. Τὶ γελοῖα πράγματα εἶν' αὐτά..

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ρίτσαρντ·

— "Ελα, δὲν ἔχετε σεῖς γλῶσσα ;

'Επειδὴ ὁ Ρίτσαρντ δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀντίκρυσε πάλιν τὴν θυγατέρα του.

— Τί σημαίνουν αὐτά ; τὶ σαχλο—αστεῖα εἶνε αὐτά ;

— Δὲν κυττάζης καλύτερα τὶ θέλει ὁ λόρδος Δελακόμπ ; εἶπεν ἐκείνη.

— "Ωστε δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόρδος; ἠρώτησεν ὁ κ. Κάρτερ δείχνων μὲ τὸ ποῦρό του τὸν Ρίτσαρντ.

— "Οχι.

— Τότε... Τότε.....

'Ο καραμελᾶς δὲν εὕρισκε λέξεις νὰ ἐκφρασθῇ.

— Κάθησε κάτω, καὶ τώρα θὰ τὰ ξεδιαλύνω ἐγὼ, εἶπεν ἡ κ. Κάρτερ, καὶ ἐβγῆκεν ἔξω.

— Κἄτι τρέχει, μοῦ φαίνεται, ἐδῶ πέρα, ἐμουρμούρισε σαστισμένος ὁ κ. Κάρτερ, ρίχνων ἕνα βλέμμα εἰς τὸν Ρίτσαρντ, ἐνῷ ἐκάθητο πάλιν εἰς τὸ κάθισμά του.

Μόλις ἐβγῆκεν ἔξω ἡ κ. Κάρτερ, ἡ Κλάρα διηυθύνθη πρὸς τὸ τζάκι καὶ ἐστάθη κοντά εἰς τὸν ξένον της. Εἶχε πάλιν χλωμιάση, ἀλλὰ τώρα ἐφαίνετο καθ' ὁλοκληρίαν ἀποφασιστικὴ, ὅσον καὶ ἡ φιλόδοξος μητρυιά της.

Εἰς τὰς κρισίμους περιστάσεις ὁ ἄνθρωπος δεικνύει τὴν πραγματικήν του φύσιν. 'Ο Ρίτσαρντ ἐστέκετο ἀτάραχος. Εἶχε πάρει τὸ σύνθημα ἀπὸ τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐστέκετο ἀκλόνητον ὡς βράχος.

"Ανοιξεν ἡ πόρτα καὶ εἰσῆλθεν ἡ κ. Κάρτερ. 'Αποπίσω της ἀκολουθοῦσεν ἕνας ἄνδρας ὄχι καὶ πολὺ ἀνόμοιος ἀπὸ τὸν Ρίτσαρντ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν σωματικὴν διάπλασιν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του εἶχε τὴν κοκκινάδα τῶν καταχρήσεων καὶ δὲν εἶχε τὸν ἀέρα ἐκεῖνον τῆς εὐπρεπείας, ποῦ εἶχεν ὁ Ρίτσαρντ. "Εκανε ὅμως καλό μάτι.

— 'Ο λόρδος Δελακόμπ, ἀνήγγειλεν ἡ κ. Κάρτερ, μὲ ἐπίσημον σχεδὸν τόνον, παραμερίζουσα διὰ νὰ περάση ἡ ἐξοχότης του.

— 'Απὸ δῶ εἶναι ὁ κ. Κάρτερ ὁ σύζυγός μου, εὐγενέστατε.

'Ο καραμελᾶς ἐσηκώθη πάλιν μὲ ἀγῶνα. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἀνακατωθεὶς καὶ γνωρισθεὶς μὲ λόρδους εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθη τρεμοῦλες εἰς τὰ γόνατά του. 'Εχαιρέτισε μὲ ἀπότομον κούνημα τῆς κεφαλῆς.

— Πῶς ἔχετε, κύριε ; τοῦ εἶπεν ὁ ἀληθινός λόρδος Δελακόμπ, διερχόμενος ὑπεροπτικῶς ἀπὸ μπροστά του. Χαίρω γιὰ τὴ.... ἔ ε.... γνωριμία σας. Πῶς ἔχετε, μὶς Κάρτερ ; ἐξηκολούθησεν εὐθύμως. Σᾶς ἔχασα ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ ἔτσι ἐνόμισα πῶς ἔπρεπε νὰ πεταχθῶ μιὰ στιγμὴ ἕως ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς δῶ. Καὶ σεῖς, κύριε, πῶς ἔχετε ; εἶπεν εἰς τὸ τέλος ἀντιμετωπίζων τὸν Ρίτσαρντ. Μὰ πῶς διάβολο σᾶς ἦρθε νὰ παρουσιασθῆτε μὲ τὄνομά μου, καθὼς ἔμαθα ; Λέγετέ μου, καὶ γρήγορα.

— Ναὶ, πῆτε τῆς εὐγενείας του, εἶπεν ἐκ συμφώνου καὶ ἡ κ. Κάρτερ.

— Φρόνιμα, ἐσύ, εἶπεν ὁ πατέρας τῆς Κλάρας, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον τοὺς δυο νέους.

— Μετὰ χαρᾶς θὰ τὸ πράξω ὅταν ἔλθη ὥρα, ἀπεκρίθη ὁ Ρίτσαρντ. Πρὸς τὸ παρόν μπορῶ νὰ ἐρωτήσω τὴν εὐγένειάν σας ἂν ἦρθε νὰ κάμη ἐπίσκεψι τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Κάρτερ ;

— Κατὰ σύμπτωσιν ναί. 'Αλλὰ ὁ κύριος σκοπός τῆς ἐπισκέψεώς μου ἀφορᾷ τὴν μὶς Κάρτερ, ἀπεκρίθη ἀναιδῶς ὁ νεαρὸς πατρίκιος.

— 'Εν τοιαύτη περιπτώσει, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρίτσαρντ, ἡ ἀναχώρησίς σας εἶνε προτιμωτέρα ἀπὸ τὴν συντροφιάν σας, διότι ἡ μὶς Κάρτερ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἰδῇ.

— "Ισως κι' αὐτό, εἶπεν ὁ λόρδος Δελακόμπ. 'Αλλ' ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ μάθω εἶνε ποιός εἶσθε σεῖς ποῦ ἀντικατεστήσατε τὸ ταπινόν ἄτεομόν μου.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ λόρδος Δελακόμπ, θὰ τὰ βροῦμε ἀργότερα μὲ σᾶς.

"Εχωσε τὰ χέρια του στὴς τσέπες καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν Κλάραν.

— Πῶς ἔχει ἡ μὶς Κάρτερ ; ἠρώτησε.

— Καλὰ εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἐκείνη προθύμως. Πῶς ἔχει καὶ ἡ Λατριτσόττα ;

Τὸ χαμόγελο ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν μορφὴν τοῦ νέου. "Εγλυψε μὲ τὴν γλῶσσαν τὰ ξηρά χείλη του, μὲ τὰ βλέμματά του ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς νέας εἰς τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἐδιάβαζε τὴν καταδίκην του.

Εἴτε ἀπὸ κουτσομπολιά κοριτσιῶν, εἴτε ἀπὸ φλυαρίες τοῦ καλλυντηρίου τοῦ θεάτρου, ἐκείνη τὰ ἐγνώριζε.

— Πῶς τολμᾶτε, ἐπρόσθεσεν ἡ Κλάρα, νὰ ἔρχεσθε ἀπὸ τὴ γυναῖκα ἐκείνη σὲ μένα ;

Καὶ γυρίζουσα τὴν ράχιν της εἰς αὐτὸν, διηυθύνθη πρὸς τὸν πατέρα της κοντά στὸ τζάκι.

Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. 'Επερίμεναν διάψευσιν, ἀλλὰ τίποτε.

'Ο λόρδος Δελακόμπ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε ξεχάσει τὸν Ρίτσαρντ, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν ὁριστικὴν ἐκείνην ἀποπομπὴν ἀποτελοῦσε δι' αὐτὸν τίποτε περισσότερον ἀπὸ ἕνα ἔπιπλον.

Σὲ λίγο ὁ λόρδος ἐκινήθη νὰ φύγη. Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε εἰς κανέναν, ἐβγῆκεν ἔξω μαυροπράσινος, καὶ ἐχάθη μέσα εἰς τὸ σκότος. 'Ο Ρίτσαρντ ἐθυμήθηκε ἕνα παιδί εἰς τὸ σχολεῖον Σαίντ—Μιλντρέντ ποῦ τὸ εἶχαν ἀποβάλει καὶ ἔβγαινε ἔτσι ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Τὸ αὐτοκίνητον ἀπεμακρύνθη ταχέως, καὶ ἠκούετο ἡ στριγγλὴ κραυγὴ τῆς σειρῆνός του.

'Εν τούτοις ἡ κ. Κάρτερ, βλέπουσα διαλυόμενον τὸ ὄνειρόν της νὰ συμπεθερέψη μὲ ἕνα εὐγενικό σπίτι, εἶχε νὰ ὑποβάλη μίαν ἀντίρρησιν.

— Μὰ τί ἀνυπόφορη ποῦ εἶσαι, Κλάρα. Οἱ νέοι θὰ κάμουν πάντα καὶ τὴν ἐλαφρότητά τους.

— Δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα, ἀπήντησεν ξηρά ἡ Κλάρα.

— Τότε λοιπόν πρέπει νὰ τελειώνωμε μία καὶ καλὴ μὲ τὸ θέατρον, κορίτσι μου, εἶπε μὲ πεῖσμα ἡ κ. Κάρτερ.

— Γιατί ; ἠρώτησεν ἡ Κλάρα Κάρτερ.

— Γιατί ἔτσι.

— Μπὰ ; Καὶ νομίζετε ὅτι ἂν ἐπιμείνω ἐγὼ νὰ πηγαίνω στὸ θέατρο, θὰ μπορέσητε νὰ μοῦ κάμετε τίποτε ;

—Θὰ σοῦ κάμω τόσα, ποῦ γρήγορα θἀλλάξης γνώμη.

— 'Εν τοιαύτη περιπτώσει λοιπόν, ἐγὼ θὰ νοικιάσω κάπου ἕνα δωμάτιο καὶ θὰ ζῶ μὲ τὸ μισθό μου.

— "Οχι, εἶπεν ὁ κ. Κάρτερ, δὲν θὰ τὸ κάμης.

— 'Ωρισμένως, μπαμπᾶ, θὰ τὸ κάμω.

— 'Εγὼ λέω πῶς δὲν θὰ τὸ κάμης.

Κατόπιν στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— 'Εμένα δὲν μ' ἀρέσουν αὐτά, γρηά μου. Εἶνε τὸ μονάκριβό μου παιδί, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζῇ ὅπως θέλει. 'Αφοῦ τῆς ἀρέσει λοιπόν νὰ πηγαίνῃ στὸ θέατρο, ἄσ' τὴν νὰ πηγαίνη, αὐτὸ λέω ἐγὼ. Τώρα ξέρω τὰς βλέψεις σου, μὰ μπορεῖ νὰ γνωρίση κανέναν ἄλλον. "Οσο γιὰ λόρδους, ἄλλο τίποτα.

'Η κ. Κάρτερ ἐχαμογέλασε σαρδονίως.

— Φθάνει μονάχα νὰ μὴ νοιώθη κανένα χτυποκάρδι γιὰ τὸν ὑπάλληλο μὲ τὸ ἀσημένιο τὸ ρολόγι.

'Ο Ρίτσαρντ ἔγινε κατακόκκινος. Τὰ λεπτοφυῆ ἄσπρα χέρια τῆς κόρης ἔκλεισαν μὲ θυμό.

— Φθάνει πιά..... 'Εβροντοφώνησεν ὁ καραμελᾶς. Δὲν ἐπιτρέπω νὰ βρίζουν ἕναν ἄνθρωπο μέσ' στὸ σπίτι μου. 'Εγὼ βλέπω πῶς ἐστάθηκε τζέντλεμαν καθ' ὅλην τὴν γραμμήν. Τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς σὰν τὸν 'Αδάμ.

— 'Επέρανε χαμογελῶν ὁ κ. Κάρτερ μιὰ γυναῖκα τὸν ἔσπρωξε νὰ τὸ κάμη.

Μετὰ δέκα λεπτά ἡ Κλάρα συνώδευσε τὸν Ρίτσαρντ ἕως τὴν αὐλόπορταν. 'Εστάθη εἰς τὸ σκοτεινόν μέρος κοντά εἰς τὴν γωνίαν, καὶ ἐψιθύρισε.

— Δὲν ξέρω τὶ ἰδέα ἐσχηματίσατε γιὰ μένα, μὰ σεῖς εἶσθε ὑπέροχος.

Καὶ ἐγύρισε πίσω. 'Αλλὰ προηγουμένως τοῦ εἶχε δώσει ἕνα φιλί στὸ μάγουλα, καθὼς εἶχε δώσει τόσα καὶ τόσα ἄλλα εἰς ἄλλας περιστάσεις......

ΤΕΛΟΣ

ΤΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Η ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ

'Επὶ πολλὰ ἔτη ὁ κόσμος δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἀπογίνονται ἡ καρφίτσες τὰς ὁποίας κατὰ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων παράγουν τὰ ἐργοστάσια.

Τὸ πρόβλημα φαίνεται, ὅτι ἐλύθη ἐπὶ τέλους "Ενας ἐπιστήμων εἰς τὸ Παρίσι ἔκανε πειράματα μὲ τὴς καρφίτσες, μὲ τὴς βελόνες τῶν καπέλλων κτλ. παρετήρησε δὲ ὅτι μεταβάλλονται εἰς σκουριὰ ἡ ὁποία σιγὰ σιγὰ γίνεται σκόνη καὶ ἐξαφνίζεται.

Μιὰ κοινὴ φουρκέτα ἐξηφανίσθη μετὰ παρέλευσιν 154 ἡμερῶν, μιὰ πενίτσα διετηρήθη δεκαπέντε μῆνας, μιὰ κοινὴ καρφίτσα δεκαοκτὼ μῆνας, ἐνῷ μιὰ γυαλιστερὴ βελῶνα ἀνθεῖξε εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς ἐπὶ δυόμιση ἔτη μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων ἐξηφανίσθη.

"Ωστε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος δὲν εἶνε χωμένος μέσα εἰς τὴς καρφίτσές, ποῦ ἀγοράζει εἶνε ἀκριβῶς ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος κάμνει τὴν ἐπιφάνειαν μιᾶς σιδηρᾶς σφραγῖδος νὰ ἐξαφανίζεται ὅταν δὲν εἶνε χρωματισμένη ὥστε νὰ προφυλάσσεται.

ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΚΑΙ

Δυὸ ἰατροὶ συνηντήθησαν γιὰ πρώτη φορὰ εἰς μίαν συναναστροφήν. "Ησαν καὶ οἱ δύο περιώνυμοι, ἂν καὶ ἕκαστος ἐφήρμοζεν ἐντελῶς διάφορον σύστημα θεραπείας. 'Ο πρῶτος εἶπεν εἰς τὸν ἄλλον καθὼς τοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι.

— Χαίρω πολὺ ποῦ γνωρίζω ἕνα κύριον, ἂν καὶ δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ, ὅτι εἶσθε ἰατρός.

— *Καὶ ἐγὼ* ἐπίσης, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο, χαίρω πολὺ ποῦ γνωρίζω ἕναν ἰατρὸν, ἂν καὶ δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι εἶσθε κύριος.

ΓΥΝΑΙΚΕΣΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΓΓΛ. ΔΕΣ ΤΑΦΕΙΣΑΙ ΜΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΣ ΤΙΜΑΣ

Εἶναι πολὺ σπάνια, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικό δι' ἕνα ἀντιπρόσωπον τοῦ λεγομένου ἀδυνάτου φύλου νὰ ταφῇ μὲ στρατιωτικάς τιμάς.

Διὰ νὰ καταστῇ τις ἀξία τοιαύτης τιμῆς πρέπει να προσφέρῃ μεγίστας ὑπηρεσίας, ἐλάχισται δὲ γυναῖκες εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ ἐπιδείξουν τοιαύτας ἰδιότητας πολὺ δὲ ὀλιγώτεραι νὰ τὰς ἀποκτήσουν.

Φυσικά πολὺ ὀλίγαι καὶ ἐξ αὐτῶν ἡ πλέον περιώνυμος ἴσως ἦτο ἡ «Θειά Ρὼς», ἡ ὁποῖα ἀπέθανε πρὸ 177 ἐτῶν. 'Η ζωή της ἦτο ἕνα στρατιωτικό μυθιστόρημα. Κατὰ τὸ ἔτος 1693 κατετάγη εἰς τὸν στρατὸν ὡς ἄνδρας, κατόπιν δὲ δεκατριετοῦς ὑπηρεσίας ἀνεκάλυψαν τὸ φύλον της.

'Ως στρατιώτης εἰς τὸ σύνταγμα τῶν Σκωτσέζων ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην τῆς Ραμιγύ, ἐπληγώθη δὲ ἀπὸ τὴν τελευταῖαν σφαῖραν ποῦ ἔρριξαν οἱ Γάλλοι. Τότε ἀνεκαλύφθη ὅτι ἦτο γυναῖκα. 'Αργότερα ἐνυμφεύθη ἕναν στρατιωτικό, τὸν ὁποῖον ἠκολούθει πάντοτε ὡς μαγείρισσα τοῦ συντάγματός του.

Τόσο πολὺ εἶχεν ἀναπτυχθῇ μέσα της τὸ πολεμικόν μένος ὥστε ὁσάκις ἐλάμβανε χώραν συμπλοκὴ ἄφινε τὰ πιάτα καὶ τὴν κουζίνα κι' ἅρπαζε τὸ ὅπλο ν' ἀγωνισθῇ δίπλα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους καὶ γενναιοτέρους τῶν συναδέλφων της. 'Η βασίλισσα "Αννα κατόπιν τῆς ἔδωσε σύνταξιν ἕνα σελλίνι τὴν ἡμέρα.

'Απέθανε κατὰ τὸ 1739, ἐτάφη δὲ εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Νοσοκομείου Τσέλση. 'Η κηδεία της ἔγινε μέ ὅλας τὰς στρατιωτικάς τιμάς ἀφοῦ εἶχε λάβει μέρος εἰς τόσας μάχας.

Τελευταίως, κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1914, ἄλλη γυναῖκα ἐτάφη μέ στρατιωτικάς τιμάς εἰς τὸ Ρίτσμοντ. "Ητο ἡ 'Ελισάβετ "Εβανς, ἡ ὁποία κατὰ τὸ 1851 κατετάγη, μαζύ μὲ τὸν σύζυγόν της, εἰς τὸ Βασιλικόν Σύνταγμα τῆς Λανκασάϊαρ, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Κριμαϊκόν πόλεμον.

'Απέθανε εἰς ἡλικίαν ὀγδόντα τεσσάρων ἐτῶν ἐπεστάλη δὲ μία διμοιρία ἀπὸ τὸ Σύνταγμα της νὰ συνωδεύση τὴν σορόν της εἰς τὸν τάφον. Τὸ φέρετρον ἦτο σκεπασμένο μὲ τὴν σημαία τοῦ συντάγματός της ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἀναγραμμέναι ὅλαι αἱ μάχαι εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος τὸ Σύνταγμα.

"Απειροι στέφανοι ἀπεστάλησαν ἀπὸ τὸ σύνταγμα καὶ τὸν τέως διοικητήν του, ἓξ δὲ σαλπιγκταὶ ἀπεστάλησαν ἀπὸ τὴν Μουσικὴν Σχολὴν τοῦ Κνέλλερ Χὼλ γιὰ νὰ σαλπίσουν πάνω ἀπὸ τὸν τάφον της. "Ηταν κἄτι ποῦ γιὰ πρώτη φορὰν ἔβλεπαν οἱ κάτοικοι τοῦ Ρίτσμοντ.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κάτι παρόμοιο συνέβη καὶ εἰς τὸ Κόλτεστρε. 'Εκηδεύετο ἡ 'Αδελφὴ Βαρβάρα Μίλν, Νοσοκόμος τοῦ Βασιλικοῦ Στρατοῦ, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποθάνει εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Γκάρισσον.

Προηγεῖτο ἡ μουσικὴ τοῦ Βασιλικοῦ Συντάγματος Γουώργουϊκσάϊαρ, τὸ φέρετρον ἐφέρετο ἐπὶ τηλεβόλου ἦτο δὲ σκεπασμένο μὲ τὴν 'Αγγλικὴν σημαίαν. Πολλοὶ στέφανοι κατετέθησαν ἐπὶ τῆς σοροῦ της, ἀπὸ τὸν διευθυνὴν τοῦ Νοσοκομείου της, τοὺς ἰατροὺς καὶ ὅλο τὸ προσωπικόν.

'Ηκολούθουν πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τὸ δὲ θέαμα ἦτο πραγματικῶς συγκινητικώτατον.

Καὶ οἱ Γερμανοὶ ὅμως ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν πολεμιστρίας, ἐκ τῶν ὁποίων μία ἦτο καὶ ἡ Φράου Λουίζα Πλάστερ, ἡ ὁποία ἀπέθανε πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὴν Βρέμην, εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν.

Εἶχεν ἀκολουθήση ἕνα σύνταγμα κατὰ τὸν Γαλλο—Γερμανικόν πόλεμον τοῦ 1870—71 ὁ ἔλαβε δὲ πολλὰ παράσημα ὡς διαπρέψασα ἐπ' ἀνδρείᾳ εἰς πλείστας μάχας.

"Οταν ὁ Κάϊζερ ἐπεσκέφθη τὴν Βρέμην, ἡ γηραία αὐτὴ κυρία ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του καὶ νὰ πιῇ ἕνα κρασί, ποῦ τῆς προσέφερε.

Μέχρι τῆς τελευταίας της στιγμῆς ἦτο τρομερά καπνίστρια, ἔτρωγεν ἄφθονα γλυκίσματα καὶ ἔπινε πολύ, ἦτο δὲ λαϊκωτάτη μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοῦ συντάγματός της.

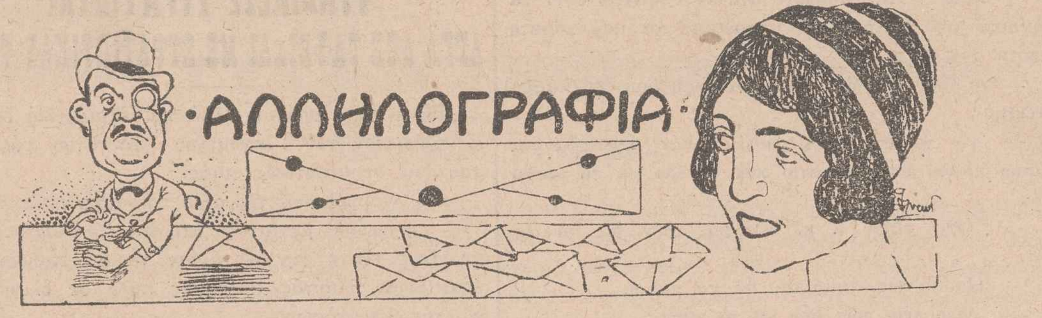

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους·

— «Ἐρασιτέχνην», Ἐνταῦθα. Τὸ μεγαλείτερον θέατρον τοῦ κόσμου εἶνε ἡ «Ὄπερα» τοῦ Παρισιοῦ. Καλύπτει ἔδαφος τριῶν περίπου στρεμμάτων, ἐστοίχισε δὲ τὸ κτίριον ἑκατόν ἑκατομμύρια φράγκα.

— Ὁ «Ἐρωτευμένος Γυμνασιόπαις» μοῦ γράφει· «Εἶμαι δεκαέξ ἐτῶν καὶ ἀγαπῶ μιὰ πολὺ ὤμορφη δεσποινίδα. Ἀλλὰ μὲ ἀγαπᾷ ; Ἰδού τὸ ζήτημα. Ἄλλοτε νομίζω, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, ἄλλοτε δὲ ὄχι. Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε πῶς θὰ τὸ ἐξακριβώσω ; Ἐπίσης τί νομίζετε ; Μήπως εἶμαι μικρός ἀκόμα διὰ νὰ ἐρωτευθῶ ;» — Νομίζω, φίλε μου, ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι διὰ νὰ ἐξακριβώσης ὀφείλεις νὰ καταφύγης εἰς τὸν χειρότερον — νὰ ἐρωτήσης δηλαδὴ τὴν ἴδια. Ἐλπίζω, ὅταν θὰ τὴν ἐρωτήσης (καὶ σοῦ τὸ εὔχομαι) νὰ σοῦ πῇ, ὅτι δὲν εἶσαι εἰς ἡλικίαν γιὰ ἔρωτα καὶ ὅτι μετὰ πέντε ἢ ἕξ χρόνια, ἴσως θὰ μπορῇς νὰ ἐρωτευθῇς.

— Α. Φ. Ἐνταῦθα. Οὐδέποτε ἕνας προϊστάμενος ἔχει δικαίωμα ν' ἀνοίξῃ ἐπιστολὴν τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου του. Ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει. Ἐκτὸς ὅμως τῆς νομικῆς της ἀπόψεως μιὰ τέτοια πρᾶξις μόνον ἀπὸ ἕνα πρόστυχον καὶ ἐστερημένον πάσης ἀξιοπρεπείας καὶ αἰδοῦς ἄνθρωπον μπορεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ.

— Ἀναστ. Θεοδοσᾶτον, Ἀργοστόλιον. Ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν προσεχῶς.

— «Σπουδαστὴν» Λευκάδα. Δὲν εἶναι εὔκολον νὰ εἴπῃ κανεὶς τί θὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἀπομεμακρυσμένου μέλλοντος. Οἱ ἐπιστήμονες ἐν τούτοις συμφωνοῦν καὶ παραδέχονται ὅτι θὰ ἔχῃ μεγαλείτερο κεφάλι, ὀλιγώτερα δόντια καὶ βραχυτέρους βραχίονας ἢ ὁ σημερινός ἄνθρωπος καὶ ὅτι ὡς πρὸς τὸ ὕψος θὰ εἶνε τρομερά πειό κοντός. Ἐπίσης παραδέχονται ὅτι τὸ μικρό δάκτυλον τοῦ ποδιοῦ ὁλονέν καὶ θὰ μικραίνῃ μέχρις ὅτου ἐξαλειφθῇ τελείως.

— Ὁ Κ. Δ. ἐκ Πατρῶν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ πόσον στοιχίζει ἕνα ἔτος πολέμου εἰς τὴν μεγάλην Βρεττανίαν. Λοιπόν, ἡ δαπάνη αὐτη ἀντιπροσωπεύεται ἐπὶ 14.370 τόνων λιρῶν στερλινῶν δηλ. τόσος ὅσον 250.000 δυνατοί ἄνθρωποι νὰ ἠδύναντο νὰ βαστάξουν. Ἐὰν αἱ λίραι αὗται ἐτοποθετοῦντο ἡ μία πάνω στὴν στὴν ἄλλην θὰ ἀποτελοῦσαν στήλην ὑψηλοτέραν τῶν 2.250 χιλιομέτρων, ἐὰν δὲ φαντασθῆτε τὴν στήλην αὐτὴν ὡς ταινίαν θὰ ἔζωνε ὅλην τὴν γῆν καὶ θὰ ἐπερίσσευε μία ἄκρη, ἡ ὁποία θὰ ἔφθανε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον εἰς τὴν Ρώμην.

— Δδα. Μ. Ἐνταῦθα. Ἡ καλλιτέρα μέθοδος γιὰ νὰ μὴ τρίζουνν τὰὑποδήματά σας εἶνε νὰ τὰβάλετε ὅλη νύχτα μέσα στὸ νερό καὶ ἁλάτι, μεταχειριζομένη ὅμως τόσον νερὸ ὥστε νὰ καλύπτῃ μόνον τὴς σόλες, τὴς ὁποίες προηγουμένως ἀλοίφετε μὲ λίγο ξύγκι ἢ λάδι.

— «Ἀθλητὴν», Ἐνταῦθα. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ὁ Πολωνός ἀθλητὴς Ζμπίσκο ζυγιάζει 480 λίτρες ὅπως μᾶς λέτε. Καὶ σὲ μᾶς φαίνεται κάπως ὑπερβολικόν. Γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι ὑπάρχει μία οἰκογένεια στὴν Ἀμερικὴ, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πατέρα τὴ μητέρα, δὺο κορίτσια κι' ἕνα παιδί, οἱ ὁποῖοι ἂν [illegible] σπάσουν) ζυγίζουν 1.460 λίτρας! Ὅσον διὰ τὴν δευτέραν σας ἐρώτησιν, ὁ μεγαλείτερος Ἑλληνπαλαιστὴς ἐν Ἀμερικῇ εἶνε ὁ Δημητρέλης.

— «Ρωμαντικὴν», Ἐνταῦθα. Τὰ κόκκινα μαλλιά, ζωηρά κόκκινα, δεικνύουν ἄνθρωπον μὲ μεγάλην ἐνέργειαν, δυνατό μυαλό ἰσχυρὰ αἰσθήματα καὶ καρδιά ποῦ δέχεται μεγάλας συγκινήσεις. Λεπτά, γκριζωπά κόκκινα μαλλιά προδίδουν ἄνθρωπον, ποῦ ἀγαπᾷ τὴν φύσιν, τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν. Ἔτσι τοὐλάχιστον λέγει κάποιος εἰδικός.

— «Τακτικόν Ἀναγνώστην», Ἐνταῦθα. Πιθανόν νἄρθῃ ἐποχὴ κατὰ τὴ ὁποίαν κυττάζοντας ἁπλῶς ἕν αὐγό θὰ μπορεῖτε νὰ τὸ διαλέξετε καὶ νὰ πῆτε ἂν εἶναι καλό ἢ ὄχι προκειμένου ὅμως περὶ τῆς ἐκλογῆς συζύγου ἡ μέθοδος αὐτη εἶναι ριψοκίνδυνος.

— «Ἐρωτευμένην», Πάτρας. Μὴ τὸν ἐμπιστεύεσθε, μὴ τὸν πιστευτε, Ἄνθρωπος, ποῦ δείχνει τόσον ὀλίγον σεβασμὸν καὶ στοργὴν διὰ τὴν μητέρα του οὐδέποτε εἶνε ἄξιος ἀγάπης. Καλὸς υἱὸς οὐδέποτε μπορεῖ νὰ κάμῃ καλὸν σύζυγον.

— Ἰούλιον Ζόργιαν, Λεωνίδιον. Ναι, ἀλλ' εἰς οὐδένα ὀφείλει τόσα ἡ Γερμανία ὅσον εἰς τὸν Βίσμαρκ.

— «Σοσιαλιστὴν», Ἐνταῦθα. Ἐὰν ἡ γῆ διενέμετο ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους της, ἕκαστον πρόσωπον θὰ ἐλάμβανε περίπου εἴκοσι τρία καὶ ἥμισυ στρέμματα.

— Δ)α «Ἄγνωστον», Ἐνταῦθα. Συμφώνως πρὸς στατιστικὰς τρέλλας δημοσιευθείσας ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ δεκαέξ περιπτώσεις ἐπὶ χιλίων προεκλήθησαν ἐξ ἔρωτος. Ὥστε δὲν τρελλαίνονται ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι ὅπως σχεδὸν λέτε στὸ γράμμα σας.

— Σ. Π. Ἐνταῦθα. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαρι

— Ὁ «Τάκης» ἐκ Πατρῶν μοῦ στέλλει μιὰ πρακτικὴ ἐρώτησι καὶ ζητᾷ μιὰ ξηρὰ καὶ ἄμεσον ἀπάντησιν. Ἰδοὺ τί γράφει· «Πῶς συμβαίνει, ὥστε ἕνας ἄνθρωπος πανδρεμμένος μὲ μιὰ ὤμορφη γυναῖκα, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε σχεδὸν σκέπτεται νὰ φιλήσῃ μετὰ τὸν γάμον του ριψοκινδυνεύει νὰ μπῇ εἰς κάθε εἴδους μπελάδες γιὰ νὰ φιλήσῃ μιὰν ἄσχημον γυναῖκα πανδρεμένη μὲ κάποιον ἄλλον ;» — Πῶς συμβαίνει ; Ἡ μόνη ἐξήγησις εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐκ γενετῆς παλαβός. Ἂν δὲν ἦταν θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ φιλῇ τὴν σύζυγόν του καὶ ν' ἄφινεν αὐστηρῶς ἥσυχον τὴν ἄλλην.

— Ἰωάννην Οἰκονόμου, Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη. Ἐὰν ἐγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ. Βλέπετε ὅτι ἡ «Κυριακὴ» διαρκῶς ἀγωνίζεται πῶς νὰ προσφέρῃ πάντα κἄτι νέον εἰς τοὺς συνδρομητάς της. Ὅλαι αὗται αἱ μεταρρυθμίσεις στοιχίζουν καὶ κόπους καὶ ἔξοδα. Ἐλπίζομεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ τό ἀναγνωρίσουν καὶ θὰ συνιστοῦν τό περιοδικόν μας εἰς τοὺς φίλους των.

— Χ. Π. Πειραιᾶ. Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν. Ἴσως νὰ συμβαίνῃ ὅ,τι ἀναφέρετε στό γράμμα σας. Ὅσον διὰ τὸ διήγημά σας θὰ δημοσιευθῇ ἐὰν ἐγκριθῇ.

— «Κυκλαμία», Λευκάδα. Γιατὶ ὄχι ; Στείλατε. Δὲν ἔχετε δίκαιον καθόλου εἰς τὰ παράπονά σας. Τό γράμμα σας δὲν θὰ ἐλήφθη διὰ νὰ μείνῃ ἄνευ ἀπαντήσεως.

— Οὐδεὶς δύναται ν' ἀλληλογραφῇ μὲ ψευδώνυμον ἐὰν δὲν σπεύσῃ προηγουμένως νὰ τό ἐγκρίνῃ. Δικαίωμα ἐγκρίσεως μία δραχμή.

— *Δὲν* ὑπάρχει ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ ἀνεξέλεγκτον εἰς τὴν παροῦσαν στήλην. Ἐμπρός λοιπόν. Στείλατε.

— Ὠρβονὰρ τώρα εἰς ὅλας καὶ ὅλους καὶ καλὴν ἀντάμωσιν τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Η ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Ἐκεῖνος. Ἰδοὺ ἡ φωτογραφία μου μὲ τὰ δυό μου σκυλάκια μαζὺ. Μὲ ἀναγνωρίζεις, ἒ ;

Ἐκείνη. Μὰ—νομίζω. Ἐσὺ εἶσαι μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, ψέμματα ;

ΜΕΓΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

2,125,000 ΔΡΑΧ. ΔΙ' ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟΝ

Αὐτό εἶνε τό βραβεῖον, τό ὁποῖον περιμένει τόν τυχερόν συγγραφέα τῆς αὐθεντικωτέρας καὶ τελειοτέρας ἱστορίας τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', τοῦ μεγαλειτέρου ἡγεμόνος ἐξ ὅσων ἀπέκτησε ποτὲ ἡ Ρωσσία. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Α', ἀπέθανε τό 1825, ὑπεστήριξε πολὺ τὴν παιδείαν καὶ τὰς ἐπιστήμας, εἰσήγαγε δὲ τόν πολιτισμόν τῆς Δύσεως εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἐνίσχυσε ὅσον ἠδύνατο τό ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν καὶ προέβη εἰς πλείστας ἀνορθώσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ κατάργησις τῆς δουλείας εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Βαλτικῆς.

Αἱ μεγάλαι του ἀρεταὶ ἔκαμαν τόν στρατηγόν Κόμητα Ἀράκτσειεβ νὰ καταθέσῃ 50,000 ρούβλια (187.500) δραχ.) εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ρωσσίας μὲ τὴν ἐντολὴν τό ποσόν αὐτό νὰ μείνῃ ἄθικτον ἐπὶ ἐνενῆντα τρία ἔτη μὲ ὅλους τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐπιτόκια καὶ νὰ χρησιμεύσῃ, μετὰ παρέλευσιν τῶν ἐτῶν αὐτῶν, ὡς βραβεῖον διὰ τὴν καλλιτέραν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. Τό βιβλίον πρέπει νὰ τελειώσῃ πρό τῆς παρελεύσεως ἑκατό ἐτῶν ἀπό τοῦ θανάτου τοῦ αὐτοκράτορος—κατὰ τό ἔτος δηλαδὴ 1925— τὴν δὲ πρώτην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους αὐτοῦ νὰ σταλῇ εἰς τὴν μεγαλειτέραν Ἀκαδημίαν τῆς Ρωσσίας. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ νὰ δημοσιευθοῦν τὴν 12ην Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Τὰ τρία τέταρτα τοῦ ποσοῦ, τό ὁποῖον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θὰ φθάσῃ τὰς 800,000 ρούβλια (3,000,000 δραχμὰς), θὰ δοθοῦν εἰς τόν εὐτυχῆ βραβευθησόμενον συγγραφέα, τὰ δὲ λοιπὰ θὰ διατεθοῦν διὰ τὰ διάφορα ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως καὶ διαφημίσεως τοῦ ἔργου.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ
ΔΟΥΚΑΣΑΧΙΝΗ

— Ἀφότου καπνίζω σιγαρέττα «Ἄτλας» εἶδα τὴν ὑγείαν μου.

ΠΑΡΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
«ΑΙ ΔΑΦΝΗΦΟΡΑΙ ΜΟΥΣΑΙ»
«Ο ΟΜΗΡΟΣ» ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΟΣ. Γρίφος. Ὁμηρῶς ἀρχαίως συγγραφεὺς ἔς τι— Ἐρώτησις· Εἶσθε Ἀνταντόφιλος ἢ Γερμανόφιλος ;

Λύσεις μετὰ δεκαλέπτου γραμματοσήμου. Ἀγοράσατε λαχεῖα 15 λεπτά. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.

Γράψατε· Ἀνδρέαν Γαζῆν
Πὸστ Ρεστὰντ Ἀθήνας

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΑΣΤΕΙΑ - ΜΙΚΡΑ

ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΝΕΟΙ...

Ἡ νέα γυναῖκα (μὲ τρυφεράδα)·—Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον θὰ νυμφευθῶ πρέπει νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ κανένα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τῶν ὁμοφύλων του.

Ὁ ἄνδρας.—Σᾶς ἀθίζει ἕνας τέτοιος.

Ἡ νέα γυναῖκα.—Πρέπει νὰ εἶνε δίκαιος, γενναῖος, ἔξυπνος, ζωηρὸς, εὔθυμος, ἱκανὸς, λαμπρός.....

Ὁ ἄνδρας.— Νναί.

Ἡ νέα γυναῖκα.—Πρέπει νὰ εἶνε ἀξιαγάπητος, διατεθειμένος νὰ τὰ συγχωρῇ ὅλα, γεμάτος θέλγητρα, ἱκανότητα, ζωὴ καὶ ἀνδρεῖον

Ὁ ἄνδρας.—Μμμαλιστα.

Ἡ νέα γυναῖκα.—Πρέπει νὰ εἶνε σταθερὸς, ἀκριβὴς, ἀποφασιστικὸς, ἀθῶος, πλούσιος καὶ τρυφερός.

Ὁ ἄνδρας.—Νομίζω, ὅτι ξέρω ποῦ μπορεῖτε νὰ εὕρῃτε τέτοιον ἄνδρα.

Ὁ ἄνδρας (ἀπομακρυνόμενος). —Θὰ εὕρετε τὸν ἄνδρα αὐτὸν μέσα εἰς τὸ κοιμητήριο. Ἄνθρωποι μὲ τόσες θαυμάσιες ἀρετὲς πεθαίνουν... πολὺ νέοι...

ΤΗΝ ΕΠΙΑΣΕ

Ἡ φιλάρεσκος (εἰς τὸν ἐρωμένον της).—Κωστάκη μου, αὐτὸς ὁ νέος ἀπέναντί μας δὲν ἔχει ξεκαρφώσῃ καθόλου τὰ μάτια του ἀπ' ἐπάνω μου.

Ὁ ἐρωμένος της.—*Καλὰ, καὶ πῶς τὸ ξέρεις ;*

ΟΛΙΓΟ ΕΛΕΙΨΕ...

— Λίγο ἔλειψε νὰ μὲ φάῃ ἕνας ρινόκερως.

— Καὶ πῶς ἐγλύτωσες.

— Νομίζω, ὅτι μ' ἐβοήθησε πολὺ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ρινόκερως δὲν μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ πάνω εἰς ἕνα δένδρο.

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΣ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Μὲ παρθενικὸν ἐρύθημα ὁ φουστανοφόρος Ἄγγελος ἔκλεινε τὴν κεφαλήν της εἰς τοῦ μπαμπάκα της τὸν ὦμο.

— Μ' ἀγαπᾷ καλὰ, μπαμπᾶ, ἐψιθύρισεν.

— Θέλει νὰ σὲ παντρευθῇ, ἔ ; ἐρώτησε ὁ γέρος.

— Μάλιστα μπαμπᾶ.

— Τί εἶνε τὸ εἰσόδημά του ;

— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη τὸ ἀθῷον πλάσμα· ἀλλὰ βλέπω μιὰ πολὺ περίεργο σύμπτωσι.

— Τί σύμπτωσι ; ἠρώτησεν ὁ μπαμπᾶς.

— Ὁ Ἰούλιος, ἀπεκρίθη ἡ νέα ἀφελέστατα· μοῦ ἔκαμε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν καὶ γιὰ τὸ δικό σας εἰσόδημα.

ΕΠΛΗΡΩΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ

— Ὥστε εἶπες, ὅτι χρωστᾷς ἑπτὰ μῆνες εἰς τὴ σπιτονοικοκυρά σοῦ, ἔ ;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ σὲ δέκα ἡμέρες συμπληροῦνται ἄλλος μήν. Ὑπελόγισες καὶ τὴς δέκα ἡμέρες ;

— Καὶ βέβαια. Πληρώνω μπροστὰ, παιδί μου στὸ σπῆτι ποῦ εἶμαι.

ΤΟΝ ΠΑΡΑΦΟΡΤΩΘΗΚΕ

Οἱ πατέρες δύο μικρῶν τῆς αὐτῆς ἡλικίας εἶχαν μιὰ κουραστικὴν ὁμιλία μέσα εἰς τὸ τράμ.

— Ἄρχισε νὰ μιλάῃ τὸ μωρό σας ; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.

— Ὄχι, ἀκόμα. Τὸ δικό σας ; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος.

— Ὤ, πρὸ πολλοῦ. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἄρχισε τὸ δικό σας νὰ περπατῇ, ἔ ;

— Ὄχι, ὄχι ἀκόμα.

— Ἀκόμα ; Καὶ εἶνε μεγαλείτερο ἀπ' τὸ δικό μου. Ἄ, τὸ δικό μου τρέχει θαυμάσια.

Ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ κουράζεται ἀπὸ τὴς ὑπερβολὲς τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ εἶπεν·

— Ἀλήθεια, δὲ μοῦ λέτε· μηχανὴ τοῦ ξυρίσματος μεταχειρίζεται τὸ δικό σας ἢ κοινὸ ξυράφι ;

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΜΟΡΤΗΔΩΝ

— Ἔκαμες μπουναμὰ εἰς τὴ γυναῖκά σου, ρὲ ;

— Πρώτης τάξεως.

— Πόσο σοῦ ἐστοίχισε ;

— Μιὰ ἑβδομάδα φυλάκα.

ΤΟ ΒΡΗΚΕ

Ὁ διδάσκαλος—(πρὸς τὸν μαθητὴν εἰς τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς ἱστορίας).

— Ἔχουν τὰ ζῶα τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως ;

— Μάλιστα.

— Ποιὸ ζῶον εἶνε περισσότερον ἀφοσιωμένον εἰς τὸν ἄνθρωπο ;

— Ἡ γυναῖκα.

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΑΙΤΗΣ

Ὁ τραυματίας Τόμμυ ἦταν εἰς τὸ Ἀγγλικὸ Νοσοκομεῖο ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ μετώπου πρὸ ἀρκετῶν ἑβδομάδων καὶ ὁ γιατρὸς τοῦ διέταξεν ἀλλαγὴν διαίτης. Δὲν εὐχαριστήθηκε ὅμως καὶ τόσον μὲ τὴν ἀλλαγὴν καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀρχίσῃ νὰ παρακαλῇ τὴν νοσοκόμον ὅπως τοῦ δώσῃ κάτι νόστιμο νὰ φάγῃ.

— Ὄχι, Τόμμυ, ἀπεκρίθη ἐκείνη· δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φᾷς οὔτε γλυκίσματα οὔτε τίποτε τέτοιο γλυκό. Θὰ σὲ βλάψουν. Γιὰ τοῦτο ἄλλωστε ὁ γιατρὸς σοῦ ἄλλαξε τὴν δίαιτά σου.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Τόμμυ· γιατὶ δὲν μ' ἄλλαξε λοιπὸν καὶ τὴ νοσοκόμα μου, ἔ ;

ΞΕΜΠΛΕΞΤΕ ΤΟ

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἱκετευτικῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν εἰς τὰ γραφεῖα μιᾶς φιλανθρωπικῆς ἑταιρείας ἦτο καὶ ἡ ἑξῆς·

«Παρακαλεῖσθε ὅπως βοηθήσετε τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον, τὸν μόνον υἱὸν γήρας, ἥτις πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ ἀπέθανεν ἄκληρος. Μὲ τὰ ἐλάχιστα κέρδη του, ἂν καὶ ἐργάζεται σκληρὰ ἔχει νὰ θρέψῃ τὸν ἀνίκανον πατέρα του καὶ τὰ μικρά του ἀδέλφια, διότι εἶνε τὸ μόνον στήριγμα τῆς οἰκογενείας του.»

Ὁ γραμματεὺς τῆς ἑταιρείας ἔγραψε τὴν ἑξῆς σημείωσιν κάτωθι τῆς ἐπιστολῆς.

«Τὰ γεγονότα εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἶνε νομίζω, κάπως ἐξογκωμένα».

ΕΚΑΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ

Ἦτο εἰς μίαν μεγάλην μάχην τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου κατὰ τὸν τρομερὸν αὐτὸν πόλεμον. Ἕνας ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε τὸν Τζὰκ καὶ τοῦ εἶπε.

— Τώρα Τζὰκ θὰ πολεμήσωμε ἕνας μ' ἕναν.

Ὅταν ἔγινε ἡ ἐπίθεσις ὁ Τζὰκ ἔβαλε ἐφ' ὅπλου λόγχη, ὥρμησεν εἰς τὰς ἐχθρικὰς γραμμὰς καὶ ἐφόνευσε ἕναν Γερμανό. Ἔπειτα ἐκάθισε ἁπλοπόδι μὲ τὸ τουφέκι του εἰς τὰ γόνατα. Βλέποντας τὸν Τζὰκ νὰ κάθεται ὁ ἀξιωματικὸς, τὸν ἐπλησίασεν ἐκ νέου καὶ τοῦ εἶπε·

— Νομίζω πῶς σοῦ εἶπα ὅτι θὰ πολεμούσαμε ἕνας μ' ἕναν, ἔ ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Τζὰκ. *Κι' ἐγὼ* ἐσκότωσα τὸν ἰδικό μου.

— Ναὶ εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἐσκότωσες τὸν ἕναν ἀλλ' ὤφειλες νὰ σπεύσῃς νὰ σκοτώσῃς καὶ ἄλλους.

— Γιὰ τὸ Θεὸ, ἀνεφώνησεν ὁ Τζάκ. Δὲ μοῦ τὸ λέγατε πρὸ ἡμισείας ὥρας ; Θὰ εἶχα σκοτωμένον ὡς τώρα ὅλον τὸν Γερμανικὸ Στρατό.

ΤΑ ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ ΚΑΙ Η ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ἡ Κα. Χέττυ Γκρὴν, ἡ Ἀμερικανὶς ἑκατομμυριοῦχος, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ ἀπέθανε, εἰς ἡλικίαν ὀγδοῆντα ἐτῶν, ἦτο ἁπλουστάτη εἰς τὴν ζωήν της, ἐξετρελλαίνετο δὲ γιὰ τὰ κρεμμύδια.

— Τὰ κρεμμύδια, ἔλεγεν, εἶνε ἡ ὑγειεστέρα τροφή. Διὰ τοῦτο ζῶ κι' ἐγὼ τόσα χρόνια. Τὰ μάγουλά μου εἶνε κόκκινα, ἐπειδὴ μασσῶ τακτικὰ κάθε ἡμέρα ἕνα κρεμμύδι. Τὰ κρεμμύδια δὲν ἀρέσουν εἰς τὸν περισσότερον κόσμο λόγῳ τῆς μυρωδιᾶς των. Εὑρίσκω ὅμως ὅτι ἕνα καλοψημένο κρεμμύδι μετὰ τὸ πρόγευμα σκοτώνει τὰ μικρόβια ποῦ τρῶμε μαζὺ μὲ τὴν μπριζόλα μας ἢ τὸ γάλα καὶ ὑποβοηθεῖ πολὺ τὴν πέψιν. Ἐὰν θέλετε ν' ἀποκτήσετε καλὸ χρῶμα, τρώγετε ἕνα κρεμμύδι τὴν ἡμέραν.

ΛΟΓΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

— *Καϋμένε* Πέτρο, οὐδέποτε ἐσκέφθης νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὴν ὀμπρέλλα, ποῦ σοῦ δάνεισα πρὸ δέκα ἡμερῶν.

— Βρὲ ἀδερφὲ, ἔσο λογικός. Ἔλα στὴν θέσι μου. Μήπως ἐσταμάτησεν ἡ βροχὴ ἔκτοτε.

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΧΑΛΑΣΕ

Ὁ ἀνύπανδρος. Ἕνα *Κράτος* πρέπει νὰ κυβερνᾶται μὲ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην ὅπως καὶ μία οἰκογένεια.

Ὁ πανδρεμένος. Τὴ στιγμὴ ποῦ ἕνα Κράτος κυβερνηθῇ σὰν οἰκογένεια—κλαῖγέ το.

ΑΝ ΗΤΑΝ ΦΙΛΙΑ

Ἡ μαμμὰ (μὲ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν υἱόν της ποῦ πῆγε στὴν Ἀθήνα)· — Ὁ Τάκης μας εἶνε καλὰ, μᾶς στέλνει χίλια φιλιὰ καὶ ζητᾷ ἑκατὸ.

Ὁ μπαμπᾶς· Ἑκατὸ φιλιά;

Ἡ μαμμά— Ὤ. Ἑκατὸ δραχμὲς φυσικά.

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

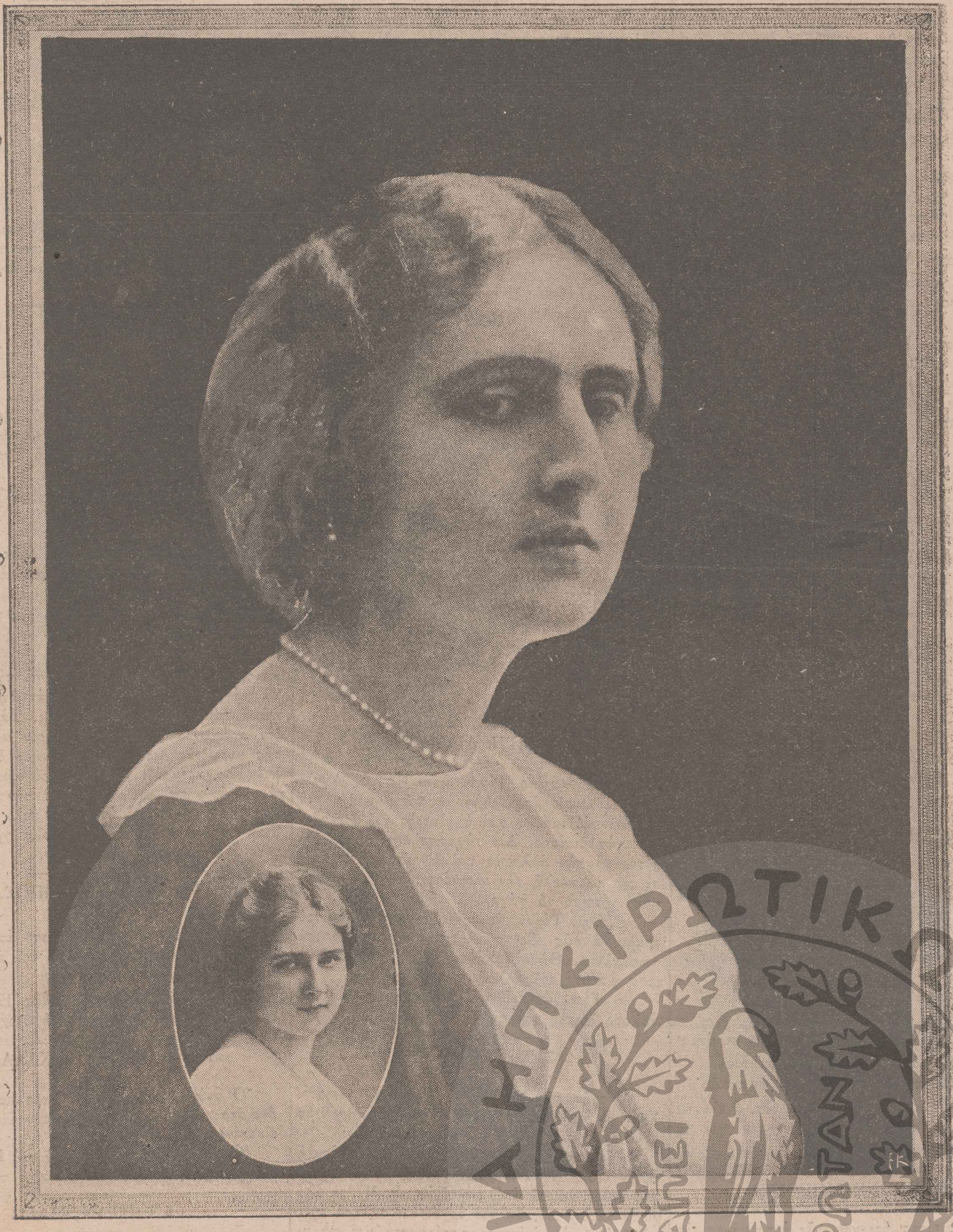

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑ

Ἡ ὡραιοτάτη πριγκήπισσα, ἠθρυληθεῖσα μνηστὴ τῆς **Α. Υ.** τοῦ Διαδόχου μας Γεωργίου

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ